अननुगमादंशान्तरस्य किं न वस्तुनोऽननुगमः? अपि च अननुगम एव, तस्य समुदायात्मकत्वादेकाभावेऽप्यभावात्। तथा हि—इतरेतरापेक्षौ वा[1] सामान्यविशेषौ वस्तु, तत्समाहारो वा; उभयथार्थान्तरे [2]विशेषस्याभावान्न वस्त्वन्वयः। प्रत्येकमनपेक्षयोर्वस्तुत्वे नोभयात्मकमेकं वस्तु स्यादिति सुष्ठूच्यते—वस्त्वननन्वयतो भेदवादः शब्दान्तरादयमिति।

यदि वाखिल[3]भावानामभेदात् तदतत्त्वतः।
अभेदवादाश्रयणं स्यादन्यविधया गिरा ॥ २२ ॥

अंशानुवृत्त्या वा वस्त्वनुगमेऽद्वैतवादः। तथा हि—गौः स्वतस्तावद्गौः, सद्द्रव्यादिरूपानुगमादश्ववस्तुनोऽनुगमादश्वः; तदेवं गौर्गौश्चाश्वश्च; अश्वोऽपि तावदश्वः, सद्द्रव्यादिरूपानुगमेन गोवस्तुनोऽन्वयाद्गौः; तदेवमश्वोऽप्यश्वो गौश्च; तदेवं सर्वभावानां तद्भावान्यभावाभ्यामभेद इत्यद्वैतं जगदित्युक्तमन्यप्रकारया वाचा। सत्यम्, द्वैतमप्यस्ति; यतस्तद्भावान्यभावाभ्याम भेदः। नैतत् सारम्; गौरपि चेदश्वो गौश्च, अश्वश्च[4]; तत् कुतोऽन्यत्वम्? गौश्चाश्वश्चेत्यपि भेदाभिधानमनिबन्धनमेव; सिद्धे हि गवाश्वभेदे [5]एतदुपपद्यते; गवाश्वस्य तु प्रत्येकं गवाश्वत्वे भेदाभावादनिबन्धनमेव[6] तत्। ननु विशेषांशानां व्यावृत्तेरन्यत्वसिद्धिः; तथा च द्वैताद्वै[7]तात्मकं जगदिति। अथ विशेषव्यावृत्तेरन्यत्वसिद्धिः; किमुभयरूपत्वाद्वस्तुनो वस्त्वन्तरेऽनुगमो नास्ति, अश्ववस्तु गोवस्तु न भवति? अथास्त्यनुगमः, अश्वोऽपि गौर्भवति? तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे वस्तुनोऽनन्वयाद[8]नुयतश्चावस्तुत्वाद्भेदवाद इत्युक्तम्। अथ विशेषव्यावृत्तावपि तद्वस्त्वनुगतम्, भवत्यश्वोऽपि गौः; कुतोऽन्यत्वसिद्धिः? यदि मतम्—अनुगतं चाननुगतं चाश्वे गोवस्तु; भवति चाश्वो गौः; गौस्तु गौरेव; भवत्येव हि तत्र गोवस्तु; तन्नोऽन्यत्वसिद्धिरिति। अथ गोवस्तु कथं वक्तव्यम्? किं यद्गौर्भवत्येव, अथ यन्न भवत्यपि? तत्र पूर्वस्यां कल्पनायां न वस्तुनोऽनुगम इत्यनन्वितानि वस्तूनि; द्विती-

---

[1] B omits वा.

[2] B omits वि.

[3] भेदानां—B.

[4] A omits च.

[5] एवं तदुपपद्यते—B. and C.

[6] B omits व.

[7] द्वैतं—B.

[8] अनुगतस्यावस्तु—B; अनुयायिनश्चावस्तु—C.

यस्यां वस्तुनो वस्त्वन्तरेऽन्वयादद्वैतम् । सर्वथा येन विशेषेणायमश्वाद्गोवस्तु व्यवस्थापयत्यन्यत्, तद्विशेषयुजस्तु तस्यानन्वयाद्भेदवादः; अथानन्वयदोषान्न विशेषमाश्रयति, अभेदवाद इति न द्वैताद्वैतकल्पनोपपद्यत इति ।

द्रव्यपर्यायार्थकानां नय एतेन वारितः ।
तेषामपि द्रव्यनयः पर्यायनय एव वा ॥ २३ ॥

येऽपि—द्रव्यं नित्यं मृत्सुवर्णादि; तस्य च[1] घटरुचकादयः पर्याया विशेषाख्या अपायिन उपायिनश्चाव्यतिरेकाः; न च ते द्रव्यमेव, तस्य स्थितिमत्त्वात्; न च ततोऽत्यन्तं व्यावर्तन्ते, भेदेनानुपलब्धेः; द्रव्यस्यैव रुचकादिरूपेण प्रत्ययात् । एवं द्रव्यपर्यायरूपं वस्तु । [2]अथ द्रव्यमेव स्यात्, वर्धमानकभङ्गेन रुचकक्रियायां न किंचिदुत्पन्नं नष्टं वेति प्रीतिशोकौ तदर्थिनोर्न स्याताम् । अथ तु पर्यायमात्रम्, हेमार्थिनो मध्यस्थता न स्यात्; पर्यायमात्रे हि हेम्नि हेम्नो विनाशात् पर्यायविनाशे कथं मध्यस्थता? उत्पादे वा? तस्माद्द्रव्यपर्यायरूपत्वाद्वस्तुन उत्पत्तिस्थितिभङ्गानामेकत्र संभवाद्द्रव्यरूपस्थितेर्माध्यस्थ्यम्, पर्याययोरुत्पत्तिविनाशाभ्यां प्रीतिशोकाववकल्पेते इति—मन्यन्ते; तन्नीतिरप्यनेनैव निराकृता प्रकारेण । तथा हि—तेषामपि वस्तुनो वस्त्वन्तरान्वयेऽपि भागाभावाद्द्रव्यमात्रं स्यात्; अथ न वस्त्वन्तरेति द्रव्यपर्यायरूपत्वाद्वस्तुनः, पर्यायान्तरे च पर्यायान्तरस्याननुगमादनन्वितानि [3]तर्हि व्यावृत्तस्वभावानि वस्तूनि; यस्यानुगमः कल्प्यते तन्मात्ररूपस्यावस्तुत्वात् पर्यायमात्रम्; अवस्थितं हि द्रव्यमुच्यते; न चैवमवस्थितं किंचिदेकं वस्त्वस्ति; वस्तुनस्त्वपो[4]द्धृतस्यांशस्यावस्थानकल्पना कल्पनैव; वस्तुनश्चित्रत्वात्, तस्य चातथाभावादिति ।

अपि च—

उत्पा[5]दस्थितिभङ्गानामेकत्र समवायतः ।
प्रीतिमध्यस्थताशोकाः स्युर्न स्युरिति दुर्घटम् ॥ २४ ॥

---

[1] तु—A.
[2] अथ तु—B.
[3] C omits तर्हि.
[4] उद्धृतांशस्य—A.
[5] उत्पत्ति—A.

यस्य खलु द्रव्यात् पर्याया भिद्यन्ते तस्य—द्रव्यमात्रार्थिनो द्रव्यस्य[1] स्थितेर्विनाशाभावादपूर्वस्यानुत्पादान्मध्यस्थता, रुचकार्थिनस्तस्यापूर्वस्योत्पत्तेः प्रीतिः, वर्धमानकार्थिनस्तस्य विनाशाच्छोकः—इति व्यवस्था कल्पते। [2]यस्य तु पर्यायेभ्योऽनन्यद्द्रव्यं न द्रव्यादन्ये पर्यायाः, तस्य—उत्पत्तिस्थितिभङ्गानामत्र[3] समवाये द्रव्यार्थिनो मध्यस्थता भवेत्, न भवेच्च; प्रीतिशोकौ स्याताम्, न स्याताम्। न हि तद्द्रव्यमवतिष्ठत एव, विनश्यत्य[4]पूर्वं चोत्पद्यते; तत्र विनाशादपूर्वोत्पत्तेश्च प्रीतिशोकौ स्याताम्, न मध्यस्थता; मध्यस्थता च स्थितेः स्यात्—इति दुर्घटमापद्ये[5]त। तथा वर्धमानकार्थिनस्तन्नाशाच्छोकः स्यात्; न च स्यात्, स्थितेः; प्रीतिश्च तस्यापूर्वस्यो[6]त्पादात् स्यात्, न च स्यात्। तथा रुचकार्थिनस्तस्यापूर्वस्योदयात् प्रीतिः स्यात्; न च भवेत्, पूर्वस्यैव स्थितेः; विनाशाच्च शोकः स्यादिति। अथ भेदोऽप्यस्तीति नायं दोषः; अभेदोऽप्यस्तीति किं न भवति? अथ नात्यन्तमभेदः, तेन न संकरः; नात्यन्तमभेद इति व्यवस्थापि न युज्यते; न चास्य [7]किंचित् क्वचिदे[8]कान्ततः सर्वत्रानेकान्तमभ्युपयतः, येनायं विशेष उच्यते—नात्यन्तमभेद इत्यसंकर इति! तथा च

> नैकान्तः सर्वभावानां यदि सर्वविधानतः।
> अप्रवृत्तिनिवृत्तीदं प्राप्तं सर्वत्र ही! जगत् ॥ २९ ॥

यदा हि सर्वप्रकारेष्वनैकान्तिकत्वं भावानां, तथा सति—नायं लोकः क्वचिदभिमतसाधनताप्रकारमवधार्य प्रवर्तेत, यतो नासौ तथैव; नापि निवर्तेत, यतो [9]नासावतथैव; तथा दुःखहेतोर्न निवर्तेत, यतो नासौ तथैव; नापि न निवर्तेत, यतो नासावतथैव—इति कष्टां बत! दशामापद्येत।

अथ वा यदुक्तम्—प्रीतिमध्यस्थताशोकाः स्युर्न स्युरिति दुर्घटमिति, तत्र ब्रूयुः—सर्ववस्तुषु सर्वप्रकाराणामनैकान्तिकत्वात् का दुर्घटता? तथा [10]हि—प्रीतिमध्यस्थताशोका नैकान्ततः सन्ति, नैकान्ततो न सन्तीति। [11]अत्रोच्यते—नैकान्तः सर्वभावानामिति। यदि खलु प्रीत्यादीनां सदसत्त्वेऽ-

---

[1] A omits स्य.
[2] यस्य तु न पर्यायेभ्योऽन्यद्द्रव्यं--A.
[3] A omits त्र.
[4] A adds प्य.
[5] आपद्यते—A.
[6] उदयात—A.
[7] कश्चित्—A.
[8] एकान्तः--C.
[9] नातथैव—A.
[10] C omits हि.
[11] तत्रोच्यते--A.

नै[1]कान्तिके—न प्रीत्यर्थी प्रीतिसाधनेषु [2]प्रवर्तेत, प्रीतेर्विद्यमानत्वात्; नापि [3]न प्रवर्तेत, तस्या अभावात्; तथा दुःखनिवृत्त्यर्थी न दुःखसाधनसंपर्कं परिहरेत्, [4]तस्यासत्त्वात्; नापि न परिहरेत्, [5]तस्य सत्त्वात्—इत्यप्रवृत्तिनिवृत्तिकं बत! विश्व[6]मापन्नमिति ।

एवं तावन्न द्वे वस्तुनी, नैकं द्व्यात्मकम्; तत्र द्वयमवशिष्यते—भेदः सत्यः, तदुपादानाभेदकल्पना; अभेदो वा सत्यः, तदुपादाना भेदकल्पनेति । तत्र—

आपेक्षिकत्वाद्भेदो हि भेदग्रहपुरस्सरः ।
नैकज्ञानं समीक्ष्यैकं न भेदं तत्त्वहानतः ॥ २६ ॥

न भेदमुपादायाभेदकल्पना । कुतः? आपेक्षिको हि भेदो नान्यमनपेक्ष्य शक्यते ग्रहीतुम्; न चागृहीतो भेदोऽभेदकल्पनाया उपादानं भवति । परापेक्षत्वे चास्य ग्रहणमनुपपन्नम्; यतो नागृहीते[7] भेदे[8]परात्मानौ व्यवतिष्ठेते; न च परात्मव्यवस्थामन्तरेण भेदग्रहोऽस्तीति प्राक् प्रपञ्चितम् । न [9]चैवमभेदग्रहणमभेदग्रहणापेक्षम्; नापि भेदग्रहणापेक्षम्, अभेदहानप्रसङ्गात्; न हि भेदे गृहीतेऽभेदस्यावकाशोऽस्ति । तस्माभेदं गृहीत्वा तमुपादाय तस्य यथावन्निश्चयाशक्तौ व्य[10]वच्छेदकल्पनोपपद्यते, यथैकबुद्धिनिर्ग्राह्येषु घटादिष्ववयव[11]विभागकल्पना । न तत्र भेदोपादानाभेदकल्पना; भेदो हि परमाणुषु व्यवतिष्ठ[12]ते; ते चातीन्द्रियाः । ननु चैकत्वमप्यनुसन्धानप्रत्ययावसेयम्; स च न भेदमन्तरेण; भेदासंस्पर्शे हि किं केनानुसन्धीयतामिति । प्रत्युक्तमेतत्—नेदानीमभिन्नदेशकालो[13]ऽर्थ एकः स्यात्; असति चैकस्मिन् किमाश्रया भेदा[14]शङ्का स्यात्, यस्यानुसंधानादेकत्वमुच्यत इति ।

अपि च सर्वप्रत्यात्मवेदनीयमेतदभेदोपादानो भेद इति । तथा हि—

आलोच्यते वस्तुमात्रं ज्ञानेनापातजन्मना ।
अचेत्यमानो भेदोऽपि चकास्तीत्यतिसाहसम् ॥ २७ ॥

---

1 नैकान्तिकत्वेनैकान्तिकेन--B.
2 प्रवर्तते—C.
3 निवर्तेत—A and B.
4 तस्याः सत्वात्--B.
5 तस्या असत्वात्—B.
6 मनुपपन्न--B.
7 त—A.
8 द--B.
9 त्वेवं—A.
10 अवच्छेद—A.
11 वावयविभाग—B.
12 ष्ठेत—A.
13 लेऽर्थे एकत्वं—A.
14 द—A.

वस्तुमात्रविषयं प्रथममविकल्प[1]कं प्रत्यक्षम्; तत्पू[2]र्वास्तु विकल्पबुद्धयो विशेषानवगाहन्त इति सर्वप्रत्यात्मवेदनीयम् । स्यादेतत्—विशिष्टरूपोपग्राह्येव प्रत्यक्षम्; स तु भेदः शब्देनासंस्पर्शान्न तथोपलक्ष्यते, यथा विकल्पबुद्धौ । तदयुक्तम्, विप्रतिषेधात्; न चोपलक्ष्यते प्रत्यक्षबुद्धौ विशेषः प्रकाशते चेति विप्रतिषिद्धम्; अतोऽतिसाहसमित्युच्यते । यस्तु संवित्तावेव विप्रतिपद्यते सर्वानात्मव्यावृत्तस्पष्टप्रतिभासं प्रत्यक्षमिति वदन्, तस्योत्तरम्—"आहुर्विधातृप्रत्यक्षम्" इत्याद्युक्तमेवेति ।

किं च

प्रतिष्ठितं च विज्ञानमर्थमात्रावलम्बनम् ।
भेदेषु त्वप्रतिष्ठत्वमस्तीन्द्रियधियामपि ॥ २८ ॥

वस्तुद्वयानुपपत्तेरेकस्य [3]च द्व्यात्मता[4]योगादवश्यकल्पनीयेऽन्यतरस्य मिथ्यात्वे युक्तं विशेषावभासस्य मिथ्यात्वम्, रजतादिविभ्रान्तिषु दर्शनात्; न च वस्तुमात्रावभासस्य । न हि वस्तुमात्रव्यभिचारः क्वचिज्ज्ञाने दृष्टोऽस्ति, अन्ततस्तस्यैव वस्तुनः प्रतिभासनात्; दृष्टतद्भावस्यैव तत्कल्पना लघ्वी, क्लृप्तत्वाद्योग्यतायाः; इतरत्र [5]तु कल्प्यत्वात् । स्यादेतत्—मानस एव बुद्धयः क्लृप्तयोग्यभावा मिथ्यात्वं प्रति, नेन्द्रियजन्मानः; इन्द्रियबुद्धिसमधिगम्याश्च भेदा इति । एतच्च वार्तम्; इन्द्रियदोषविशेषानुविधायित्वाद्भ्रान्तीनामिति ।

अपि च यस्य मतम्—व्यावृत्तस्वलक्षणा भावाः; तेन ते ऽन्योन्याभावस्वभावा व्याकर्तव्याः, तद्विशेषणा वा; नान्यथा व्यावृत्तशब्दोऽर्थवान् भवति, तस्येतरेतराभावनिमित्तत्वात् । तत्र

अन्योन्याभावरूपत्वं सर्वेषां न प्रकल्पते ।
तत्रोपाधौ प्रतीयन्तां तथा भिन्ना न रूपतः ॥ २९ ॥

एकस्मिन्ननपेक्षे स्थिते तदभावरूपोऽन्यो व्यव[6]तिष्ठते; सर्वे तु नान्योन्याभावरूपाः कल्पन्ते, परस्पराश्रयस्थितित्वात् । अथ विशेषणमन्योन्याभावः; कामम्; अतदात्मानो[7]ऽपि विशेषणानुरागात् तथावगम्यन्ताम्; न तु स्वभाव-

---

[1] ल्पं—A and B.
[2] पूर्व(र्वि)का—C.
[3] B and C omit च.
[4] कत्वा—A.
[5] A omits तु.
[6] A omits व्य.
[7] A and B omit अपि.

भेदः स्यात् । ननु नान्योन्याभावो नाम कश्चित्, यो भावानां तत्त्वं विशेषणं वा स्यात्; अर्थसिद्धिरेवैषा । न चेदन्योन्याभावो नाम कश्चित्, [1]सिद्धस्तर्ह्यभेद इति ।

अपि च भेदत्वादेव विश्वस्य भेदोऽभेदोपादान इति शक्यतेऽनुमातुम्; दृष्टो हि मणिकृपाणदर्पणादिष्वभिन्नमुखोपादानस्तद्भेदः; न च तत्र भावान्तरोत्पत्तिः, विरुद्धपरिणामत्वात् । स्यादेतत्—अभेदोऽपि शक्यो भेदोपादानोऽनुमातुम्, वनाभेदस्य तरुभेदोपादानत्वात् । न, भेदाभावप्रसङ्गात्; एवं हि न कश्चिदेकोऽभिन्नः परमाणुरपि; तदभेदोऽपि हि भेदोपादानः स्यात् वनादिवत् । तथा तदंशाभेदोऽपीत्यनवस्थायामेकस्याभावात् तत्समुच्चयरूपोऽभेदो न स्यात् । अथ क्वचिदवतिष्ठते, स एकः; तदभेदो न भेदोपादान इति व्यभिचारः । तदिदमुच्यते—

दर्पणादौ मुखस्येव भेदोऽभेदावलम्बनः ।
भेदावलम्बनोऽभेदो न तथा तदभावतः ॥ ३० ॥

अपि च

प्रत्येकमनुविद्धत्वादभेदेन मृषा मतः ।
भेदो यथा तरङ्गाणां भेदाद्भेदः कलावतः ॥ ३१ ॥

अभेदानुविद्धत्वात् प्रत्येकं विश्वस्य भेदो मृषा; यथा जलतरङ्गेषु चन्द्रमसः; तत्र हि प्रत्येकं चन्द्रमा इत्यभेदान्वयः, तथा विश्वस्य भेदेऽपि प्रत्येकम् 'इदम्' 'तत्' 'अर्थः' 'वस्तु' इत्यभेदान्वयः । तरुभेदस्तु यद्यपि न मृषा, वनमित्यभेदानुगमश्च न प्रत्येकम्; न हि प्रत्येकं तरुषु वनमिति बुद्धिः; अतो न तेन व्यभिचारः । एतदर्थं च प्रत्येकमित्युक्तम् ।

अपि च—

एकस्यैवास्तु महिमा यन्नानेव प्रकाशते ।
लाघवान्न तु भिन्नानां यच्चकास्त्यभिन्नवत् ॥ ३२ ॥

इदं तावदयं भेदवादी प्रष्टव्यः—कथमयं व्यावृत्तस्वलक्षणेष्वभेदावभासोऽनुवृत्तव्यवहारश्च? यदि सादृश्यात्, तदत्यन्तमनन्वितेष्वनुपपन्नम् । अथ व्यावृत्तेरग्रहात्—को हि गुञ्जाप्रवालादीनां रागव्यावृत्तिमवग्रहीतुं क्षमते—

---

[1] सिद्धोऽभेद—A.

इति; तदसत्; व्यावृत्तस्वभावस्य तदग्रहे ग्रहणमेव [1]हि न स्यात्। अथ निश्चयप्रत्यक्षयोरात्मभेदादनिश्चयात्; तदसत्, उभयरूपव्यवहारदर्शनात्। तथा हि—कालाक्ष्यां गोसामान्यनिबन्धनश्च व्यवहारो गवान्तरव्यावृत्ति[2]श्च दृश्यते; न च गवान्तरव्यावृत्तेरनिश्चये स युज्यते। अथैकार्थक्रियाकारित्वादतत्क्रियाकारिव्यावृत्तेस्तुल्यत्वात्; तदप्यसांप्रतम्, अर्थक्रियाणामपि भेदादतत्क्रियाकारिव्यावृत्तेस्तुल्यत्वायोगात्; नैकसाध्यान्य[3]स्यार्थक्रिया, येनातत्कारिव्यावृत्तिस्तुल्या स्यात्। वस्तुस्वभावश्च व्यावृत्तिः प्रतिवस्तु भेदान्न तुल्या। अथास्वभावाः, तेषां कथं तुल्या? अथानादिवासनोपादानो न वस्तुगतविशेषापेक्षः; तदप्ययुक्तम्, नियमात्; कासुचिदेव हि व्यक्तिषु कश्चिदेवाभे[4]दावभासः. स वासनामात्रोपादानत्वे न युज्यते; तस्मात् प्रकृत्यैव केचित् कस्यचिदभेदावमर्शस्य योग्याः केचिन्नेति स्वभावविपरीता भावानां सामर्थ्यातिशयाः कल्पयितव्याः; तथा सत्येवं गौरवात् कल्पनायाः, एकस्यैवास्तु माहात्म्यं यदेकोऽपि नानेव भासते, लघुत्वात् कल्पनायाः; न तु भिन्नानां ते सामर्थ्यातिशयाः, यदमी अभिन्ना इवावभासन्ते।

भेदव्यवहाराश्च यथावभासं भेदवादिनामिवाभेदव्यवहारा उपपद्यन्ते; तथा हि—आत्यन्तिकभेदवादिनां यथावभासमभेदव्यवहारः, न यथावस्तु सं[5]सर्गवादिनामपि सामान्यस्यार्थान्तरत्वाद्यथावभासमेव भेदेष्वभेदव्यवहारः। येऽप्यनर्थान्तरवादिनः तेषामपि शबलत्वाद्वस्तुनस्तस्य चानन्वयात् यथावभासमे[6]वोभयव्यवहारः; न वस्त्वनुपातीति दर्शितमिति।

यथानुवृत्तव्यवहारसिद्धिं यथावभासं कथयन्ति बाह्याः।
तथैव भेदव्यवहारयोगं वदन्ति वेदान्तविवेकभाजः[7] ॥ ३३ ॥

इति श्री[8]मन्मण्डनमिश्रविरचितायां ब्रह्मसिद्धौ
तर्ककाण्डः[9] समाप्तः[10] ॥

---

[1] B and C omit हि.
[2] त्त—A.
[3] अन्यार्थक्रिया—A and B.
[4] B omits भेदा.
[5] संसर्गादीनामपि—B.
[6] मेव व्यवहारः—A and B.
[7] B and C add इति.
[8] श्रीमण्डनमिश्रकृतौ—A and C.
[9] काण्डं समाप्तम्—B.
[10] द्वितीयः—A.

ओम् ।

॥ नियोगकाण्डः ॥

एवं प्रत्यक्षादिविरोधात् कर्मविधिविरोधाच्च श्रुतार्थपरिग्रहे, ये मन्यन्ते वेदान्तानामुपचरितार्थत्वं तत्प्रति[1]बोधनाय विहितः प्रयत्नः । संप्रति तु—कार्य एवार्थे वेदस्य प्रामाण्यम्, न भूतरूपे; एवं ह्युक्तम् "[2]चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः"; चोदनाप्रमाणको वेदार्थ इति यावत्; चोदना च प्रवर्तकं वचनम्; तस्मात् [3]कार्यार्थे वेदः प्रमाणम्, वेदान्तानामपि तु प्रतिपत्तिकर्तव्यताप्रामाण्यभाजां तन्मुखेन तदनुगतभूतात्मतत्वविषयबोधकत्वम्; अतस्तेऽपि कार्यनिष्ठतां[4] नातिवर्तन्ते; तथा च कथं तर्हि मन्त्रार्थवादाः सोपनिषत्का इत्याशङ्क्य "[5]चोदना हि भूतं भवन्तम्" इत्या[6]द्युक्तम्; एतदुक्तं भवति, कार्यमर्थमवगमयन्ती चोदनैव भूतादिकमप्यर्थमवगमयतीति—ये मन्यन्ते, तत्प्रतिबोधनाय प्रयत्यते । तिस्रश्च प्रतिपत्तयो ब्रह्मणि; प्रथमा तावच्छब्दात्, अन्या शब्दात् प्रतिपद्य [7]तत्सन्तानवती ध्यानभावनोपासनादिशब्दवाच्या, अन्या[8] ततो लब्धनिष्पत्तिर्विगलितनिखिलविकल्पा साक्षात्करणरूपा । तत्र प्रथमामधिकृत्योच्यते—

शब्दाद्यदात्मविज्ञानं तन्न तावद्विधीयते ।
भवत्यधीतवेदस्य तद्धि कर्मावबोधवत् ॥ १ ॥

ब्रह्मणो हि प्रमाणान्तरा[9]नधिगमनयिरू[10]पत्वाच्छब्दाधिगम्य[11]स्वभावविषयं ज्ञानं विधेयम् । तत्र यच्छब्दादेव ज्ञानं तदविधेयम्, विधिमन्तरेण भावात् कर्मावबोधवत् । यथैव "[12]स्वर्गकामो यजेत" इति श्रुतवाक्यस्य वाक्यार्था[13]वबोधस्तद्वाक्यप्रामाण्यादेव भवति, न विध्यन्तरमपे[14]क्षते; तथात्मस्वरूपाभिधायिवाक्यप्रामाण्यादा[15]त्मावबोधो विध्यनपेक्षः

---

[1] बाधनाय—C.
[2] Mīm.-Sū. I-1-2.
[3] कायऽर्थे—A.
[4] ।निष्ठता—B.
[5] Śābara-Bhāṣya I-1-2.
[6] B and C omit आदि.
[7] C omits तत्.
[8] अन्या तु—A.
[9] रेणा—A and B.
[10] B omits रूप.
[11] स्वभावतद्विषयं—B.
[12] Tait.-Saṁ. 2-5-5.
[13] थैवोध—A.
[14] क्ष्यत—B.
[15] देवात्म—A.

संजायते ; सति प्रमाणे तत्सामर्थ्येनैव प्रमेयबोधोत्पत्तेः । न खलु सोपकरणे समग्रे प्रमाणे सतीच्छापि पुरुषस्यापेक्ष्यते ज्ञानं प्रति, अनिष्टानामप्यवबोधात्; प्रागेव विधिः ।

तामेव विधेरनपेक्षतां कर्मावबोधे दर्शयति—

स्वर्गकामो यजेतेति बोधेऽस्मिन्न व्यपेक्ष्यते ।
विधिरन्योऽनवस्थानान्नायं कर्मव्यवस्थितेः ॥ २ ॥

न कर्मविधिवाक्यार्थज्ञानप्रवृत्तौ विधिरपेक्ष्यतेऽन्यः, न तद्गत एव वा; अन्यस्मिन्ननवस्थादोषात्, तदर्थज्ञानेऽपि विध्यन्तरस्यापेक्षणीयत्वात्; तद्गतस्य च कर्मविषयत्वेन तद्बोधं विधातुमसामर्थ्यात् ।

ननु यथैषां ग्रहणे विध्यन्तरमपेक्ष्यते "[1]स्वाध्यायोऽध्येतव्यः" इति, न चानवस्था ; तद्वत् तदर्थबोधेऽपि स्यात् । अस्ति च विधिः—"[2]वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः" इति । विषम उपन्यासः—अप्रवृत्तोऽपि हि स्वाध्यायाध्ययनविधिवाक्याध्ययने पुरुषान्तराधीतात् ततः तस्य [3]चान्येषां च वाक्यानामध्ययने प्रवर्तते, शाखान्तरीयाङ्गोपसंहार इव श्रवणमात्रात्; न खलु स्वाधीतमेव वाक्यं प्रवर्तयति ; यथैकस्तथा पुरुषान्तराण्यपि, अनादित्वाद्वेदवत् तदध्ययनस्यापि । अनवबुद्धार्थस्त्ववबोधविधिर्नावबोधे प्रवर्तयति, तदर्थबोधश्चेद्विध्यपेक्षः ; न तत्र स एव प्रवर्तयति, अनवबुद्धार्थत्वादितरेतराश्रयं स्यात्—तदर्थबोधात् प्रवृत्तिः; प्रवृत्तस्य च तदर्थबोध इति । तस्माद्विध्यन्तरमपेक्षितव्यमित्यनवस्था । न च "[2]वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः" इत्यपूर्वार्थविधिः ; "[4]दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावबोधनम्" इति न्यायप्राप्तोऽर्थः प्रदर्श्यते । अथाप्येष विधिः—स्वाध्यायाध्ययनविधिनार्थाक्षिप्तमर्थज्ञानम्—[5]उच्येत ; तथापि ब्रह्मस्वरूपाभिधायिवेदवाक्यप्रभवे बोधे न पृथग्विधिरपेक्षितव्यः, कर्मविधिवाक्यवत् । यथैव "[6]स्वर्गकामो यजेत" इति[7] सामान्यविधिना [8]सिद्धे नान्योऽपेक्ष्यते, अनवस्थानात्; सत्यपि विधावन्य-

---

[1] Tait.-Āraṇ. 2-15.
[2] Manu. 2-165.
[3] B omits च.
[4] Śābara-Bhāṣya. I-1-1.
[5] च्यते—B.
[6] Tait.-Saṁ. 2-5-5.
[7] इत्यादि—B.
[8] सिद्धौ—B.

स्यापेक्षणात्; न चैतद्गत एव, कर्मविषयत्वात्; एवं तत्त्वप्रतिपत्तिपरेष्वपि वाक्येषु न विधिरपेक्षितव्यः, वाक्यसामर्थ्यादेव तत्त्वबोधोत्पादादिति ।

इतश्च—

फलं विधेयावगमात् प्रवृत्तिश्चोत्तरा विधेः ।
अन्योन्यसंश्रयान्नैष शाब्दो बोधः स नो परः ॥ ३ ॥

शब्दादवगम्य विधेयं या प्रवृत्तिः सा [1]विधेः प्रयोजनम्, न तु शब्दप्रभवो विधेयावगम एव; अन्योन्यसंश्रयात्—अवगते शब्दार्थे प्रवृत्तेः, प्रवृत्तस्य चावगमात् । शब्दार्थबोधादेव वा शब्दार्थबोध इत्यात्माश्रयः; अन्योन्यसंश्रयस्तु तुल्यानुपपत्तित्वादुक्तः । यस्तु तत्त्वावबोधपराद्वाक्यात् तत्त्वावबोधः, नासौ शब्दार्थबोधात् पराचीनः[2]; किंतु स एवेति ।

अपि च

जाते बोधे न प्रवर्त्यो नतरां खल्वबोधके ।
शब्देन निश्चये तस्मादन्यस्मादन्यवाञ्छनम् ॥ ४ ॥

उदपादि चेत् "[3]सदेव सोम्येदमग्र आसीत्, एकमेवाद्वितीयम्" इत्युपक्रमात् "[4]तत्त्वमसि" इत्यन्ताद्वाक्यादात्मतत्त्वावबोधः, पदानां परस्परा[5]न्वितार्थत्वात्; किमन्यद्विधिः करिष्यति? न [6]प्रवृत्त एव प्रवर्त्यः । अथ पदार्थसमन्वयमात्रान्न तत्त्व[7]बोधोत्पादः, सुतरामप्रवर्त्यः; शाब्दस्य तत्त्वावबोधस्यासंभवात् । स्यादेतत्—उत्पन्नेऽपि तत्त्वावभासे शब्दात्, निश्चये प्रवर्त्यः—'एव[8]मिदम्' इति । तन्न; यदि तस्माच्छब्दान्निश्चयः, [9]स जात एव; अथान्यतो निश्चयः, अन्यवाञ्छनं प्रमाणान्तरापेक्षा; न तत्र तत्त्वनिश्चयनि[10]बन्धनं शब्दः स्यात् । एवं तावन्न तत्त्वनिश्चयाय विधिरर्थ्यते ।

अथाविवक्षितार्थत्वनिवृत्त्यै प्रार्थ्यते विधिः ।
अर्थो ज्ञातव्य इत्युक्ते[11] ज्ञेयः स्यान्नाविवक्षितः ॥ ५ ॥

---

[1] विधि—A; प्रवृत्तिः—B.
[2] धीनः—B.
[3] Chānd. 6-2-1.
[4] Chānd. 6-8-7.
[5] रसम—A.
[6] प्रवर्त्यत—B.
[7] त्वे—A.
[8] इदमीत—B.
[9] स—C.
[10] निबन्धनः—B.
[11] क्तौ—A.

यदपि मतम्—सत्यपि वाक्यादर्थोपप्लवे तात्पर्यं दुर्लभम्, भूतार्थपरस्य वैयर्थ्यात्; सांशयिकत्वं वा, अतात्पर्यस्यापि दर्शनाज्जपमन्त्रेषु। विधौ तु सत्यर्थज्ञानस्य चोदितत्वान्नार्थोऽविवक्षितो भवितुमर्हति। तस्माद्विवक्षितार्थत्वाय विधिः प्रार्थ्यः।

तद्वार्तमर्थपरता शब्दानां लोकवेदयोः।
"[1]अविशिष्टस्तु वाक्यार्थ" इत्युत्सर्गवती यतः॥ ६॥

औत्सर्गिकः शब्दानामर्थं प्रति शेषभावः; निमित्तान्तरात्तु स्वरूपप्रधानत्वमविवक्षितार्थत्वमपवादो लोके; तथा वेदेऽपि, लोकावगम्यत्वाच्छब्दसामर्थ्यस्य; तदुक्तम्—"[1]अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः" इति।

दृष्टार्थता च स्वाध्यायविधेरत्र न भिद्यते।
भवेदितरथा कृत्स्नः सविध्यर्थोऽविवक्षितः॥ ७॥

यथैव कर्मविधीनां "[2]दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावबोधनम्" इति नाविवक्षितार्थानामध्ययनात् फलान्तरकल्पना तथा दृष्टत्वादात्मतत्त्वावबोधस्य वेदान्तानाम्; न च[3] भूतार्थप्रतिपत्तौ वैयर्थ्यमिति वक्ष्यते; प्रतिपत्तिविधौ च तुल्यम्। अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम्; अन्यथा सह विधायकेन कृत्स्नस्याविवक्षितार्थता स्यात्; यतो विधायकशब्दनिबन्धनमन्येषां विवक्षितार्थत्वम्, विधायकस्य तु[4] न तन्निबन्धनमस्ति; एवं च तस्याविवक्षितार्थत्वे इतरेऽपि तथा स्युः अथ विधायकः प्रकृत्या दृष्टार्थत्वेन [5]चार्थपरः, इतरेऽपि तथेति व्यर्थोऽसौ विधिः।

ज्ञानस्य पुरुषार्थत्वसिद्धये विधिरिष्यते।
सर्वत्र पुरुषार्थत्वं विधेरित्यप्यपेशलम्॥ ८॥

विध्यधीनः पुरुषार्थसाधनताववोधः, तच्छब्दतो लब्धजन्मनोऽप्यात्मतत्त्वावबोधस्य पुरुषार्थसाधनत्वावगमो विधेरित्येतदपि न शोभनम्।

ज्ञेयाभिव्याप्तितो यस्मान्न विज्ञानात् फलान्तरम्।
इष्यते मोक्ष इति चेन्न साध्यस्तत्त्वच्युतेर्न सः॥ ९॥

---

1 Mīm.-Sū. I-2-40.
2 Śābara-Bhāṣya 1-1-1.
3 B omits च.
4 B and C omit तु.
5 वा—A.

ज्ञानस्य हि दृष्टमेव फलम्—ज्ञात्रा ज्ञेयस्याभिव्याप्तिः, ज्ञातारं प्रति तस्य प्रकाशता—न त्वदृष्टं कालान्तरभावि, यदर्थो विधिः स्यात्। स्यादेतत्—आत्मज्ञानस्य फलान्तरमपीष्यते मोक्षः। तन्न, असाध्यत्वात्; न हेतुजन्योऽसौ मोक्षः, तत्त्वच्युतेः, कार्यत्वे विनाशात् तस्य, पुनः संसारात्; आत्यन्तिकी च संसारनिवृत्तिर्मोक्ष इत्युच्यते। ननु कार्योऽ[1]पि नाशो न नश्यति। सत्यम्; भावरूपं तु मोक्षं निरतिशयानन्दलक्षणं निरतिशयैश्वर्यलक्षणं चाभिप्रेत्यै[2]तदुच्यते, भावस्य कार्यस्य नाशेनाविनाभावात्। आगामिशरीरेन्द्रियबुद्धिसंयोगाभावस्य प्रागभावस्य कार्यत्वमनुपपन्नमेव। बन्धहेतुनिवृत्तिस्तु यद्यपि कार्या, कार्यत्वेऽपि च नास्या अनित्यत्वप्रसङ्गः; तथापि नासौ तत्त्वज्ञानात् पृथगिति न तेन साध्या; अविद्या हि बन्धहेतुः, तत्त्वज्ञानोदय एव च तन्निवृत्तिः।

अथवा "[3]परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाव[4]तिष्ठते" इति स्वरूपस्थितिर्मुक्तिरुक्ता; साध्यत्वे च न स्वरूपस्थितिः स्यात्; अतो मोक्षत्वाच्च्यवेत। यच्चु—"[5]न च पुनरावर्तते" इति श्रुतेः प्रामाण्यात् कार्यस्यापि मोक्षस्य नित्यत्वमिति; दृष्टविपरीतमपि तदाश्रीयेतानन्यगतित्वे श्रुतेः। यदा तु विदितात्मतत्त्वस्याद्वयं विशुद्धप्रकाशमात्मानं पश्यतः समुत्खातायामनवयवेनाविद्यायां हेत्वभावात्[6] पुनर्बन्धस्यासंभाव्यत्वात् प्राप्तमेवार्थं वर्तमानापदेशादनुवदति श्रुतिरर्थवादत्वेन, तदा कुतस्तत्प्रामाण्यादनन्तफलत्वम्? तथा हि—वर्तमानापदेशादेव नापुनरावृत्तिः साध्यत्वेना[7]वगम्यते; न च कामोपबन्धोऽस्ति, यतः साध्यता गम्येत; तस्मादर्थवादः। अर्थवादादपि च या फलकल्पना, सापि ज्ञाने ज्ञेयतत्त्वावभासदृष्टफलनिराकाङ्क्षेऽनुपपन्ना। पुरुषार्थता चास्य वक्ष्यत इति।

अन्ये पुनराहुः—

विधेर्विना कार्यशून्यं भूतार्थमनुवादकम्।
वचः स्यादनुवादश्च प्रमाणान्तरगोचरे ॥ १० ॥

---

[1] वि—B and C.
[2] त्येदमुच्यते—A.
[3] Chānd. 8-12-2.
[4] भिनिष्पद्यते—A.
[5] Chānd. 8-15-1.
[6] त्र—A.
[7] न गम्यते—A.

तत् प्रमाणान्तरापेक्षं प्रामाण्यमतिवर्तते ।
मानान्तरस्याविषये विध्यर्थे तु प्रतिष्ठितम् ॥ ११ ॥
अनपेक्षं प्रमाणत्वमश्नुते कर्मवाक्यवत् ।
परप्रवृत्त्यभावेऽपि प्रामाण्यायैव तद्विधिः ॥ १२ ॥

विधिमन्तरेण न कार्योपदेशप्रतीतिः; [1]यथावस्थितं वस्तु तद्विधस्यानुवादमात्रत्वं गम्यते; अनुवादश्च प्रमाणान्तरविषय इति तदपेक्षो भूतार्थो नार्थ उच्यत इति सापेक्षत्वादप्रामाण्यम् । विध्यर्थस्य तु प्रमाणान्तराविषयत्वात् तन्निष्ठमनपेक्षं प्रमाणं कर्मविधिवाक्यवत्; प्रमाणान्तराविषयश्च विध्यर्थः; न हि 'कुरु' इति शब्दज्ञानादन्यतः प्रतीतिः । एवं च सति तत्त्वप्रतिपत्तिपरे वाक्ये यद्यपि वाक्यार्थबोधात् पराचीना प्रवृत्तिर्विधिफलं नास्ति, प्रामाण्यायै[2]व तु विधिनिष्ठत्वमेषितव्यमिति ।

अत्रोच्यते—

प्रमाणान्तरयातार्थभावः किमनुवादता ।
उत भूतार्थता तत्र सि[3]द्धार्थमपि यद्वचः ॥ १३ ॥
न मानान्तरलब्धार्थतया तस्याववोधकम् ।
न तत् सापेक्षमेषा चेदभिप्रेतानुवादता ॥ १४ ॥

कः पुनरनुवादः—अधिगमान्तरसंभिन्नार्थत्वम्, मानान्तरेणाधिगत इति प्रतिपादनम्? आहोस्विद्भूतार्थतामात्रम्? तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे भवत्वधिगमान्तरसंभिन्नार्थं सापेक्षम् । यत्तु भूतार्थमपि न मानान्तराधिगत इति बोधयति न तदनुवादकम्, न सापेक्षम्; पूर्वाधिगमसंस्पर्शेन प्रतिपत्तेरभावात् ।

अथापरः कल्पः—

सापेक्षतायाः को हेतुः शुद्धा सिद्धार्थता यदि ।
प्रमाणान्तरसंभेदस्तद्व्यपेक्षणकारणम् ॥ १५ ॥
अनृधीप्रभवे नास्ति भूतार्थेऽपि स वैदिके ॥ १५½ ॥

भूतार्थमात्रं चेदनुवादता न सापेक्षत्वहेतुरस्ति; न भूतार्थतैव सापेक्षत्वहेतुः, भूतार्थयोरपि प्रत्यक्षानुमानयोरनपेक्षत्वात् । तस्माद्भूतार्थेऽभूतार्थे वाधिगमान्तरसंस्पर्शः प्रमाणान्तरापेक्षाहेतुः, स्मृतौ दर्शनात्; सा ह्यधिगमान्तरसंभिन्नार्थेति

---

[1] यथात्व—A. [2] B and C omit एव. [3] भूतार्थ—A.

तत्साधनमपेक्षते । एवं च पुरुषबुद्धिप्रभवं भूतार्थमभूतार्थं वा वचो भवति सापेक्षम्; ततो हि तत्संभिन्न एवार्थे प्रत्ययः, न त्वनपेक्षितपूर्वाधिगमः स्वातन्त्र्येणार्थे । यथोक्तम्—“[1]अपि त्व पौरुषेयाद्वचनात् ‘एवमयं पुरुषो वेद’ इति भवति प्रत्ययः, [2]न ‘एवमर्थः’ इति” । अपुरुषबुद्धिप्रभव-[3]त्वाद्वेदवचसि भूतार्थेऽपि न सापेक्षत्वहेतुः, पुरुषसंबन्धकृतत्वात् पूर्वाधिगमसंभेदस्य ।

स्यादेतत्—अपौरुषेयेऽपि भूतार्थे तद्विषये प्रमाणान्तरस्य संभवात्तदपेक्षा; तथा हि—संभवति प्रमाणान्तरे तद्विषये तद्विसंवादोऽपि शङ्क्येत; तस्मात् तदभावाय तत्संवादोऽपेक्षणीयः; असंभवति तु कार्येऽर्थे न [4]कुतश्चिद्विसंवादाशङ्केति नापेक्ष्यमस्ति । अत्रोच्यते—

न च संभवमात्रेण तदपेक्षावकल्पते ।
विशेषो नहि गम्येत सापेक्षत्वे तदा तयोः ॥ १६½ ॥

द्वयोरेकविषयसंभवे कुत एतत्—शब्दस्तदपेक्षः, न पुनस्त[5]त् प्रमाणान्तरं शब्दापेक्षं स्यादिति[6]? [7]अथ शब्दः प्रमाणान्तराधिगतविषयो लोके दृष्ट इति, प्रमाणान्तरस्याविषये तर्हि नतरां प्रामाण्यं तस्य भवति; प्रमाणान्तरविषये हि प्रमाणान्तरसंभवादपि तावत् स्यात्, अन्यत्र तदभावाद्दुर्लभं तत्। अथ पौरुषेयत्वकारिता लोकवचसां प्रमाणान्तराधिगतार्थता, [8]न शब्दसामर्थ्यकारिता; शब्दस्य प्रमाणान्तरासंभि[9]न्न एवार्थे सामर्थ्यम्; न तर्हि प्रमाणान्तरसंभवाच्छब्द एव सापेक्षः; तदपि शब्दसंभवाच्छब्दापेक्षं स्यात् । किमतस्तस्य? सापेक्षत्वेनाप्रमाणं[10] स्यात् । न शब्दस्य तत्रापेक्षा युज्यते; सति हि तस्य प्रामाण्ये तत्संवादविसंवादावपेक्ष्येयाताम् । अथ शब्दस्याप्रामाण्यान्न तत् शब्दापेक्षया प्रमाणम्; प्रमाणमेव, अनपेक्षत्वात् । शब्दस्याप्रामाण्यं कुतः? प्रमाणान्तरापेक्षत्वात् । तस्य च प्रामाण्यमनपेक्षत्वात्, अनपेक्षत्वं च शब्दस्याप्रामाण्यादितीतरेतराश्रयम्; प्रमाणे हि शब्दे तद्विषये संभवति तदपि सापेक्षं स्यात् तत्संभव इव शब्दः, विशेषाभावात् ।

---

1 Śābara-Bhāṣya 1-1-2.

2 Śābara-Bhāṣya reads नैवमयमर्थः.

3 त्वात्तु वेद—A.

4 कदाचित्—A.

5 A omits तत्.

6 A omits इति.

7 यदि—A.

8 न च—A.

9 भिन्नेऽर्थे एव—A.

10 णत्वात्—A.

अथ शब्दसंभवेऽपि न तत् सापेक्षम्; तत्संभवेऽपि न शब्दस्य सापेक्षता, विशेषाभा[1]वात् ।

अपि च

प्रत्यक्षानुमयोरेवं वृत्तेरन्योन्यगोचरे ॥ १७ ॥
परस्परव्यपेक्षत्वमविशे[2]षं प्रसज्यते ।
स्यादक्षमपि सापेक्षं यदक्षान्तरगोचरे ॥ १८ ॥

संभवमात्रेण सापेक्षत्वे प्रत्यक्षानुमयोरेकस्मिन् विषये संभवादन्योन्यापेक्षत्वादप्रामाण्यप्रसङ्गः । तथा स[3]त्तागुणत्वद्रव्येष्वनेकेन्द्रियग्राह्येष्विन्द्रियान्तराणामिन्द्रियान्तरसापेक्षत्वप्रसङ्गः । अथ शब्दस्यैव प्रमाणान्तरसंभवे सापेक्षत्वम्, विशेषहेतुर्वाच्यः । प्रमाणान्तरादधिग[4]तार्थत्वदर्शनादिति चेत्, उक्तमत्र—यदि शब्दमात्रधर्मोऽयमसंभवादेव तद्विषये प्रत्यक्षादेर्बुद्धादिवाक्यवदप्रामाण्यं प्राप्नोति, संभवे त्विन्द्रियविषये प्रत्ययितपु[5]रुषवचोवद्युज्यते प्रामाण्यम्; यथोक्तम्—"[6]तच्चेत् प्रत्ययितात् पुरुषादिन्द्रियविषयं वा, अवितथमेव तत्" इति; अथ पौरुषेयशब्दधर्मोऽयम्, न संभवत्प्रमाणान्तरविषयस्याप्यपौरुषेयस्य शब्दस्य सापेक्षत्वम् । अपि च प्रत्यक्षाधिगतविषयं किंचिदनुमानमिति न सामान्यतो दृष्टस्य तथा प्रत्यक्षसापेक्षता, यथा चागमपूर्वकं षड्जादिविवेकविषयं प्रत्यक्षमिति न सर्वं प्रत्यक्षं तथा, एवं पुरुषवचसां प्रमाणान्तराधिगतविषयत्वदर्शनेऽपि नापौरुषेयस्य तथाभावो भूतार्थस्यापि; अन्यथा सुतरां प्रमाणान्तरासंभवादप्रामाण्यं स्यादित्युक्तम् ।

अपि च

असंभवादौषधादिनियोगस्यानपेक्षता ।
लौकिकस्य प्रसज्येत नरप्रत्ययपूर्वकः ॥ १९ ॥
त्रिनियोगस्तत्र तेन व्यपेक्षा वैदिके पुनः ।
अबुद्धिपूर्वकः सोऽपीत्यनपेक्षत्वमुच्यते ॥ २० ॥

यदि कार्ये नियोगार्थे प्रमाणान्तरस्यासंभवाद्वेदवचसां तन्निष्ठानामनपेक्षत्वम् 'ज्वरवियोगकाम इदमौषधं पिबेत्', 'स्वर्गकामः सिकता भक्षयेत्' इति

---

[1] भावादिति—A.
[2] शेषः—B and C.
[3] सत्त्वगुणत्व—B and C.
[4] गतार्थत्वादिति—B and C.
[5] A omits पुरुष.
[6] Śābara bhāṣya 1-1-2.

लोकवचांस्यपि कार्यनिष्ठान्यनपेक्षाणि प्रामाण्यमश्नुवीरन् । अथ यस्तत्र साध्यसाधनभावः स पुरुषविवक्षापूर्वकः, तेन तत्र सापेक्षता, वेदे तु साध्य-साधनभावोऽपि न पुरुषविवक्षापूर्वक इत्यनपेक्षत्वम् । यो वा विषयनियो-ज्यनियोगानां संबन्धः, स पुरुषबुद्धिविरचितो लोकवाक्ये; वेदे तु न केवलं नियोगोऽपुरुषबुद्धिपूर्वकः; सोऽपीत्यनपेक्षत्वम् । उच्यते—

नृबुद्धिपूर्वतैवेत्थं हन्तापेक्षानिबन्धनम् ।
मानान्तरासंभवेऽपि ततः सापेक्षता यतः ॥ २१ ॥

असंभवत्प्रमाणान्तरकार्यनिष्ठेऽपि चेद्वाक्ये पुरुषसंबन्धात् सापेक्षत्वम्, पुरुष-बुद्धिपूर्वतैव तर्हि प्रमाणान्तरव्यपेक्षाकारणमन्वयव्यतिरेकाभ्याम्; तद्भावे लोके सापेक्षत्वात्, तदभावे वेदे निरपेक्षत्वात्; न विषये प्रमाणान्तरसंभवः, तद-भावेऽपि लोकनियोगे सापेक्षत्वदर्शनात् ।

अथ मतम्—

वेदे नियोगनिष्ठत्वं विनियोगप्रधानता ।
लोके वेदे न व्यपेक्षा तल्लोके च व्यपेक्षणम् ॥ २२ ॥

नियोगपर्यवसितं वैदिकं वचः, स च प्रमाणान्तरस्यागोचर इत्यनपेक्षत्वम्; साध्यसाधनभावनिष्ठं तु लौकिकं व[1]चः, [2]स प्रमाणान्तर[3]विषय इति सापेक्षता;

न शब्दमात्रसामर्थ्यप्रविभागोऽयमीदृशः ।
लोकावगतसामर्थ्यः शब्दो वेदेऽपि बोधकः ॥ २३ ॥

न तावदयं शब्दमात्रस्यानपेक्षितपुरुषसं[4]बन्धासंबन्धस्य शक्तिप्रविभागः—यदेकत्र नियोगः शब्दार्थः; अन्यत्र विनियोगः, यथा गोशब्दस्य सास्ना-दिमान्, अश्वशब्दस्य केसरादिमान्; यतो लोकाधिगतसामर्थ्यो वेदेऽपि प्रतिपादकः; लोके चेद्विनियोगः शब्दार्थः, तत्रैवास्य सामर्थ्यमवगतम्, न नियोगे; तत्र वेदेऽपि विनियोग एव प्रमाणार्थः स्यात् ।

अथ मानान्तराज्ज्ञात्वा प्रयुङ्क्ते पुरुषो वचः ।
अर्थे तत्तेन तन्निष्ठमितरत्त्वन्यथा स्थितम् ॥ २४ ॥

---

[1] A omits वचः.
[2] स च—A.
[3] A adds स्य.
[4] A omits संबन्धा.

अथ मतम्—नैष शब्दमात्रस्य सामर्थ्यविभागः; शब्दस्य हि निजं सामर्थ्यं कार्यनिष्ठतैव; तथा हि—कार्यो नियोगार्थः; कार्याय चान्यस्यान्वयः प्रतीयते; न तु कार्यस्यान्यार्थोऽन्वयः। तस्मात् [1]कार्यत्वान्नियोगस्य तत्प्रधानता। पुरुषस्तु प्रमाणान्तरादवगम्यार्थं तत्र प्रयुङ्क्ते वचनम्; न च नियोगः प्रमाणान्तरगोचरः। तस्मान्न[2] तत्र प्रयोक्तुमर्हति। विनियोगस्य तु तथाभावात् तत्र युज्यते प्रयोगः। तस्माद्विनियोगप्रधानं पुरुषवचः; वैदिकं तु [3]सामर्थ्येन कार्यत्वान्नियोगस्य तत्प्रधानमिति।

अत्रोच्यते—

मानान्तरव्यपेक्षत्वात् संभव्यन्यप्रमाणकः।
हन्तास्य गोचरो नास्मादपेक्षास्य प्रमान्तरे॥ २५॥

यदि पुरुषोऽधिगते विषये वचः प्रयुङ्क्त इति विनियोगविषयता तस्य कल्प्यते प्रमाणान्तरापेक्षत्वात्, तर्हि संभवत्प्रमाणान्तरोऽस्य विषयः; न तु संभवत्प्रमाणान्तरविषयत्वात् पुरुषवचोऽपि सापेक्षम्, सापेक्षत्वनिमित्तत्वात् तद्विधस्य विषयस्य।

तस्मान्मानान्तराद्गत्वा परस्य प्रतिपत्तये।
वचः प्रयुङ्क्ते पुरुषो नाकस्मात् तेन तद्गिरि॥ २६॥
प्रमाणान्तरसंभेदो व्यपेक्षातो न संभवात्। २६½।

स्वोपलब्धिख्यापनाय पुरुषस्य गीः, तत[4]स्तस्यां प्रमाणान्तरसंभेदः, 'मयोपलब्धोऽयमर्थः' इत्यर्थः; तेन तत्रोप[5]लब्धे संभवासंभवावेवापेक्ष्येयाताम्। यत्रोपलब्धेर्निश्चयः 'संभवत्यस्योपलब्धिः, न चानुपलभ्यायं ब्रवीति' इति तत्र प्रामाण्यम्, यथाप्तपुरुषवचनस्य प्रमाणविषये। यत्र तूपलब्धेरसंभव एव यथा दृष्टार्थे बुद्धादिवाक्ये, यत्र चानुपलभ्यापि वचनप्रवृत्तिसंभावना, तत्राप्रामाण्यम्; न तु प्रमाणान्तरसंभवात् पुरुषवचनेऽपि तदपेक्षा।

अपौरुषेयता तेन पौरुषेयत्वमेव च॥ २७॥
अनपेक्षव्यपेक्षत्वनिमित्ते वर्णिते बुधैः।
भूतार्थमपि सापेक्षं नातोऽपुरुषबुद्धिजम्॥ २८॥

---

[1] B and C omit कार्यत्वात.
[2] नात्र—A.
[3] A adds स्व.
[4] तेन तस्यां—A.
[5] लब्धिसंभवासंभवावपेक्ष्येते—A.

अत एव च पौरुषेयत्वापौरुषेयत्वे सापेक्षत्वानपेक्षत्वकारणे न्यायविद्भिर्दर्शिते पौरुषेयत्वनिराकरणप्रयत्नेन—"[1]औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन संबन्धः" इति; औत्पत्तिके शब्दार्थसंबन्धेऽस्वातन्त्र्याच्छब्दस्य न पुरुषबुद्धिपूर्वकत्वमिति न प्रमाणान्तरसंभिन्ना शब्दादर्थाव[2]गतिरिति निरपेक्षत्वम् ।

ननु प्रमाणान्तरासंभवेऽपि कृत एव यत्नः—"[3]सत्संप्रयोगे" इति । सत्यम्; चोदनैव प्रमाणम्, नान्यत्—इत्यवधारणसिद्धये, न तु—प्रमाण-मेव—इति ।

अथ प्रमाणान्तरसंभवेऽपि यदि चोदनाप्रामाण्यं न व्याहन्यते, कोऽर्थः प्रमाणान्तरनिराकरणेन? धर्मतत्त्वज्ञानम्; प्रमाणान्तरसंभवे हि सर्वज्ञाभिमत-बुद्धाद्युपदिष्टोऽपि धर्मः प्रतीयेत; तत्र न धर्मतत्त्वमवधारितं स्यात्; तदव-धारणार्थश्चायं यत्नः । चोदनाप्रामाण्यमपि तदर्थं मृग्यते, नादृष्टाय । अथवा तद्विरोधाच्चोदनाया बाधः स्यात्, संशयो वा तुल्यबलत्वे, तेन तस्यासंभवः प्रतिपाद्यते; न तु [4]तत्संभवात् सापेक्षतेति । ननु तदभावोऽपेक्षणीयः स्यात्; कामम्; न तु शब्दः प्रमाणान्तरापेक्षमर्थं प्रतिपादयति; यतः यदर्थस्य प्रतिपादकम्, न तु तदपेक्ष्यते; यदपेक्ष्यते न तदर्थं प्रतिपाद-यति । न हि विरोधिप्रमाणाभावः प्रतिपत्तिहेतुः । विरोधिसंभवमात्रेण चाप्रामाण्ये प्रत्यक्षादीनामपि तत् स्यात् । अपि च विरोधिसंभवाद्प्रामाण्यं कार्यनिष्ठत्वेऽप्ययपरिहार्यम्, कर्तव्यताद्वारेण भूतार्थप्रतिपत्तेरिष्टत्वात्; तत्र तु प्रमाणान्तरविरोधसंभावनात् । भूतार्थस्य प्रमाणान्तरविषयत्वात् तेन कार्यनिष्ठता वर्ण्यते; प्रमाणान्तरविषयत्वे किलानुवाद[?]त्वात् प्रमाणान्तरापेक्ष-मर्थं प्रतिपादयति—प्रमाणान्तरेणायमधिगतः—इति, न स्वातन्त्र्येण; कार्य-निष्ठत्वे तु स्वातन्त्र्येण, तस्य प्रमाणान्तरागोचरत्वात् । उक्तेन प्रकारेण न सापेक्ष[5]त्वमिति 'भूतार्थमपि सापेक्षं नातोऽपुरुषबुद्धिजम्' इति सुष्ठूक्तम् ।

अथ संसर्गभाजो नो पदार्थाः क्रियया विना ।
किमायातं विधेः सापि त्वस्त्यादिः सुलभा क न[6] ॥ २९ ॥

---

[1] Mīm. Sū. 1-1-5.
[2] धि—A.
[3] Mīm. Sū. 1-1-4.
[4] A adds क.
[5] A omits त्व.
[6] नः—B.

यदि मतम्—आख्यातपदार्थमन्तरेण न नामपदा[1]र्थानां संसर्गः; क्रिया हि पदार्थ[2]संश्लेषहेतुः, तदभावे साकाङ्क्षत्वात्; अतः सिद्धोऽर्थो ब्रह्मादिर्न शब्दगोचरः, पदस्याविदितसंगतित्वेनानवबोधकत्वात्; न वाक्यार्थः, तस्य संसर्गात्मकत्वात्; क्रियारहितानां च पदार्थानामसंसर्गात् । एवमपि क्रियाभ्युपेयताम्; तद्द्वारेण [3]च पदार्थसंसर्गसिद्धिराशास्यताम्; न विधेः कश्चिदर्थः । सापि च क्रिया सर्वत्र सुलभैवाश्रूयमाणाप्यस्त्यादिः "[4]अस्तिर्भवन्तीपरः प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽ[5]पि गम्यते" इति । तत्र ब्रह्मस्वरूपप्रतिपत्तिपरं वाक्यमस्त्यर्थनिष्ठम्; तन्निबन्धनस्तत्र पदार्थसंश्लेषः; सत्तायाश्च प्रकृत्यैव सत्प्रधानत्वात् तद्द्वारेण विशिष्टवस्तुसिद्धिरिति ।

अत्राहुः—न प्रमाणावगम्यताया अन्या काचन सत्ता; तथा हि—यत् प्रमाणेनावगम्यते तत्र 'अस्ति' इति व्यवहारो लौकिकानाम्, विपर्यये 'नास्ति' इति; न खल्वन्यः सदसद्विभागहेतुर्लक्ष्यते । अर्थक्रियाभावाभावौ [6]चेत्; न, तयोरपि प्रमाणभावाभावाधीनत्वात्; तथा हि—कार्येऽपि सद्व्यवहारो यदि कार्यान्तरनिबन्धनः, अनवस्था; तस्मादन्तेऽपि प्रमाणादेव सद्व्यवहारः, तद्विपर्ययाच्चासद्व्यवहारः; एवं चेदादावेव प्रमाणभावाभावनिबन्धनौ सदसद्व्यवहारौ स्याताम् । तथा चास्त्यर्थनिष्ठं वाक्यं प्रमाणान्तरापेक्षमेवार्थं बोधयति, प्रमाणविषयताया अस्त्यर्थत्वात् ।

अत्रोच्यते—

> न च मानावगम्यत्वमस्तीतिविषयो मतः ।
> मानादेव यतो बुद्धिरभूदस्ति भविष्यति ॥ ३० ॥
>
> धूमादिना मिते हि स्याद्वह्न्यादावियमन्यथा ।
> भिद्येतोत्तरकाले वा भवन्ती न खलु त्रिधा ॥ ३१ ॥

न प्रमाणावगम्यत्वमस्त्यर्थः, न 'अस्ति' इति बुद्धेस्तत् विषयः; यतः प्रमाणादेव त्रिधा बुद्धिर्भवति—'धूमादस्त्यत्राग्निः' 'नदीपूरविशेषादभूद्वृष्टिः' 'मेघोदय-

---

[1] पदार्थसंसर्गः—A.
[2] संसर्ग—A.
[3] C omits च.
[4] Mahābhāṣya 2-3-1.
[5] अपि—B.
[6] E reads येन for चेत्; न.

विशेषाद्भविष्यति वृष्टिः' इति । तत्र यदि 'अस्ति' इति बुद्धिः प्रमाणविषयतां गोचरयति, प्रमिते हि स्यात्, न प्रमाणादेव; न हि प्राक् प्रमाणोत्पत्तेः सन्[1] प्रमाणसंबन्धः; प्रमाणसंबन्धनिबन्धना चेयं बुद्धिः । अथ वैयात्यादुत्तरकालतामे-[2]वास्या ब्रूयात्; त्रैविध्यमनुपपन्नम्, प्रमाणसंबन्धस्याभेदाद्भिन्नकालेष्वप्यर्थेषु ।

[3]स्वसंबन्धितया मानमथ वस्त्वधिगच्छति ।
तथापि नैव भिद्येत नेत्थं चान्यव्यपेक्षता ॥ ३२ ॥

अथ मतम्—आत्मसंबन्धितयैव प्रमाणेनार्थोऽ[4]वगम्यते; अतो न 'अस्ति' इति बुद्धेरुत्तरकालता प्रमाणसंबन्धविषयाया [5]अपि, स्वात्मसंबन्धितयैवार्थस्य [6]प्रतीतेः । एवमप्यस्तीत्येव सर्वत्र स्यात्; न त्रैविध्यम्, सर्वस्य[7] प्रमितौ प्रमाणसंबन्धस्य वर्तमानत्वात् । न चेत्थं प्रमाणान्तरव्यपेक्षत्वमस्त्यर्थनिष्ठे वचसि, तत्प्रमाणसंबन्धस्यैवास्त्यर्थत्वात् ।

अन्यमानावगम्यत्वमथ [8]लिङ्गात्त्रिधेक्ष्यते ।
स्याल्लिङ्गमपि सापेक्षं तत्सिद्धेस्तत एव [9]चेत् ॥ ३३ ॥
नैरपेक्ष्यं यदि न तद्वेदे दण्डैर्निवार्यते । ३३½ ।

अथ मतम्—प्रमाणान्तरगम्यतैव लिङ्गेनाधिगम्यते; तेन नोत्तरकालता; तच्च प्रमाणं त्रिकालमिति त्रैविध्यम् । किं पुनस्तत्? प्रत्यक्षम्; तथा हि—भूतायां वृष्टौ कस्यचिद्भूतं प्रत्यक्षम्, भविष्यन्त्यां भविष्यत्, वर्तमानेऽग्नौ वर्तमानमिति । एतच्च वार्तम्, नित्यानुमेये तस्याभावात् । अपि च लिङ्गमप्येवं [10]प्रमाणान्तरापेक्षत्वादप्रमाणं स्यात् । अथ लिङ्गादेव प्रमाणान्तरसद्भावस्य सिद्धेर्निरपेक्षत्वम्; तथा हि—[11]प्रमाणान्तरसद्भाव एवेदानीं लिङ्गं प्रमाणम्; न च तत्रान्यदपेक्ष्यते; प्रमाणसद्भावद्वारा[12] प्रमेयसिद्धिरिति;

---

[1] सत्प्रमाण—B.
[2] वास्यां—B.
[3] B omits स्व.
[4] C omits अव.
[5] A omits अपि.
[6] प्रमितेः—B.
[7] त्व स्यात्—B.
[8] लिङ्गं त्रिधेष्यते—B.
[9] Cf. Citsukha's commentary—शास्त्राणि चेत्प्रमाणं स्युरित्यादौ चेदिति शब्दस्य निश्चयेऽपि प्रयोगाद्यदिना न पौनरुक्त्यम्; तत एव तु इति पाठे तु न तच्छङ्कापि.
[10] प्रमान्तरसंबन्धा—B & C.
[11] प्रमान्तर—C.
[12] A adds च.

नायं विधिर्वेदे दण्डवारितः; वैदिकमपि वचोऽस्त्यर्थनिष्ठं विशिष्टार्थप्रमाणसद्भाव एव प्रमाणम्; तत्र निरपेक्षम्; तत्प्रमाणद्वारा च विशिष्टार्थसिद्धिरिति समानम् ।

तत्संभवो लैङ्गिकेऽर्थे बुद्धवाक्यार्थवन्न तु ॥ ३४ ॥
अत्रेति साक्षात्करणाभ्युपायादसमञ्जसम् । ३४½ ।

स्यान्मतम्—युक्तं लिङ्गस्य प्रामाण्यमे[1]वम्, अर्थे तस्य प्रमाणान्तरस्य[2] संभवात्; संभवति हि वृष्ट्यादिषु प्रमाणान्तरम्; ततस्तद्द्वारार्थगतिः; न तु सर्वविशेषातीते ब्रह्मण्याम्नायैकनिबन्धनेऽभ्युपगम्यते । तत्र यथैव बुद्धादिवाक्यानाम् 'एवमयं पुरुषो वेद' इति ज्ञाननिष्ठानामतीन्द्रियार्थे[3] ज्ञानस्यासंभवान्नार्थे प्रामाण्यमतीन्द्रियार्थोपदेशिनाम्, तथा[4]त्रापि स्यात् । संभविप्रमाणविषयाप्तवचनवत्तु लिङ्गस्य प्रमाणनिष्ठत्वेऽपि युज्यते प्रामाण्यम् । तदसत्, ब्रह्मण्यपि साक्षात्करणस्याभ्युपगमादविद्यासंहारे; अविद्यावतां तु तदाम्नायैक[5]निबन्धनमुच्यते ।

अपि च

मेयत्वमेव सत्ता चेन्माने त्रिविधता कुतः ॥ ३५ ॥
तत्संबन्धादतो नार्थे त्रैविध्यमवकल्पते । ३५½ ।

यदि च लिङ्गेन प्रमाणमेव मीयते, मीयमानतैव च सत्ता, तत्र [6]प्रमीयमाणत्वात् प्रमाणं सर्वं सदेव; सच्च वर्तमानमित्युच्यते; तत्र वर्तमानत्वात् प्रमाणस्य सर्वत्रार्थे 'अस्ति' इत्येव[7] स्यात्; न प्रमाणत्रैविध्यादर्थे त्रैविध्यम्, मीयमानस्य सत्त्वात् सतश्च वर्तमानत्वादिति ।

अपि च इदमयं प्रष्टव्यः—किं वर्तमानप्रमाणयोगः[8] प्रमाणसंबन्धः सत्ता, तद्विपर्ययोऽसत्ता, आहोस्वित् प्रमाणयोगमात्रमनाश्रितकालविशेषम्? तत्र

वर्तमानप्रमायोगः सत्तासत्ता विपर्ययः ॥ ३६ ॥
मते यदि ततः प्राप्तमसत्त्वं स्मृतिगोचरे । ३६½ ।

---

[1] ण्यादवम्—A.
[2] B omits स्य.
[3] येऽर्थे—A, योऽर्थे—B.
[4] स्यापि—A and B.
[5] निर्बन्धमुच्यते—B.
[6] B omits मीय.
[7] त्येवान्यत्र—B.
[8] A omits ण.

न स्मर्यमाणस्य वर्तमानप्रमाणसंबन्धः । ननु स्मर्यमाणे विनाशसंभवान्नैव 'अस्ति' इति व्यवहारः; सत्यम्; 'नास्ति' इत्यपि नास्ति। यदि वर्तमानप्रमाणयोगः सत्ता तद्विपर्ययोऽसत्ता[1], 'नास्ति' इत्येव स्यात्, न च 'अस्ति' इति। तस्मादन्ये सदसत्त्वे ।

प्रमाणयोगमात्रं चेत् सत्तासत्ता विपर्ययः ॥ ३७ ॥

प्राप्ता प्रमितनष्टेन घटेन मधुधारणा ।
प्रमिते च[2] न जिज्ञासा पुनः स्यात् सदसत्त्वयोः ॥ ३८ ॥

अनाश्रितकालविशेषे प्रमाणयोगमात्रे सत्त्वे प्रमितनष्टमपि वस्तु सदिति तेनार्थक्रियाप्रसङ्गोऽनष्टेनेव, सत्त्वाविशेषात् । नष्टानष्टयोर्विशेषान्नैवमिति चेत्, स एव तर्हि विशेषः सदसद्व्यवहारव्यवस्थाया हेतुः कार्यव्यवस्थाया इव, न प्रमाणयोगः । तदनुसारिण्येवैषा[3] दृश्यते लोके; न खलु प्रमितनष्टं 'सत्' इत्युपचरति लोकः। किं च प्रमितेऽर्थे सदसत्त्वे जिज्ञासेरन्न पुनर्लौकिकाः, सिद्धत्वात् प्रमाणयोगमात्रस्य तल्लक्षणत्वाच्च सत्त्वस्य ।

अथ प्रमाणयोग्यत्वं [4]सत्त्वं नष्टाच्च तच्च्युतम् ।
स्मर्यमाणे प्रचलितं क्वचिदित्यप्यसुन्दरम् ॥ ३९ ॥

अथ मतम्---न वर्तमानप्रमाणयोगः सत्ता, नानाश्रितकालं[5] तद्योगमात्रम्; अपि तु प्रमाणं प्रति योग्यता; सा च न[6]ष्टाच्च्युतेति न तस्य सत्त्वप्रसङ्गः; स्मर्यमाणे[7] तु कुतश्चिच्च्युता कुतश्चिन्नेति न सर्वस्यासत्त्वमिति। एतदपि न सुन्दरम्, अभ्युपगतहानात् । तथा हि—इत्थमर्थ[8]स्वभाव एव सत्ता वर्णिता भवति; प्रमाणयोग्योऽर्थस्वभावः सत्ता । अर्थस्वभावनिबन्धन एव सदसद्व्यवहारविभागः[9], न प्रमाणतदभावोपाधिः; तस्य त्वेष कथनोपायः, न प्रमाणसंस्पर्शः; यथा 'नीलाकारज्ञानयोग्यो[10]ऽर्थो नीलः' इत्याख्यातेऽपि न नीलशब्दो नीलज्ञानोपाधिः । तथा च सोऽस्तिशब्देनाभिधीयत इत्यर्थ-

---

[1] A adds इति.
[2] न च—B.
[3] ष—B.
[4] सत्ता—A and B.
[5] कालविशेषं—A.
[6] ष्टे—A.
[7] माणात्तु—A.
[8] B adds स्य.
[9] गे—B.
[10] ग्या—B.

स्वभावनिष्ठमस्त्यर्थप्रधानं वाक्यमिति कुतः सापेक्षत्वम्? प्रमाणस्यासंस्पर्शात्।

स्यादेतत्—भिन्ना एवार्थस्वभावाः प्रमाणं प्रति योग्याः सच्छब्दवाच्याः सन्तु, नैका सत्ता। मा भूत्; नैतत् साध्यम्; सर्वथार्थस्वभावाभिधाय्यस्तिशब्दो न प्रमाणयोगनिमित्त इति; प्रमाणसंस्पर्शे हि सापेक्षता स्यात्; अनेकता तु न कंचिद्दोषमावहति। अपि च यदि तस्यानेकत्वम्, कथमभिन्नशब्दप्रवृत्तिः? तथा हि—भिन्नेष्वभिन्नं विशेषणमुपलक्षणं वाश्रित्यैकः शब्दो वर्तेत, भिन्ननिमित्तो वा साधारणशब्दः स्यादक्षादिवत्। तत्र न तावदनन्तार्थस्वभावेषु साधारणत्वमुपपद्यते, संबन्धग्रहणसामर्थ्याभावात्; परिमितजातिविषया ह्यक्षादिशब्दाः परिमितोपलक्षणलक्षिता वा स्युः। स्यादेतत्—द्रव्यत्वादिसामान्यत्रयोपल[1]क्षितानामर्थानां सच्छब्दः साधारण इति; तन्न; यो हि सत्तामवजानीते स द्रव्यत्वादीन्यप्यवजानीत एव; न किल तेजो दृष्टवतोऽ[2]प्सु तद्वमर्शो भवति। अपि च सामान्यविशेषसमवाया अपि सन्त एव; न तेष्वौपचारिकः सच्छब्दः, प्रत्ययस्यावैलक्षण्यात्; न च सामान्याद्विनोपचारः; सति वा सामान्ये तदेव सच्छब्दार्थः; तदेव च सत्ता, तुल्यत्वात् प्रत्ययस्य। अथ मतम्—सर्वप्रवादेषु सर्वपदार्थाः परिमितैः कैश्चिद्धर्मैरुपसंगृहीताः; तदुपलक्षणानामनन्तानामप्यर्थानां 'सत्' इति साधारणः शब्दः। तदयुक्तम्; संग्रहो हि नैकमन्तरेण। तत्र यदि सच्छब्दतायां संग्रहः 'एतावत्प्रभेदः सच्छब्दार्थः' इति, नार्थान्तरानिवृत्तिः स्यात्; तत्र न सर्वार्थसंग्रहः स्यात्, यथा 'नवविधो गोशब्दार्थः' इति नान्येषामभाव एव। तत्र न प्रवादेभ्यः काचिदर्थतत्त्वावगतिः स्यात्। ननु न प्रवादानामर्थवत्ता साध्या। न ब्रूमः प्रवादानामर्थवत्ता साध्येति; किं तु प्रतिपद्यन्ते प्रवादिनः कंचिदर्थस्वभावमेकम्, यस्यायं 'पञ्च, षट्' इत्यादि प्रभेदसंग्रहः; यतो नैकमन्तरेणोपसंग्राहकमवान्तरसंख्यानां निवेशः। अथ एतावान् प्रमाणयोग्योऽर्थक्रियासामर्थ्यो वेति प्रमाणयोग्यत्वेऽर्थक्रियासामर्थ्ये वा संग्रहः, ताभ्यामेव सच्छब्दार्थ उपलक्ष्यताम्; व्यर्थः परिमितधर्मोपन्यासः; तत्र सामान्यशब्दतैव स्यात्, न साधारणशब्दता। भिन्ननिमित्तत्वे चाक्षादि[3]शब्देभ्य इव

---

[1] लक्षणानां—A. [2] अप्परामर्शो—C. [3] A omits शब्दे.

निमित्तभेदात् संशयः स्यात्, न विशेषप्रतीतिः; न हि 'सन् घटः' इति निमित्तभेदेषु प्रतिपत्तारः संशेरते; यथैव[1] 'शुक्लः पटः' इति निराकाङ्क्षः, तथा 'सन् घटः' इत्यपि। यस्तु द्रव्यं गुणः कर्म रूपं विज्ञानमिति वा संशयः, न स लौकिकानाम्; लौकिकास्त्वभिन्नमेव निमित्तं प्रतिपद्यन्ते। अर्थाच्च संदेहः, न शब्दात्; कुतः? विशेषप्रतीतिमन्तरेणापि प्रतिपत्तुर्नैराकाङ्क्ष्यात्। यत्र हि अर्थसामर्थ्येन संशयः, यथा 'वृक्षश्छिद्यताम्' इति परशुकुठारादिषु, तत्रान्यतरविशेषानवगमेऽपि नैराकाङ्क्ष्यम्, यस्य कस्यचिदुपादानात्, अन्यथानवस्थानात्। यत्र तु शब्दात्, तत्र विशेषाव-[2]गमहेतोर्विना साकाङ्क्षत्वमेव। तदेवं न[3] नानानिमित्तः साधारण[4]शब्दः। विशेषणमप्येकं प्रमाणं स्यात्; तच्च प्रागपि ततः सच्छब्दानुविद्धबुद्ध्युत्पादादनुपपन्नमित्युक्तम्—'मानादेव यतो बुद्धिः' इति प्रपञ्चेन। अपि च कार्यादपि[5] वृत्तमेव प्रमाणमवसीयते; तत्र कुतस्तद्विशिष्टता? न खल्वर्थोऽसन्निहितविशेषणो विशिष्टो भवति। न च निश्चिते विशेषणाभावे विशिष्टाभिधानानुविद्धः संशयो भवति दण्डाभावनिश्चय इव 'दण्डी, न वा' इति; भवति च शून्यनगरादिषु चिरनिखातनिधिषु प्रमाणाभावनिश्चयेऽपि 'सन्ति, न' इति संशयः। तस्मादन्यः प्रमाणयोगात् सदर्थः, यत्रैष संशयः। नाप्युपलक्षणं प्रमाणम्, प्रमित[6]ध्वस्तेषु सच्छब्दाप्रयोगात् स्मर्यमाणे च सच्छब्दानुविद्धात् संदेहात्। वृत्तप्रमाणसंबन्धस्य प्रमाणोपलक्षितत्वात् सत्त्वमेव स्यात्; नासत्त्वम्, न संशयः। योऽप्यर्थक्रियया सच्छब्दार्थं विशिनष्टि उपलक्षयति वा, तस्यापि प्राक् कार्य[7]दर्शनान्न सच्छब्दयोगः स्यात्। अथ प्रमाणजननमेवार्थक्रियां ब्रूयात्, प्रमा[8]णादेवास्तिबुद्धिर्न स्यात्। अथ वैकल्पिकीयं प्रमाणोत्तरकालेति मतम्, लिङ्गान्न स्यात्। अथ निर्ज्ञातकार्यसंबन्धमेव लिङ्गेनानुगम्यते, एवं तर्हि प्रमेयाभावः; तथा हि—कार्यवत्ता ह्यस्त्यर्थः; सा चाधिगतैव; कार्यवत्तयैव[9] कार्यवत्तावगम्यत [10]इत्यचतुरश्रम्। कार्यकारणयोश्च यौगपद्याभावाद्वि[11]शिष्टतानुपपत्तिः। अथोपलक्षणम्; अतीतस्यापि

---

[1] A adds खलु.

[2] मे—B.

[3] B omits न.

[4] णः—C.

[5] दतिवृत्त—A and C.

[6] A adds प्र.

[7] दर्शान्न—B.

[8] ण एवास्ति—B.

[9] A adds च.

[10] इत्यतिचतुरश्रम्—C.

[11] वि—B.

सत्त्वप्रसङ्गः; स्मर्यमाणे च संशयो न स्यादित्युक्तम्। तस्माद्यथैव नीलादिशब्दार्थोऽर्थस्वभावः, न कार्यलक्ष्यः, न प्रमाणलक्ष्यः, अनवस्थानात्; स्वरूपव्यवस्थस्तु यथाप्रमाणमवसीयते; तथा सदर्थस्वभावोऽपीति युक्तम्। कार्यप्रमाणसदसद्भावनिबन्धने हि सदसद्व्यवहारविभागे तस्याप्रवृत्तिरेव, कार्यप्रमाणसदसद्व्यवहारविभागस्यापि तन्निबन्धनत्वप्रसङ्गात् अनवस्थानात्। तस्मादर्थस्वभाव एकः सत्तेति ब्रह्मविदो मन्यन्ते।

अथ मतम्—नार्थस्वभावो योग्यता, प्रमाणहे[1]तुसद्भावस्तु; न चासतां प्रमाणहेतवः सन्तीति; तदयुक्तम्;

> भूमौ निखातं निर्लिङ्गमवेद्यानुपपन्नकम्।
> नष्टद्रष्टृकमत्येति[2] यत्सर्वमितियोग्यताम्॥ ४० ॥

भूमौ निखातमविद्यमानेन्द्रियसंबन्धमदृश्यमानाविनाभूतमसंवेद्यमानान्यथानवकल्पमानं[3] वस्तु प्रलीनद्रष्टृकं यत् तस्य न प्रत्यक्षानुमानार्थापत्त्यागमहेतवः सन्ति; सादृश्यविषयं ह्युपमानम्, तस्य हेतुर्दूरापेत एव; सर्वप्रमाणयोग्यतामतिक्रामति; न च तदसत्। ननु सत्त्वमप्यस्य कथम्? एवमपि संशयः। तत्र प्रमाणहेतुभावलक्षणयोग्यता[4]रूपे सत्त्वे प्रमाणहेत्वभावस्य निश्चयात् संशयो न स्यात्। अथ स्वभावविशेषः कश्चित् प्रमाणं प्रति योग्यः सत्त्वम्, प्रकृतहानादसुन्दरमित्युक्तम्। अथ वा प्रमाणविशिष्टः सच्छब्दार्थ इत्येतदनेन निराक्रियते। न निश्चिते विशेषणाभावे विशिष्टाभिधायिशब्दानुविद्धः संशयो युक्त इति।

अपि च अभावस्यापि प्रमेयत्वान्न प्रमाणयोग्यता सत्तालक्षणम्; तथा हि—

> असत् प्रमेयं च तथा यथैव स्थापयत्ययम्।
> अमितं हि तथा कस्मात्तथा न पुनरन्यथा॥ ४१ ॥

अवश्यं खल्वनेन सदसद्व्यवहारविभागमिच्छता असत् कथंचिद्व्यवस्थाप्यम्, अन्यथा व्यवहारसंकरात्। तत्र यदि प्रमाणस्याविषयः, यदि

---

[1] तुः—B. [2] मित्येति—B. [3] A omits मा. [4] त्व—A.

सर्वशक्तिविरहो वासद्बुद्धेर्विषयः; सर्वथा तथा प्रमेयम्। अपरिच्छिन्नं हि तथा प्रमाणेन किमिति तद्विधम्, न पुनरन्यथा स्यात्? न चेत् तस्य तथाभावेऽतथाभावे वा प्रमाणव्यापारः, किंनिमित्त एकपक्षानुरागः?

अपि च

अमित्वा कण्टकाभावं चरणं न्यस्यते कथम्।
नान्यग्रहात्तस्य भावे पुरस्ताच्च प्रसङ्गतः॥ ४२॥

जिज्ञासा न प्रवर्तेत यदि संवित्त्यभावतः। ४२½।

"[1]दृष्टिपूतं पदं न्यसेत्" इति कीटकण्टकाद्यभावेऽप्रमिते कथं [2]तन्न्यासः? तथा हि—कीटकण्टकाद्यर्थान्तरभूतलादिपरिच्छेदात् स स्यात्, कीटाद्यपरिच्छेदात्, अभावपरिच्छेदाद्वा। तत्र न तावदर्थान्तरपरिच्छेदात्, कण्टकादिभावेऽपि प्र[3]सङ्गात्; तत्रापि वस्त्वन्तरपरिच्छेदस्य सत्त्वात्; प्रागपि च भूभागपरिच्छेदात् प्रसज्येत, यस्य कस्यचिद्वस्त्वन्तरस्य परिच्छित्तेर्विद्यमानत्वात्। अथ कीटकण्टकाद्यपरिच्छेदात्, न तद्भावाभावजिज्ञासा स्यात्। जिज्ञासा[4]पूर्वकादपि प्रयत्नात् तदपरिच्छेदमात्रमेव प्राप्यते यस्याभावो न प्रमेयः; तच्च प्रागपि ततोऽस्ति; अभावे तु प्रमेये अभावनिश्चयाय जिज्ञासा युज्यते। न चापरिच्छेद एव जिज्ञास्यः, [5]स्वतः सिद्धत्वात्; परिच्छेदेन हि स निवर्त्यते; अप्रमेयत्वाच्च सोऽपि खल्वभाव इत्यप्रमेयः।

अथ मतम्—सत्सूपलम्भहेतुषु प्रमाणविषयस्यापरिच्छेदात् प्रवृत्तिः; तदसत्;

प्रमाणविषयत्वस्य नोपयोगोऽत्र दृश्यते॥ ४३॥
असद्बोधेऽनन्यहेतुभानेन ह्युपयुज्यते। ४३½।

अपरिच्छेदाच्चेत् प्रवृत्तिर्न प्रमाणविषयत्वस्योपयोगः, इतरत्राप्यपरिच्छेदस्य तुल्यत्वात् ततश्च प्रवृत्तेः। यस्य त्वभावः प्रमेयः, तत्परिच्छेदात् प्रवृत्तिः;

---

[1] Manu. 6-46.
[2] तस्य न्यासः—A and B.
[3] सङ्गतः—A.
[4] पूर्वादपि—A.
[5] स्वरसतः—A.

तस्यानन्यनिमित्तत्वेनोपयोगवत् प्रमाणविषयत्वम्; नायमपरिच्छेदः सत्ये- वार्थे हेतुवैकल्यनिमित्तः, समग्रत्वा[1]त्तद्धेतूनाम्; तस्मादर्थाभावादिति ।

अथ यत्र प्रवृत्तिः स्यात्तत्र केवलसंविदः ॥ ४४ ॥

जिज्ञासेत न सूक्ष्मार्थं कैवल्यं [2]संविदो यदि ।
केवलो विषयो [3]नेष्टो रूपोऽमिश्रेऽपि तद्यतः ॥ ४९ ॥

विशिष्टस्य च नास्त्यन्यदन्या[4]भावाद्विशेषणम् । ४९$\frac{1}{2}$ ।

यदि मतम्—यत्र भूभागादौ चरणन्यासादिलक्षणा प्रवृत्तिः[5], तस्य केवलस्य सा ज्ञानादिति । तत्रापि संप्रधार्यम्—किमिदं ज्ञानस्य कैवल्यमभिसंहितमे- कविषयप्रतिनियमो विषयान्तरासंसर्गः, आहोस्विद्विषयस्य? यदि विज्ञानस्य, प्रमितेऽपि भूभागादौ स्थूले सूक्ष्मकीटकण्टकादिभावाभावपरीक्षा न स्यात्; प्रवर्तेतैव, केवलभूतलावग्रहज्ञानात् । अथ विषयस्य, तत्रापि सं[6]प्रधार्यम्— स्वरूपेण [7]वा विषयस्य कैवल्यम्, विशेषणयोगेन वा । तत्र न तावत् स्वरूपेण, मिश्रेऽपि तस्य भावात् । विशेषणयोगेन कैवल्ये[8] प्राप्ता कीट- कण्टकाद्यभावविशिष्टपरिच्छेदात्[9] पदन्यासादिलक्षणा प्रवृत्तिः; यतो नान्या- भावाद्विशेषणमन्यादृशं किंचिद् दृश्यते, यद्विशेषणं वस्तु केवलं स्यादिति ।

नास्तीति धीर्व्यवहृती विषयं कमुपाश्रिते ॥ ४६ ॥
मानाभावं यदि क्षुण्णं मेयाभावस्य तत्र किम् । ४६$\frac{1}{2}$ ।

अपि च अनेन 'नास्ति' इति बुद्धिशब्दयोर्विषयो वाच्यः । स न [10]वस्तुस्वरू- पेण, मिश्रेऽपि प्रसङ्गात्; न केवलम्, अभावादन्यस्य विशेषणस्याभावादित्यु- क्तम् । ननु 'नास्ति' इत्ययमर्थः 'नेदं प्रमीयते' इति, न पुनरभावोऽवगम्यते; विरुद्धमिदम्—नास्त्यवगम्यते चेति । यद्येवं प्रमाणाभावो विषय उक्तः स्यात् 'नास्ति' इति धीशब्दयोः, तत्र कोऽपराधः स्यात् प्रमेयाभावस्य, येन

---

1 A omits त्त.
2 स—B.
3 न—B.
4 न्य—B.
5 A adds तत्र.
6 सा—A.
7 B omits वा.
8 ल्य—B.
9 B omits त.
10 B omits स्व.

तमतिलङ्घ्य प्रमाणाभावो विषय [1]उच्यते? न हि तयोर्निरुपाख्यत्वे कश्चिद्विशेषः ।

अथ मतम्—

अग्रहेऽसद्ग्रहभ्रान्तिरभावव्यवहृद्भ्रमः ॥ ४७ ॥
अभावे च व्यवहृतेरदृष्टौ ध्वान्तदृष्टिवत् । ४७½ ।

नैव स्तां 'नास्ति' इति बुद्धिव्यवहारौ । कथमिमौ सर्वजनानां प्रतीताव-पह्नूयेते? उच्यते—भ्रमोऽयं सद्बुद्ध्यभावे तद्विपर्ययपरिच्छेद इति; तथा सद्व्यवहाराभावे तद्विपर्ययव्यवहारभ्रमः, यथालोकदर्शनाभावे 'तमः पश्यामि' इति विभ्रमः; न हि तमो नाम किंचिद् दृश्यमस्ति । नैतत् सारम्;

इत्थं भवेत् सुषुप्तादौ त्रैलोक्याभावदृग्भ्रमः ॥ ४८ ॥

अपरिच्छिन्दतः किंचिद्विभ्रमश्च न युज्यते ।
आरोपविषयारोप्ये नाजानन् रजतभ्रमी ॥ ४९ ॥

नाभावभिन्ना व्यवहृत्तदभावश्च धीपदे ।
तमोदृष्टिस्तु भूच्छायामालोकाभावमेव वा ॥ ५० ॥

आलम्बते न त्वदृष्टाविष्टो दर्शनविभ्रमः । ५०½ ।

यदि खल्वदर्शने विपर्ययदर्शनभ्रमो भवति सुषुप्ताद्यवस्थासु विश्वाभावदर्श-नभ्रमः[2] स्यात् आलोकादर्शनभ्रमवत् । न च किंचिदपरिच्छिन्दतो विभ्रमः; तथा हि—आरोपस्य विषयं पुरोवर्ति वस्तु आरोपणीयं च रजतं ज्ञाने-नानाप्नुवन् न रजतभ्रमवान् भवति; अन्यथा अप्रतिपत्तिः, स्मृतिः, सामान्य-प्रतिपत्तिर्वा । न च बुद्ध्यभावो ज्ञानस्य विषयो न व्यवहाराभावः, ना-भावबुद्धिर्नाभावव्यवहारः; विशेषणस्याभावस्य [3]ज्ञानाविषयत्वात् । तत्रोभयोर्विषयारोपणीययोरग्रहणे न मिथ्याज्ञानमिति ।

अभ्युपगम्य प्रमाणयोग्यतां सत्तां दोषाभाव उच्यते—

---

[1] उच्येत—A.
[2] विभ्रमः—A.
[3] विषयज्ञाना—C.

अस्तु वा मानयोग्यत्वं सत्त्वं तच्च प्रमीयताम् ॥ ९१ ॥

तस्मिन् मिते वस्तुसत्त्वं भवत्यागमगोचरः ।
न च सापेक्षता नास्मिन्नन्तरार्थविभिन्नताम् ॥ ९२ ॥

प्रचक्षते येऽपि सत्तामन्यां न प्रतिजानते । ९२½ ।

भवतु वा प्रमाणयोग्यता सत्ता; सैव च प्रमेयास्तु; तत् प्रमेयं वस्तुसत्त्वमागमार्थः । न च प्रमाणान्तरापेक्षता दोषः, प्रमाणान्तरसंभेदस्याभावात्, 'प्रमाणयोग्यः' इत्येतावन्मात्राधिगतेः । तथा हि—येऽपि प्रमाणयोग्यतां सत्तामाहुः न तद्व्यतिरेकिणीम्, तेऽपि नात्रान्तरार्थसंस्पर्शमिच्छन्ति; तत्संस्पर्शे ह्यन्यत् प्रमाणमन्वेष्यं स्यात् । कथं नान्वेष्यम्? यदा वचः प्रमाणयोग्यतायां पर्यवसितं न विशिष्टार्थसत्त्वं बोधयति, तत्र यस्य प्रमाणस्य योग्यो विशिष्टोऽर्थस्तदवश्यापेक्षणीयम् । किमर्थं तदपेक्ष्यते? विशिष्टवस्तुसत्त्वाधिगमाय । किं पुनर्विशिष्टस्य वस्तुनः सत्त्वम्? प्रमाणयोग्यत्वम् । अधिगतमेव तर्हि तदस्त्यर्थनिष्ठाद्वचनात्, प्रमाणयोग्यताया अस्त्यर्थत्वात् ।

प्रमाणान्तरसंभेदाभ्युपगमेऽपि नाप्रामाण्यप्रसङ्गदोष इति दर्शयति—

प्रमाणान्तरभिन्नार्थमपि मानं न नो वचः ॥ ९३ ॥

निरपेक्षमिहार्थे [1]तु प्रमितं वस्त्विदं मया ।
अर्थमात्रे च सापेक्षमन्यापेक्षार्थबोधनात् ॥ ९४ ॥

अबाधितमपि त्वर्थे प्रमाणांशेऽ[2]पबाधनात् ।
तत्राप्रमाणतामेति बुद्धानाप्तवचो यथा ॥ ९५ ॥

आप्तवाक्यं पुनर्नार्थे न मानांशेऽपबाधितम् ।
निरपेक्षं प्रमाणांशे व्यवहारोऽन्यथा कथम् ॥ ९६ ॥

मयेति वक्तृभावेन संभेदरहितं ततः ।
प्रलीनज्ञानविज्ञेयविभागं स्वात्मवेदनम् ॥ ९७ ॥

---

[1] च—A. [2] वबाधनात्—B.

प्रवेदयन्तु वेदान्ता मानान्तरमलौकिकम् ।
तत्सिद्धिसिद्धतार्थस्य पुंवचोवद्भविष्यति ॥ ९८ ॥

न खलु प्रमाणान्तरसंभिन्नार्थमपि वचो न प्रमाणम्, प्रमाणमेव [1]ह्याप्तवाक्यम् । कथं पुनः प्रमाणं सापेक्षमिति चेत्, उच्यते—निरपेक्षमे[2]व तत् 'प्रमितोऽयं मयार्थः' इत्यस्मिन्नर्थे; [3]केवले ह्यर्थे 'एवमयमर्थः' इत्यप्रतीतेः 'एवमयं पुरुषो वेद' इति च प्रतीतेः पुरुषज्ञानापेक्षम्; तत्रोपलब्धौ तावदनपेक्षत्वात् प्रामाण्यमश्नुते; तत्सिद्धिद्वार[4]श्च पश्चादर्थे इति । कथं तर्हि पुरुषवचः किंचिदबाधितार्थमपि सापेक्षत्वेनाप्रमाणं यते? उच्यते—यद्यप्यर्थे बाधो नास्ति; यदपेक्षं स्वस्यार्थे प्रामाण्यं यत्सिद्धिमुखेन तं साधयति तत्र प्रमाणांशे बाध्यते; तस्यासिद्धे[5]स्तद्वारेण नार्थसिद्धिरित्यर्थेऽप्रमाणम्, यथातीन्द्रियार्थे बुद्धवचः पुरुषस्य दर्शनासंभवात्; यथोक्तम्—"[6]पुरुषाशक्तितस्तत्र सापवादत्वसंभवः ।" इति; यथा च विप्रलम्भकवाक्यम्, अयथादृष्टार्थवादित्वस्य प्रमाणावगतत्वात् । आप्तवचः पुनर्नार्थे नापि प्रमाणांशे संभवत्प्रमाणगोचरं बाध्यते । प्रमाणांशे चानपेक्षं तन्मुखेन चार्थसिद्धिं विदधन्नाप्रमाणं भवितुमर्हति; अन्यथा शब्दनिबन्धनो व्यवहारो न स्यात् । एवं च प्रमाणान्तरसंभिन्नार्थत्वेऽपि वेदान्तवचसां न प्रामाण्यव्याहतिः, आप्तवाक्यवत्; तथा हि—तान्यपि ज्ञानज्ञेयविभागविकलं स्वप्रकाशरूपमलौकिकं [7]काममवगमयन्तु [8]प्रमाणान्तरम्, तद्वारा चार्थसिद्धिराप्त[9]वचनवत्; इयांस्तु विशेषः स्यात्—वेदे वक्तुरभावात् 'मया' इति संस्पर्शो न स्यात् ।

अभ्युपगमवादं परिसमाप्य प्रकृतमुपसं हरति—

एवं न मेयता सत्ता । ९८$\frac{1}{4}$ ।

परः पुनः प्रत्यवतिष्ठते—

नन्वन्यापि न युज्यते । ९८$\frac{1}{2}$ ।

---

[1] व्याप्त—B; ह्याप्तवाक्यवत्—C.
[2] A and B omit व.
[3] न केवले—C.
[4] द्वारं च—B and C.
[5] तद्वारा नास्त्यर्थसिद्धि—A; तद्वारेण नास्त्यर्थसिद्धि—B.
[6] Ślōka-Vārtika page 74.
[7] A omits कामम्.
[8] प्रमाणं—B and C.
[9] वाक्यवत्—B.

न हि पूर्वावमर्शेन विना सामान्यकल्पना ॥ ५९ ॥
गामेकामीक्षितवतो जायतेऽन्यत्र यादृशः ।
अवमर्शो दृष्टसतस्तथा [1]न हि सदन्तरे ॥ ६० ॥
एकशब्दप्रवृत्तिस्तु दण्ड्यादिवदुपेयताम् ॥ ६०$\frac{1}{2}$ ॥

दृष्टरूपावमर्शः सामान्यकल्पनायां प्रमाणम्; यथा—बाहुलेयं दृष्टवतः शाबलेये 'स एवायम्' इति । न [2]च किंचित् सत् गृहीतवतोऽन्यत्र स भवति । एकशब्दप्रवृत्तिस्तु विनापि सामान्येनार्थान्तरयोगनिमित्ता, दण्डिपाचकादि[3]शब्दवत् । अत्रोच्यते—

को नु पूर्वावमर्शोऽयं पूर्वरूपान्वयो धियः ॥ ६१ ॥
सदन्तरेऽपि सोऽस्त्येव कयाचित् खलु मात्रया ।
सर्वात्मना त्वनुगमो न दृष्टः खण्डमुण्डयोः ॥ ६२ ॥
[4]न तादृशश्चेन्नो भेदमात्राद्द्वयःस्वपह्नवः ।
न भेदमात्रान्मृज्जातिहीनं मणिकमल्लकम् ॥ ६३ ॥
रूपान्वयः प्रत्ययस्य मणिकेषु हि यादृशः ।
न दृष्टमल्लकस्यास्ति मणिके खलु तादृशः ॥ ६४ ॥

कः पुनरयं पूर्वावमर्शः— पूर्वरूपानुभासो बुद्धेः, अथ 'सोऽयम्' इति पूर्वापरानुसन्धानम्? तत्र यदि पूर्वः कल्पः, सोऽस्त्येव सदन्तरे मात्रया । तथा हि—निरुपाख्यवैलक्षण्येन सतां तुल्य[5]रूपता प्रकाशते; अन्यथा निरुपाख्यवत् सन्तोऽप्यत्यन्तविलक्षणाः प्रकाशेरन् । अथ सर्वरूपानुगमः, सोऽभिप्रेतेऽपि सामान्यगोचरे नास्ति; न हि खण्डमुण्डयोः सर्वात्मना[6]न्वयः, एकत्वप्रसङ्गात् सामान्याभावापत्तेः । अथ [7]न तादृशः, यादृशः खण्डादिषु; तदसत्; न विशेषमात्रेण संवेद्यान्वयिरूपप्रत्याख्यानं युज्यते, गो[8]त्वादेरपि तत्संभवात्; न हि देवदत्तस्य द्वितीयदर्शने यादृशो रूपानु-

[1] हि न—C.
[2] A and B omit च.
[3] A omits शब्द.
[4] B omits न.
[5] A and B omit रूप.
[6] त्मतान्वयः—C.
[7] C omits न.
[8] गवादेरपि—A.

गमः, तादृशः खण्डं दृष्टवतो मुण्डदर्शने । सामान्यगोचरेऽपि च न सर्वत्र तुल्यः; नानामणिकविलक्षणो हि मणिकशरावयो रूपान्वयः । न च तावता मृज्जातिहीनता तयोः, किंचित्तुल्यतयाव[1]भासमानत्वात् । अथ द्वितीयः कल्पः, [2]अत्रोच्यते—

पूर्वावमर्शः स इति प्रख्येत्यपि न शोभते ॥
मणिकं वीक्षितवतः सोऽपि नोदेति मल्लके ॥ ६९ ॥

पूर्वापरानुसन्धानात्मिका 'सोऽयम्' इत्यभेदमव[3]गमयन्ती भिन्नेष्वपि सामान्यकल्पनाहेतुर्बुद्धिः पूर्वावमर्श[4] इत्युच्यत इत्येतदपि न शोभते; यतो नानुसन्धानादेवाभेदसिद्धिः; अभिन्नरूपावभासादपि; अन्यथा नाभिन्नदेशकाल एकोऽर्थः स्यात्; न हि तत्र देशकालभेदाभावे 'सः' इत्यनुसन्धानम् । अपि च दृष्टमणिकस्य मल्लके न भवति [5]द्रागिव 'सः' इत्यनुसन्धानं खण्डमुण्डवत्; [6]न चैवं मृज्जातिहीनता । विमृशतस्तु 'तज्जातीयमिदम्' इति बुद्धिः सदन्तरेऽपि समाना ।

तुल्ये तर्हि सामान्ययोगे कस्मात् क्वचित् 'सः' इत्यवमर्शः, नान्यत्र? उच्यते—

सामान्यरूपभूयस्त्वे तस्मा[7]त्तत्त्वं प्रकाशते ।
विलक्षणत्वमल्पत्वे चकास्ति तदनुद्भवात् ॥ ६६ ॥
यस्मात् सत्यपि सामान्ययोगे [8]मणिशरावयोः ॥ ६६½ ॥

न; 'सः' इति प्रख्या मणिकान्तरे च भवति भूयिष्ठसामान्ययुक्ते । तस्मात् सामान्यरूपाणां भूयिष्ठत्वेनोद्भवात् 'सः' इति तत्त्वप्रख्या; अल्पत्वे तु न तथा, तेषामनुद्भवात् ।

न च दण्ड्यादिवदेकशब्दप्रवृत्तिरित्याह—

प्रमाणं कार्यविज्ञेयमसंयोज्यास्ति धीर्यतः ।
प्रथमं जायते तस्मान्न [9]दण्ड्यादिसमानता ॥ ६७½ ॥

---

[1] भासनात्—A; भासात्—B.
[2] तत्रोच्यते—A.
[3] गमयति—B.
[4] मर्शः सः—C.
[5] द्रागिति—A and B.
[6] नचैकजाति—B.
[7] त्सत्त्वं—B.
[8] माणक—B and C.
[9] दण्डादे—B.

नागृहीतविशेषणा विशिष्टबुद्धिः ; न च सद्बुद्धेः प्राक् प्रमाणग्रहणं तत्कालं वा; तथा हि—प्रमाणादेव सा भवति; प्रमाणं च प्रमितिकार्योन्नेयत्वात् पश्चात् सत्प्रतिपत्तेर्गृह्यते । तस्मादग्रहात् प्रमाणस्य तत्संयोजनविकला सा न प्रमाणयोगनिमित्ता । यदि तर्हि न प्रमाणयोगोऽस्त्यर्थः कथं तत्कालानुविधायिनी कालप्रवृत्तिरस्त्यर्थे—'[1]कूपोऽस्ति' 'कूपोऽभूत्' 'कूपो भविष्यति' इति ? तदुपाधिप्रकल्पितभेदत्वात्, देवदत्तसत्ताया इव पाटलिपुत्रसंयोगोपाधिकल्पितभेदाया इति ।

न च 'क्रियामन्तरेण न संसर्गः पदार्थानाम्' इति शब्दार्थनयविदामविगानमित्याह[2]—

संबन्धमात्रावसितमपि चान्ये विपश्चितः ।
आहुर्वचोऽक्रियमयं राज्ञो ना फलिनो द्रुमाः ॥ ६८$\frac{1}{2}$ ॥

'राज्ञोऽयं पुरुषः' 'फलिता एते वनस्पतयः' इति क्रियारहितेष्वपि संसर्गः प्रतीयते। न चेहापि 'अस्तिक्रिया' इति युज्यते ; यतो [3]न निर्ज्ञातराजसंबन्धस्य पुरुषस्य फलवतां च वनस्पतीनां सत्तेह प्रतिपाद्या गम्यते ; न ह्येते वाक्ये सत्तायां पर्यवस्यतः ; किंतु पुरुषस्य राजसंबन्धे, द्रुमाणां च फलसंबन्धे—, योऽयं पुरुषः, स राज्ञः' 'य एते वनस्पतयः, ते फलिताः[4]' ; न 'यो राजपुरुषः, सोऽस्ति' 'ये च फलिताः, ते सन्ति' इति । यदपि केचित्—'अवधार्यताम्' इति प्रतिपत्तिक्रियाविधिना क्रियावत्तां मन्यन्ते, तदपि शब्दादेव प्रतिपत्तेः सिद्धत्वात् प्राङ् निरस्तमेवेति ।

अथापि न क्रियारहितं वाक्यमस्ति क्रियायां च सापेक्षता, तथापि न दोष इत्याह—

जनिक्रियावसानाच्च विशिष्टं शक्यबोधनम् ।
कारणं जायत इदमीदृक्षात् कारणादिति ॥ ६९$\frac{1}{2}$ ॥

---

[1] कूपोऽभूत्, कूपोऽस्ति, कूपो भविष्यति—A and B.

[2] अविगानमित्याहुः—B and C.

[3] B omits न.

[4] फलिनः—A and B.

'ईदृक्षात्[1] कारणाज्जगज्जायते' इति जनिक्रियानिष्ठादपि वाक्यात् तद्विध-कारणसत्ता शक्यते प्रतिपत्तुम्; यथा—'ईदृशात्तरोरिदं फलमजनि' इति तद्विधतरुसद्भावः[2]। तथा च श्रुतयः काश्चिदेवमेव ब्रह्म प्रतिपादयन्ति—"[3]सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्ते" "[4]यथाग्नेः क्षुद्रा विष्फुलिङ्गा [5]व्युच्चरन्ति एवमेवास्मादात्मनः सर्वे देवाः" इत्यादि; तथा

"[6]यथोर्णनाभिः सृजते गृह्णते च
यथा पृथिव्यामोषधयः संभवन्ति।
यथा सतः पुरुषात् केशलोमानि
तथाक्षरात् संभवतीह विश्वम्॥"

"[7]तदेतत् सत्यम्—
[8]यथा सुदीप्तात् पावकाद्विष्फुलिङ्गाः
सहस्रशः प्रभवन्ते सरूपाः।
तथाक्षराद्विविधाः सोम्य भावाः
प्रजायन्ते तत्र चैवापियन्ति॥"

तथा

"[9]दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः स बाह्याभ्यन्तरो ह्यजः।
अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रोऽक्षरात् परतः परः॥
एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च।
खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी॥"

इति।

इदानीं पदार्थसंसर्गायैव[10] विधिराश्रयितव्य इति प्रत्यवतिष्ठते—

---

[1] शात्—C.
[2] सभावः—B.
[3] Chānd. 1-9-1.
[4] Bṛh. 2-1-20.
[5] A and B omit व्युच्चरान्ति.
[6] Muṇḍ. 1-1-7.
[7] Muṇḍ. 2-1-1; C adds तथा before तदेतत्.
[8] A omits यथा........रूपाः।
[9] Muṇḍ. 2-1-2 and 3.
[10] A and B omit एव.

ननु प्रमान्तराधीनसंसर्गाः पुरुषोक्तिषु ॥ ७० ॥

पदार्था [1]विध्यधीनात्मसंश्लेषा इतरत्र तु ।
पदानां रचना तत्र विवक्षापरिपूर्तये ॥ ७१ ॥

प्रमाणान्तरगम्येऽर्थे विवक्षा च व्यवस्थिता ।
विध्यर्थसिद्धये वेदे तदभावे त्वसंगतेः ॥ ७२ ॥

विशिष्टार्थ[2]गतिर्भ्रान्तिरग्रहे ग्रहविभ्रमः ॥ ७२½ ॥

विवक्षितार्थनिष्पत्तये हि लोके पदानां समभिव्याहारः । नैकपदसाध्यो विवक्षितार्थः[3] । प्रमाणान्तरोपलब्धश्च विवक्षाविषयः । तेन तत्र प्रमाणान्तरायत्तः[4] संसर्गः । तथा च तद्विरोधेऽसंसर्ग एव पदार्थानाम्—"[5]जरद्गवः पादुककम्बलाभ्याम्" इति । वेदे तु प्रमाणान्तराभावाद्विधिनिबन्धनोऽसौ । तदभावे त्वसंभवाद्येयं विशिष्टार्थगतिरुच्यते सा भ्रान्तिः, समभि[6]व्याहारात् । सोऽयं विवेकाग्रहे संसर्गग्रहविभ्रमः । अत्रेदमेव विचार्यम्—कथं लोके प्रमाणान्तराधीनः संसर्गः? इति । यदि प्रमाणान्तरेण तदवगमात्; तदसत्, अपूर्वस्यापि तस्य प्रतीतेः; अन्यथा वचनवैयर्थ्यात्; अनधिगतं हि श्रोतुरर्थं बोधयितुं वचः प्रयुज्यते । अथ संसर्गयोग्यतामात्रस्य प्रमाणान्तरेणावगमात्, समानमेतद्वेदे; तथा हि—अरुणया क्रीणातीति संसर्गः, नारुणयैकहायन्येति । तथा भावार्थो नियोगविषयः, न द्रव्यगुणशब्दार्थ इति प्रमाणान्तरावसितयोग्यतासामर्थ्येनैव व्यवस्थाप्यते । अथ न विवक्षैक[7]पदावगम्या, तदर्थमात्रविवक्षाया निष्प्रयोजनत्वात्; तस्माद्विवक्षाविशेषसिद्धिर्नासंसृष्टेषु पदार्थेषु [8]भवतीति तया विवक्षया प्रयुक्ताः संसृज्यन्ते; सा च प्रमाणान्तरसिद्ध इति । एवमपि विवक्षानिबन्धनः स्यात्, तत्प्रयुक्तानां संसर्गात्; न प्रमाणान्तरनिबन्धनः; यतो न तत्तस्य प्रतिपादकम्,

---

1 व्यध्य—B.
2 गतिभ्रान्ति—B.
3 क्षितोऽर्थः—A ; क्षातोऽर्थः—B.
4 यत्ताः संसर्गाः—B.
5 ....
6 व्यवहारात्—B.
7 पदगम्या—A and B.
8 संभवतीति—A and B.

न प्रयोजकं [1]वा । यत्तु प्रमाणान्तरसिद्धे विवक्षेति; भवतु; [2]न तस्य संसर्ग[3] उपयोगः; तथा च विप्रलम्भकवाक्येऽपि संसर्गप्रतीतिः । यत्तु—विरोधे न संसर्गः; कामम्; न तु ततः संसर्गः । विरोधेऽपि तु नासंसर्गः, [4]प्रतीतेः; प्रतीतोऽपि तु बाध्यते प्रमाणान्तरेण । एवं चानृतं किंचिद्वचः, किंचिदनर्थकम्—दशदाडिमादि, किंचित् सत्यम्; अन्यथानृतानर्थकविभागो न स्यात् । अथ प्रमाणान्तरेणोपलभ्यार्थं विवक्षित्वा परस्मै प्रतिपादयति पुरुषः; तेन तद्वचसः प्रमाणान्तरोपलब्धिरेवार्थः; सैव प्रयोजिका पदार्थसंसर्गस्य; तस्याः प्रयोजिकाया अभावान्न वेदे पदार्थसंसर्गसिद्धिः । मा भूत् सा; [5]विशिष्टार्थ एव प्रयोजकः । अथ लोकावगम्यत्वाच्छब्दसामर्थ्यस्य लौकिकप्रयोज[6]काभावान्न संसर्गः, विधिमत्त्वेऽपि न स्यात् । अथ लोके संसर्गमात्रपरत्वेऽर्थापत्तिः; न तद्विशेषे, तन्मात्रेण प्रतीतिप्रयोगयोरुपपत्तेः; विनापि प्रमाणान्तरोपलब्ध्या विशिष्टार्थगतिसिद्धिः । अथ प्रमाणान्तराल्लोके संसर्गसत्यतावगमः; अपूर्वोऽपि हि श्रोतुः संसर्गो वक्तुः प्रमाणानुमानमुखेन सत्यतां लभते, तदसंभवेऽसत्यत्वाद्बुद्धादिवाक्येषु; तेन प्रमाणान्तरनिबन्धनो लोके संसर्ग उच्यते । भवतु; वेदे तु प्रमाणा[7]न्तरसंभेदाभावात् स्वातन्त्र्येणार्थप्रतीतिः शब्दनिबन्धन एव ।

तदास्तामेतत्; भवतु यथा तथा लोके; इदं तु पर्यनुयुज्यते—

कथं नु विध्यधीनत्वं यदि स्यादन्यथा वृथा ॥ ७३ ॥

विधिर्निर्विषयस्तुल्यामिदमन्यपदोदिते ।
विशिष्टार्थावगत्यान्यपदार्थोऽपि प्रयुज्यते ॥ ७४ ॥

अर्थवत्त्वे प्रमाभावादस्त्वसौ चेदनर्थकः ।
विधिर्नैवं कस्य हेतोरथ स्यादपरं पदम् ॥ ७५ ॥
प्रमाणान्तरसिद्धार्थे[8] प्रयोगि न विधायकम् ।

---

[1] A and B omit वा.

[2] न तु—A and B.

[3] संसर्गोपयोगः—A and B.

[4] A and B omit प्रतीतेः

[5] विशिष्टोऽर्थ—A and B.

[6] जकभावात्—B

[7] A and B omit अन्तर.

[8] द्धेऽर्थे—A and B.

तदर्थोऽनन्यगम्यो हि मीयमानः समाक्षिपेत् ॥ ७६ ॥
विषयं न यथासिद्धपदार्थस्त्वनुवादभाक् ।
अव्युत्पन्नप्रवृत्तिः स्यात् संवन्धज्ञाननिह्नवे ॥ ७७ ॥
पदं स्वधर्मं व्युत्क्रामेदन्यसिद्धार्थतान्यथा ॥ ७७$\frac{1}{2}$ ॥

न तावद्विधिः साक्षात् संसर्गसामान्यं तद्विशेषं वा बोधयति । अथाक्षिपति, अन्यथा नियोगमात्रं निर्विषयमनर्थकं स्यात्; पथार्थान्तरेष्वपि तुल्यमेतत्; तेऽपि हि केवलाः पदार्थान्तरसंसर्ग[1]मनाप्नुवन्तोऽपूर्वार्थप्रतिपत्तेरभावादनर्थकाः । न च लोके पदैः [2]स्वार्थाः स्वरूपमात्रनिष्ठतयैव प्रत्याय्यन्ते; किं तु विशिष्टार्थप्रत्ययप्रयुक्ताः, तथा व्यवहारोपपत्तेः । तथा च प्रतिपदार्थं संसर्गाक्षेपः । स्यादेतत्—लोके बुद्धिपूर्वप्रयुक्तानां मा भूदानर्थक्यमिति संसर्गार्थता; वेदे तु नार्थवत्त्वे प्रमाणमस्ति; अतः पदार्थान्तरमनर्थकमेवास्तु । नैतत् सारम्; नान्यथानर्थक्यमित्यप्रमा[3]णोऽर्थः शक्यः प्रतिपत्तुम्, यस्य कस्यचित् प्रतिपत्तिप्रसङ्गात् । तस्माद्व्यवहारात् संसर्गप्रयुक्तस्वार्थावबोध[4]सामर्थ्यमेव पदानां गम्यते; [5]ततो वेदेऽपि संसर्गाक्षेपः । यदि चान्यपदार्थानामानर्थक्यम्, विध्यर्थस्य तत्र कस्मात्? अथ मतम्—पदान्तराणि प्रमाणान्तरासिद्धेऽर्थे[6] प्रयुज्यन्ते; तानि यथावगतार्थानुवादपर्यवसितानि; तथा हि—अनूद्यमानोऽर्थो यथावगममनुवादान्नापूर्वार्थाक्षेपायालम्; विधायकस्तु शब्दोऽनन्यगम्यार्थविषयस्तदर्थः प्रमीयमाणः शक्नोत्यपूर्वमर्थमाक्षेप्तुमन्यथानवकल्पमानः । तस्माद्वेदे विधिनिबन्धनोऽपूर्वसंसर्ग इति । तदयुक्तम्; प्रमाणान्तरा[7]विषयश्चेद्विधायकार्थः, तत्र संवन्धज्ञानमशक्यमिति निह्नूयेत; तथा च संवन्धज्ञानानपेक्षत्वादव्युत्पन्नोऽपि प्रवर्तेत; संबन्ध[8]ज्ञानापेक्षता च पदधर्मो व्युत्क्रम्येत; तन्निरपेक्षता वाक्यधर्म आश्रीयेत । अथ सं[9]बन्धापेक्षता नास्य नि[10]ह्नूयेत, बलात् प्रमाणान्तरसिद्धार्थतापद्येत; तथा च न विशेषः ।

---

[1] मवाप्नु—B.
[2] पदार्थाः—A and B.
[3] णार्थः—A and B.
[4] बोधकत्व—A and B.
[5] अतो—A and B.
[6] A and B omit ऽर्थे.
[7] रविषय—B.
[8] A and B omit ज्ञान.
[9] संबन्धज्ञानापेक्षता—A and B
[10] निह्नूयते—A.

शब्दादेव मिते योऽपि मन्यते संगतिग्रहम् ॥ ७८ ॥
नान्योन्यसंश्रयावद्यं न स्वयं प्रमिते हि सः ।
परेण शब्दावगते तत्प्रवृत्त्या च सूचिते ॥ ७९ ॥
पदार्थान्तरवत् तत्र सुकरः संगतिग्रहः ॥ ७९½ ॥

योऽपि मन्यते—न प्रमाणान्तरसिद्धे विध्यर्थे संबन्धज्ञानम्; अपि तु शब्दसिद्ध एव । न चान्योन्यसंश्रयदोषः—शब्दात् सिद्धे संबन्धज्ञानम्, संबन्धज्ञानपूर्विका [1]च शब्दात् सिद्धिरिति; यतो न स्वयं शब्दात् प्रमिते तदुच्यते; किंतु वृद्ध[2]प्रयुक्ताद्वृद्धान्तरेणा[3]वगते; तदवगमाच्च तस्य वृद्धस्य या प्रवृत्तिस्तयानुमिते—'नूनमनेन वृद्धेन प्रतिपन्नः[4] कश्चित् प्रवृत्तिहेतुरर्थोऽस्माच्छब्दात्, येनायमेतच्छ्रवणात् प्रवृत्तः' इति; यथा—'गामानय' इति सास्नादिमदानयनदर्शनात् तत्प्रत्ययमनुमाय तत्र संबन्धग्रहणमिति ।

तस्यैवमनुमेयत्वे कथं शब्दैकगोचरः ॥ ८० ॥
तस्यापि शब्दपूर्वत्वादनुमानैकगोचरः ।
कस्मान्न शब्दबोधोऽपि ह्यनुमानपुरःसरः ॥ ८१ ॥
नेदंप्रथमता लभ्या बीजाङ्कुरवदेतयोः ।
शब्दाद्बोद्धुश्चानुमानं सर्वस्यैव पुरः स्थितम् ॥ ८२ ॥
पदार्थान्तरवत् तेन तस्य शब्दोऽनुवादकः ।
अनुमानाद्बु[5]ध्यमानः शब्दाद्बुद्धं न बुध्यते ॥ ८३ ॥
प्रतिपन्नान्तरे बोधो नान्यबोधानुवादकृत् ।
प्रवृत्तिहेतुमात्रं च शब्दार्थः स्यादलौकिकः ॥ ८४ ॥
न स कल्पयितुं शक्यस्तत्सिद्धेर्लौकिकादपि ॥ ८४½ ॥

---

[1] C omits च.
[2] प्रयोगात्—A and B.
[3] अनवगते—B.
[4] न्नं—B.
[5] ह्यनुमानः—B.

यदि प्रवृत्त्युन्नीयमानप्रत्ययविशेषणत्वेन व्यवस्थितोऽनुमेयो विधायकार्थः संबन्धज्ञानविषयः, न तर्हि शब्दैकप्रमाणकः । अथानुमानं शब्दपूर्वक[1]-मिति तथोच्यते, शाब्दोऽपि प्रत्ययो[2]ऽनुमानपूर्वक[3] इत्यनुमानैक[4]गोचरः स्यात् । न खलु बीजाङ्कुरयोरिवानयोरेकस्य प्राथम्यं व्यवस्थापयितुं शक्यम्; शब्दाव[5]गतस्यानुमानात्, अनुमितस्य विदितसंगतेः शब्दा[6]दवगमात् । अपि च सर्वप्रतिपत्तॄणामनुमान[7]पूर्वा शब्दात् प्रतिपत्तिरिति तेषां शब्दोऽनुवादक एव; तथा हि—शब्दाद्बुध्यमानोऽनुमितं विदितसंगतिं बुध्यते सर्वः प्रतिपत्ता, न त्वनुमिमानः शब्दावगतमनुमिमीते । ननु शब्दावगत एवानुमीयते । सत्यमन्येन तु प्रतिपत्त्रा; न चान्यदीया [8]प्रतिपत्ति-रन्यप्रतिपत्तिमनुवादीकरोति । प्रवृत्तिहेतुमात्रे च संबन्धव्युत्पत्तेस्तन्मात्रं शब्दार्थः स्यात् । न [9]चालौकिकः कल्पयितुमपि शक्यः, लौकिकादपि [10]प्रवृत्तिसिद्धेः । स्यादेतत्—वैदि[11]कीषु प्रवृत्तिषु तदसंभवादलौकिककल्पना । नैतत्; लोकावगतसामर्थ्यो हि शब्दो वेदेऽपि प्रतिपादकः । तत्र लौकिकीषु प्रवृत्तिषु लौकिके विदितसंबन्धे वेदेऽपि तत्प्रतिपत्तिरेव स्यात्; असंभवे [12]वा मिथ्यात्वम् ।

अथ बहुविधत्वात् प्रवृत्तिहेतूनां व्यभिचारादशब्दार्थत्वे प्रवृत्तिहेतुसामान्यं शब्दार्थः; तत्र वेदे लौकिकानां विशेषाणामसंभवादलौकिकं विशेषान्तरं प्रतीयते; एवमपि यः शब्दार्थो वेदे सामान्यं स लोकसिद्ध इति नानुवादता व्यावर्तते, पदार्थान्तरवत् । योऽपि विशेषः सोऽन्यासंभवेन परिशेषानुमानगोचर इति न प्रमाणान्तराविषयत्वम् । न च परिशेषानुमानमपि, श्रेयःसाधनतायाः[13] संभवात् । अथ मतम्—लोकव्यवहार इव वेदव्यवहारोऽप्यनादिः; तत्र वैदिकीषु प्रवृत्तिषु लौकिकप्रवृत्तिहेत्वभावात् अलौकिके

---

[1] B omits क.

[2] यानुमान—B.

[3] A and B omit क.

[4] गाचरता—A and B.

[5] गमस्या—B.

[6] A and B omit द्.

[7] पूर्विका—A and B.

[8] B omits प्रतिपत्तिरन्य.

[9] च लौकिकः—C.

[10] प्रतिपत्ति—B.

[11] केषु—B.

[12] C omits वा.

[13] साधनत्वस्य—A; साधनमर्थस्य—B.

तु प्रवृत्तिहेतौ वैदिकानां विधायकानां संबन्धज्ञानम् । न चानुमेयत्वम्, तत्प्रत्ययस्य प्रवृत्त्यानुमानात्; तत्सिद्धिस्तु तत्प्रत्ययसामर्थ्येनैव; स च प्रत्ययः शब्दोत्थ इत्यनन्यप्रमाणता । न च लौकिकस्यैव श्रेयःसाधनत्वस्य संभव इति युक्तम्; लौकिकी हि प्रमाणान्तरावगम्या श्रेयःसाधनता; तत्र प्रयोगदर्शनाल्लिङ्गादेः तदनुसारेण च शब्दार्थावधारणात् प्रमाणा[1]न्तरगम्यतापि शब्दार्थानुप्रवेशिनी ।

अत्रोच्यते—भवतु नाम [2]वेदव्यवहारादेव शब्दार्थानुगमः, तथापि न प्रमाणान्तरगोचरता व्यावर्तते । तथा हि—अलौकिके प्रवृत्तिहेतौ शब्दस्य[3] सामर्थ्यज्ञानकाले प्रमितो वा स्यात्, न वा? प्रमितश्चेत्, शब्दसंबन्धस्य तदैव ज्ञायमानत्वादवश्यं प्रमाणान्तरेणे[4]ति वाच्यम्; अथ न प्रमितः, कथं तत्र संबन्धज्ञानम्? न ह्यप्रमितयोः संबन्धिनोस्तदाश्रयः संबन्धः [5]प्रमातुं शक्यः ।

योऽपि मन्यते—शक्तिर्हि शब्दस्य संबन्धः; सा च नार्थे, तस्य व्यवस्थितत्वात्; प्रत्ययस्तु [6]तस्य कार्यः; स च प्रवृत्त्यानुमितः; तत्रैव सामर्थ्यलक्षणः[7] संबन्धः प्रमी[8]यत इति । स इदं प्रष्टव्यः—किं प्रत्ययमात्रे सामर्थ्यं गृह्यते, [9]अथ विशिष्टे[10] प्रवृत्तिहेतुप्रत्यये? यदि प्रत्ययमात्रे, यत्किंचित् ततः प्रतीयेत; अथ विशिष्टे लौकिकव्यतिरिक्तप्रवृत्तिहेतुप्रत्यये, प्रवृत्तिपरिशेषाभ्यां तस्यानुमितत्वात् प्राप्तं प्रमाणान्तरगोचरत्वम् । द्वयी हि विशेषणस्य गतिः—[11]स्मार्ताकृष्टं विशिष्टप्रमितावङ्गत्वमेति, यथा अग्निमान् धूमादिति; विशिष्टग्राहिप्रमाणप्रमेयं वा, [12]यथा शुक्लो गौरिति; उभयथा च प्रमाणान्तरविषयः, शब्दस्यानधिगतसंबन्धत्वात्; स्मार्ताकृष्टत्वे प्रमाणान्तरमन्वेष्यम्; द्वितीयेऽ[13]पि कल्पे विशिष्टप्रत्ययानुमानानुमितत्वात् । अथा-

---

[1] न्तरावगम्य—A and B.
[2] भेद—B.
[3] C omits स्य.
[4] B omits णे.
[5] शक्यः प्रमातुम्—A and B.
[6] A omits तस्य.
[7] लक्षणसंबन्धः—B.
[8] प्रतीयते—A.
[9] उत—B.
[10] विशिष्टप्रवृत्ति—A and B.
[11] स्मार्ताकृष्टं वा विशिष्टप्रतिपत्तावङ्ग—C.
[12] A omits यथा.
[13] विकल्पे—B and C.

नुमानस्य प्रत्यय एव प्रामाण्यम्; प्रतीतिमात्रं तु तत्र विशेषणस्य; तावता च तत् विशिष्टप्रतीत्यङ्गम्; विशेषणप्रमितिस्त्वनुमितात् प्रत्ययात्, यथा पुरुषवचनाद्विशिष्टार्थप्रमाणेऽ[1]नुमितेऽर्थसिद्धिस्तत एव प्रमाणात्[2]; तत्र ह्यर्थः प्रतीतिमात्रेणैव वक्तृज्ञानस्य विशेषणम्। [3]तदेतदपेशलम्, स्मृतिप्रमाणसंशयविपर्यासविकल्पान्तर्गमात्[4] प्रतीतेः। तत्रालौकिकविशेषणप्रतीतिर्न स्मृतिः, प्रागनधिगतेः। न संशयः, कोटिद्वयसंस्पर्शाभा[5]वात्। न विकल्पः, प्रवृत्तिहेतु[6]प्रत्ययस्यापि तथा प्रसङ्गात्। तथा [7]न विपर्यासः; कथं हि तत्र यथार्थत्वे तथाभूतग्राहिणी तत्प्रतीतिरर्थशून्या स्यात्? परिशेषात् प्रमाणम्। परज्ञानेन च[8] परः प्रतिपद्यत इति सुभाषितम्! अथ मतम्—न परज्ञानेन परः प्रतिपद्यते; किंतु स्वज्ञानेनैव परज्ञानसामर्थ्यात्। अथ तस्य[9] स्वज्ञानं कतमत् प्रमाणमिति वाच्यम्; न तावच्छाब्दम्, शब्दविज्ञानादर्थे [10]विज्ञानमिति लक्षणात्; न च तच्छब्दज्ञानात्; कुतस्तर्हि? [11]शब्दोत्थज्ञानादनुमितात्। अथ तस्य प्रामाण्ये प्रवृत्तिहेतुसद्भावसिद्धिः; प्रामाण्यं च तस्य दोषरहितशब्दोद्भवात्; तेन शब्दस्य तत्र प्रामाण्यमुच्यते; तदधीनस्तत्रार्थनिश्चय[12] इति। तदप्यसांप्रतम्, [13]शब्दादर्थज्ञानं शाब्दमिति लक्षणात्। पुरुषवचनमपि नार्थे न प्रमाणम्; किंतु ज्ञानविशेषणे; द्वयी च विशेषणस्य गतिरुक्ता; तत्र स्मृत्यसंभवात् प्रमीयमाण एव स[14] विशिष्टार्थप्रमित्यङ्गम्; अन्यथार्थे प्रमाणान्तरमन्वेष्यं स्यात्। न च वक्तृज्ञानेनैवार्थसिद्धिः, परज्ञानेन न परः प्रतिपद्यत इत्युक्तम्।

---

1 A omits अनु.
2 प्रमाणाः—B.
3 B omits तदेतदपेशलम्। स्मृतिप्रमाण.
4 न्तमन्तर्गमात्—B.
5 र्शभावात्—B.
6 हेतुः—B.
7 C omits न.
8 C omits च.
9 तदस्य—A and B.
10 B omits (व.
11 शब्दार्थज्ञाना—B.
12 स्तत्रार्थनिश्चयः—A and B.
13 शब्दार्थे—C.
14 C omits सः.

[1]यत्तूक्तम्—वक्तृज्ञानाधीनार्थसिद्धिरिति, [2]तत् तन्मिथ्यात्वे तदसंभवे वा प्रमाणप्रतीतिबाधनेऽर्थप्रतीतेरपि बाधनात् तदबाधे चाबाधात्[3]; न तु वचसोऽर्थो न विषयः; अन्यथा प्रमाणान्तरपरतन्त्रं पुरुषवचोऽर्थे सापेक्षमित्येतदेव न स्यात्; न हि यो यस्याविषयः स तत्र सापेक्षोऽनपेक्षो वा; तथा च[4] "[5]प्रामाण्यस्थापनं तु स्याद्वक्तृधीहेतुसंभवात्" इत्युक्तम् । स्थापनमबाधः, न तु प्रामाण्यमेव । तच्च वक्तृधीहेतुसंभवाद्वाक्यस्य, न तु वक्तृविय एव; शब्दस्य चार्थेन संबन्धः, न तु ज्ञानेन; एवं ह्युक्तम्—"[6]औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन संबन्धः" इति । अर्थ[7]ग्रहणमत्र 'अर्थासंस्पर्शी [8]शब्दः, ज्ञानेनैव शब्दस्य संबन्धः'—इति पश्यतां निराकरणाय । तस्मादन्योन्ययोग्यता शब्दार्थयोरेव संबन्धः । न चाप्रमितेऽर्थे स शक्यो ग्रहीतुम्; प्रमिते प्रमाणान्तरविषयत्वमुक्तम् । न च [9]प्रतीतिमात्रे, अर्थवत्याः प्रतीतेः स्मृतिप्रमाणयोरन्य-[10]तरत्रान्तर्गमात्; आनर्थक्ये केन संबन्धः? यदि च शाब्दप्रतीतिव्यतिरेकिण्यापि प्रतीत्या स विषयीक्रियतेऽप्रमाणात्मिकयापि, भवत्ययमशाब्दस्यापि ज्ञानस्य गोचर इति प्रमाणान्तराशङ्का केन वार्यते? न च प्रमाणान्तराव[11]-गम्यता शब्दार्थमनुप्रविशति, यतो नान्वयमात्रेण व्यतिरेकमात्रेण वा शब्दार्थः; सति ह्यन्यस्मिन् प्रयोजकेऽर्थे यस्याभावे न प्रयोगः सोऽपि तस्य शब्दस्य प्रयोजक इति गम्यते, [12]यथा सत्सु हेत्वन्तरेषु यस्याभावे न कार्यं सोऽपि [13]हेतुर्गम्यते । इह च श्रेयोहेतुविवक्षायां लिङादेर्दर्शनात्, तदभावे सत्यपि प्रमाणान्तरगम्यत्वेऽदर्शनाच्छ्रेयोहेतुत्वं तावच्छब्दार्थः । प्रमाणान्तर[14]गम्यत्वे यद्यपि दर्शनम्, तदभावे च यद्यप्यदर्शनम्, न तु श्रेयोहेतुत्वे सति प्रमाणान्तरगम्यताया अभावात्; तत्र संदिग्धो व्यतिरेकः—उभयाभावेऽप्रयोगात् किंनिबन्धनोऽप्रयोग इति । तत्र श्रेयःसाधनतायाः प्रयोजकत्व-

---

1 यत्तूच्यत—A and B.
2 तत्र—B and C.
3 बाधनात्—A.
4 C omits च.
5 Śloka-Vārtika page 96.
6 Mīmā-Sū. 1-1-5.
7 ग्रहणं हि तत्र—A and B.
8 शब्दे—B.
9 प्रतीतमात्रे—A and C.
10 तरान्तर्गमात्—C.
11 रगम्यता—A and B.
12 तथा—B.
13 B omits हेतुः.
14 रावगम्यत्वे तु—A and B.

स्यावधारितत्वात् तदभावे तन्निबन्धन इति गम्यते । [1]तन्मात्रेणान्वयव्यतिरेकोपपत्तौ नान्यस्य शब्दार्थत्वे प्रमाणम्; अन्यथा शिंशपाशब्दार्थे सत्त्वादयोऽप्यनुप्रविशेयुः, तेषु सत्सु प्रयोगात् तदभावे चाप्रयोगात् । अथ शिंशपात्वस्य शब्दार्थत्वात् तदभावनिबन्धन एव [2]सत्ताद्यभावेऽ[3]प्रयोगः, तत्सद्भावाच्च प्रयोग उपपद्यत इति न ते सामर्थ्यकल्पना, समानमेतदत्रापि । अथ श्रेयोहेतुत्वस्य प्रमाणान्तरविषयत्वात् तस्य च[4] वेदेऽसंभवादप्रामाण्यम्; तदसत्; न हि य एकत्र यस्य प्रमाणस्य गोचरः सोऽन्यत्रापि तस्यैव, तदभावे वा अप्रतीयमानोऽपि मिथ्या; समीपे हि बहिरिन्द्रियविषयः, दूरे त्वागमानुमानगम्यः; तथा यागादिषु विप्रकृष्टकालफलेषु वेदावगम्यं [5]श्रेयःसाधनत्वं भविष्यति । न च प्रामाणान्तरानुपलब्ध्या प्रमाणान्तरगम्यो बाध्यते, विषयव्यवस्थयापि प्रमाणप्रवृत्तेः । अथ प्रमाणान्तरविषयत्वे तद्विरोधादप्रामाण्यम्, अनन्तरफलानुपलब्धेः; तदविषये तु शब्दार्थे न तद्विरोध इति । स्यात्, यदि विरोधः स्यात्; न चासौ; "[6]आनन्तर्यं ह्यचोदितम्" इत्युक्तम् ।

अथ मा भूदानन्तर्यचोदना, मा च भूत् प्रमाणान्तरावगम्यता शब्दार्थः[7]; सर्वथा प्रमाणान्तरसिद्धश्चेत् पदार्थ आश्रीयते, स यथा[8]सिद्ध्याश्रयणीयः; अन्यथा न तत्सिद्धः स्यात्; अनन्तरश्रेयोहेतुता च तत्सिद्धा[9]। [10]तत्र; न तावदनन्तरफलसाधनता[11] नियोगतः कर्मणाम्, [12]कृष्यौषधपानादिष्वन्यथापि दर्शनात्, अवान्तरकार्यस्य यागादावपि प्रमाणसामर्थ्येन सिद्धेः । अपि च विशिष्टसिद्धौ विशेषणमपि श्रेयोहेतुत्वमात्रं सिद्धम्; तावच्च शब्दार्थः; न च तावति प्रमाणविरोधः । तदेवं लौकिकेऽपि प्रवृत्तिहेतौ दोषाभावाद्व्यर्था अलौकिक[13]कल्पना । सुखादिवच्चास्यानुमेयत्वात्;

---

[1] तावन्मात्रेण—A.

[2] सत्त्वाद्य—A and B.

[3] प्रयोगतत्संभवाच्च—B.

[4] C omits च.

[5] श्रेयोहेतुत्वं—A and B.

[6] Ślōka-Vārtika, page 681.

[7] र्थत्वं—B.

[8] प्रसिद्ध आश्रेयः—C.

[9] द्धाः—B.

[10] C omits तत्र.

[11] C omits साधन.

[12] अकृष्यमौषधी—B.

[13] किकी—C.

तथा हि—मुखप्रसादाद्युन्नेय[1]संवेदनाः सुखादयस्तेनैव सहोन्नीयन्ते; नैषां सत्त्वे पृथक् प्रमाणमर्थ्यते । यदापीदं दर्शनम्—वक्तृज्ञानमेव पुरुषवचनार्थः; तत्र ज्ञानं नार्थमन्तरेण संभवतीत्यर्थापत्त्यानुमानेन वार्थसिद्धिः; तदापि प्रवृत्तिप्रमितस्तद्धेतुप्रत्ययो न तमन्तरेणेत्याप्तवचनार्थवदनुमेयता न व्यावर्तते । अथानुमानहेतोः प्रत्ययस्य शब्दसाधनत्वाच्छब्दप्रमाण[2]कत्वम्; तदसत्; नाप्त[3]वचनार्थज्ञानस्याक्षसाधनत्वात् तदर्थं श्रोतुः प्रत्यक्षप्रमाणको भवति । तस्मात् सुष्ठूच्यते—'तस्यैव[4]मनुमेयत्वे कथं शब्दैकगोचरः ।' तथा—'न स कल्पयितुं शक्यस्तत्सिद्धेर्लौकिकादपि ।' इति ॥

अथ प्रमाणरूपेण स स्वशब्दप्रकाशितः ॥ ८५ ॥
आक्षेप्ता निरपेक्षश्च कथ्यतेऽन्यप्रमां प्रति । ८५½ ।

अथोच्यते—न ब्रूमो विधिरन्यथा वृथा स्यादिति तदधीनः संसर्गः; किंतु प्रमाणात्मनैव स स्वशब्देन प्रति[5]पाद्यते; तथा च प्रमाणत्वात् प्रमेयस्याक्षेप्तापूर्वस्य, प्रमाणान्तरानपेक्षश्च; न ह्यसौ शब्दवत् संबन्धापेक्षत्वात् पूर्वसिद्धिमपेक्षत इति ।

तथाप्यसिद्धे प्रागुक्तौ दोषौ सिद्धेऽनुवादता ॥ ८६ ॥
प्रामाण्यमस्य यत्रास्तु श्रुतेस्तत्र वृथा त्वयम् । ८६½ ।

एव[6]मप्यव्युत्पन्नप्रवृत्तिपदधर्मव्यतिक्रमौ प्रमाणात्मापि स यदि न प्रमाणान्तरसिद्धः[7] । अथ सिद्धो यथावगतानुवादान्नापूर्वार्थाक्षेपः । [8]अपि च यत्रास्य प्रामाण्यमिष्यते, शब्दस्यैव तत्रास्तु; किमनेन? ननूक्तम्—शब्दः संगतिज्ञानापेक्षत्वादनु[9]वादको नापूर्वार्थावगमाय प्रभवति । नैतत् सारम्; शब्दश्चेदनुवादकः[10], तत्प्रकाश्यं प्रमाणमप्यनूद्यमानं यथाधिगमं कथमपूर्वार्थं [11]बोधयेत्? न प्रमेयसंस्पर्शरहिता प्रमाणावगतिः; अतो यथाधिगतप्रमेयमेव तत् प्रतीयते ।

---

1 न्नेयः—B.
2 A and B omit क.
3 A and B omit वचनार्थं.
4 व तदनु—B.
5 पद्यते—B.
6 मव्युत्पन्न—B.
7 सिद्धिः—B and C.
8 B omits अपि च.
9 वादः—C.
10 तः—B.
11 अवगमयेत—C.

क्व च प्रमाणमेषोऽर्थे न यागादौ स्वशब्दके ॥ ८७ ॥

लौकिकेऽपूर्वसंसर्गः श्रोतुरस्त्यविधावपि ।
फलसाधनशक्तौ चेच्छब्दस्तत्र न दुष्यति ॥ ८८ ॥

पदार्थान्तरतुल्यत्वाद्विध्याकाङ्क्षानिबन्धनः ।
न संसर्गः पदार्थानां स्वशब्दैस्तु [1]प्रकाशिताः ॥ ८९ ॥

संबन्धयोग्यरूपेण तस्मात् संसर्गभागिनः ।
विशिष्टार्थप्र[2]युक्ता हि समभि[3]व्याहृतिर्जने ॥ ९० ॥

अतो न विध्यभावेन संसर्गो न प्रकल्पते । ९०$\frac{1}{2}$ ।

न च नियोगस्य प्रमेयं निरूप्यते । न तावद्यागादयः प्रमेयाः, तेषां यजत्यादिशब्दविषयत्वात् । नापि तेषां प्रमाणान्तरस्यागोचरः संसर्गः; तथा हि—अविधि[4]ष्वपि लौकिकेषु वाक्येषु श्रोतुरनधिगतोऽपूर्वः[5] संसर्गः प्रतीयते 'ब्राह्मण पुत्रस्ते जातः' इत्यादिषु । अथ फलसाधनसामर्थ्यं प्रमेयमुच्यते; न किल कामिनो नियोगोऽकामोपाये धात्वर्थेऽवकल्पते; अनुपायत्वे हि तस्य न स कामिना कृतः स्यादिति । तदप्यसांप्रतम्; न हि शब्दस्य [6]तत्र कश्चिदपराधः, येन तमतिक्रम्यान्यत् प्रमाणं मृग्यते । प्रमाणान्तरापेक्षता प्रत्युक्ता । अनन्तरफलादर्शनेन तु विरोधो[7] नियोगगम्येऽपि तस्मिन्नविशिष्टः । आनन्तर्यस्याप्रमाणार्थत्वेन तदभावः शब्देऽपि तुल्यः ॥ अथ वा शब्दस्तत्र न दुष्यति फलसाधनसामर्थ्ये, नियोगस्तु दुष्यत्येव; न हि ततः पुरुषार्थ[8]साधनावबोधः संभवति । तच्चेदं विधिविवेकभावनाविवेकाभ्यामवगन्तव्यम् । तस्मात् संबन्धज्ञानापेक्षत्वेन पदार्थान्तरैः समानत्वाद्विधायकार्थस्य न शक्यं विशेषेण वक्तुम्—[9]तन्निबन्धनः पदार्थसंसर्ग इति । सर्व एव तु पदार्थाः[10] संबन्धयोग्यैः कारकादिभावैः स्वपदेभ्यः प्रतीताः संनिकर्षेण संसृज्यन्ते, यतो लोकाच्छब्दव्यापारावगमः । लोके च

---

[1] प्रदाशताः—A and B.
[2] प्रयुक्त्या हि—C.
[3] व्याहृते जने—C; व्यापृतिर्जने—B.
[4] धिकेष्वपि—A and B.
[5] र्वसंसर्गः—A and B.
[6] C omits तत्र.
[7] विरोधो हि—A and B.
[8] र्थः—C.
[9] तदर्थनिबन्धनः—A and B.
[10] पदार्थसंसर्गयोग्यैः—B.

पदैः स्वार्थानां प्रतिपादनं संनिकर्षेण विशिष्टार्थपरतया, न स्वार्थमात्रप्रतिपत्तिपरतया । तथा च सर्वपदार्थाकाङ्क्षानिबन्धन एव संसर्गः;' सर्वे हि ते पदैरपर्यवसितरूपाः स्वरूपमात्रे प्रकाश्यन्ते । एवं पदार्थान्त[1]रैस्तुल्यत्वाद्विधेः न विशे[2]षेण तन्निबन्धनः संसर्गः । सर्वपदार्थनिबन्धने च संसर्गे न विध्यभावेन संसर्गो नोपपद्यते । तदेवं न संसर्गार्थमपि[3] विधिरुपासनीयः । कथं नोपासनीयः, यदा नियोगपरतयैव पदानां स्वार्थेषु [4]संसर्गज्ञानम्? प्रवर्तकवचनानन्तरप्रवृत्तिदर्शनेन हि तद्धेतुप्रत्ययमनुमाय तत्र तस्य सामर्थ्यं गम्यते; नैतत्, अप्र[5]वर्तकेऽपि वाक्ये स्वरूपनिष्ठे संबन्धग्रहात् । संनिधापिताग्निव्यतिरिक्त[6]पाक्योपकरणमग्न्यर्थिनं प्रति यदोच्यते—'चैत्रगृहे कृशानुः' इति, [7]तदा ततस्तेनानयनं दृष्ट्वा गम्यते—'इहानेनाग्निसत्ता प्रतीता, सा चास्माद्वाक्यात्' ; न च शक्यं वक्तुम्—'तत आनय' 'गच्छ वा तत्र' इति वाक्यात् प्रत्ययः; [8]अग्निसत्तामात्रप्रत्ययेन [9]वाक्यात् प्रवृत्तिसिद्धेर्न वाक्यस्य नियोजनेऽपि सामर्थ्यं शक्यते कल्पयितुम् । अर्थान्तरान्वये च प्रयोगप्रत्ययोपपत्तौ न विशेषान्वये प्रमाणम्; अन्यथा वेदार्थो[10] निष्प्रमाणक [11]एव स्यादित्युक्तम् ।

अथ कर्तव्यताज्ञानाद्भिनानर्थक्यमुच्यते ॥ ९१ ॥

न प्रवृत्तिनिवृत्तिभ्यामन्यद्वाक्यप्रयोजनम् ।
प्रतिपत्तिविधौ तुल्यं यदि सैव प्रयोजनम् ॥ ९२ ॥

समानमेतदर्थं च समर्पयति चेदयम् ।
प्रज्ञाक्रियोपासनाधिकारसिद्धिव्यपेक्षितम् ॥ ९३ ॥

हन्त तर्हि स्वरूपे तत्र वचः पर्यवस्यति ।

---

[1] रे तुल्यत्वा--B.
[2] षण—B.
[3] B omits पि.
[4] संगतिज्ञानम्—A and B.
[5] वृत्तेके—B.
[6] पाकोपकरण—C.
[7] B omits तदा.
[8] C omits अग्नि.
[9] तत्र वाक्यात्—A and B
[10] र्थें--B.
[11] A omits एव; एवं--B.

तुल्यमेतत् समाप्तं च वाक्यं वाक्यान्तरानुगम् ॥ ९४ ॥

[1]नियोगानुप्रवेशोऽस्ति तावद्यदि वृथान्यथा ।
तत्त्वावबोधविध्वंशस्तावदेवं समुद्धृतः ॥ ९५ ॥

अथ [2]मन्यते—वस्तुस्वरूपमात्रज्ञानं कर्तव्यताज्ञानरहितं प्रवृत्तिनिवृत्तिशून्यमनर्थकम्; प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयुक्ता हि वाक्यप्रवृत्तिः; अतोऽर्थवत्त्वाय विधिः; अन्यथानर्थक्यम् । तत्रोच्यते—प्रतिपत्तिविधावपि तुल्यमानर्थक्यम्; तथा हि—'एवं[3]विधः प्रतिपत्तव्यः' इत्यपि[4] न [5]तत्स्वरूपज्ञानातिरिक्ता काचन प्रवृत्तिर्निवृत्तिर्वा । अथ स्वरूपज्ञानमेव प्रयोजनम्, तत् स्वरूपमात्रनिष्ठेऽपि तुल्यम् । अथ प्रतिपत्तिविधिः "[6]प्रज्ञां कुर्वीत" "[7]स क्रतुं कुर्वीत" "[8]आत्मेत्येवोपासीत" इत्यधिकारविधिव्यपेक्षितप्रज्ञोपासनाविषयसमर्पणेनार्थवान्, नानवगतविषयस्वरूपा प्रज्ञा शक्येति; स्वरूपनिष्ठमपि वचस्तथार्थवत्; तस्य समर्पणे सुतरां सामर्थ्यम् । नन्वेव[9]मस्य स्वरूपनिष्ठता हीयते[10] नियोगानुप्रवेशिनः । स्वगतनियोगनिष्ठमपि तर्हि तन्न, नियोगान्तरानुप्रवेशात् । अथ मतम्—स्वार्थपर्यवसितमेव वाक्यं वाक्यान्तरेणैकवाक्यतामुपैति; सोऽयं प्राकरणिकः संबन्ध उच्यते; अन्यथा वाक्यलक्षण एव स्यात् । एतदपि समानम्; नियोगानुप्रवेशेऽपि न स्वरूपनिष्ठता हीयते । नन्वस्ति नियोगानुप्रवेशः, अन्यथा आनर्थक्यात्; कामम्; तत्त्वप्रतिपत्तिविधिस्तु तावदानर्थक्यान्निराकृतः, [11]विधेर्विनापि तस्माच्छब्दात्तत्त्वावबोधसिद्धेः ।

ननूत्पत्तिविधिः कर्मरूपबोधे व्यवस्थितः ।
यथा तत्त्वज्ञानविधिस्तथा बोधेऽवतिष्ठताम् ॥ ९६ ॥

अधिकारात् प्रवृत्तिश्च मता कर्माधिकारवत् ।

---

[1] नियोगोऽनु—B
[2] मन्यसे—A and B.
[3] विधे—B.
[4] A and B omit अपि.
[5] A and B omit तत्.
[6] Bṛh 4-4-21.
[7] Chānd. 3-14-1.
[8] Bṛh. 1-4-7.
[9] मप्यस्य—A and B.
[10] हीयता—B.
[11] A omits विधेः; विधिः—B.

अज्ञातज्ञापनमतोऽथाप्र[1]वृत्तप्रवर्तनम् ॥ ९७ ॥

विधिमाचक्षते धीरा इत्येतदपि तादृशम् ।
कर्मस्वरूपावगमस्तत्र नेष्टं विधेः फलम् ॥ ९८ ॥

किं तु कार्यव्यपेक्षस्य फलवाक्येन संगतिः ।
इहाधिकारसंबन्धो यस्य तन्न विधीयते ॥ ९९ ॥

तत्त्वं तत्त्वावबोधस्य नाधिकारप्रवेशिता ।
न [2]हि व्रीह्यादिविषयं प्रत्यक्षमधिकारभाक् ॥ १०० ॥

यदपि चोद्यते—यथोत्पत्तिविधेः [3]कर्मरूपप्रतिपत्तिमात्रमर्थः—"[4]आग्नेयोऽष्टाकपालः" इति; न ततः प्रवृत्तिः, अधिकारविधिनिबन्धनत्वात्तस्याः; तथा तत्त्वावबोधविधेस्तत्त्वावबोधमात्रमर्थः, प्रवृत्तिरधिकारविधेः—"[5]प्रज्ञां कुर्वीत" इत्यादेः । यतश्च प्रवृत्तिप्रतिपत्तिप्रयोजनभेदो[6] विधेः, अतोऽस्य लक्षणद्वयमाहुः—अज्ञातज्ञापन[7]मप्रवृत्त[8]प्रवर्तनमिति । एतदप्यसारम्; यतो नोत्पत्तिगतस्य विधायकस्य स्वरूपावगममात्रमिष्यते फलम्; अपि त्वधिकारवाक्यसंबन्धः; तथा हि—विधेः पुरुषार्थमात्रसाधनत्वेऽवबुद्धे तद्विशेषा[9]काङ्क्षायामधिकारसंबन्धो लभ्यते । न [10]च तत्त्वप्रतिपत्तिविधेरपि तदेव फलम्; यतो यस्याधिकारसंबन्ध उपासनादिविधे[11]र्यस्यात्मतत्त्वस्य, तदक्रियात्मत्वान्न विधिविषयः । [12]यत्तु तद्विषयस्य[13] ज्ञानम्, तस्य नाधिकारसंबन्धः, व्रीह्यादिप्रत्यक्षवत्; न हि व्रीह्यादिस्वरूपग्राहि प्रमाणं प्रयोगैकदेशतां [14]व्रजति; प्रमिता[15] नाधिकारसंबन्धा विधेयानामिवावघातप्रभृतीनाम्; ध्यानलक्षणादिर्हि तत्क्रिया नाधिकारमनुप्रविशतीति ।

---

[1] प्रवृत्तप्रवर्तनम्—B.
[2] तु—C.
[3] कर्मस्वरूप.
[4] Tait. Sam. 2-6-11-1.
[5] Bṛh. 4-4-21.
[6] भेदः—B.
[7] मप्रवृत्त—C.
[8] प्रवर्तनम्—B.
[9] काङ्क्षायामधिकार—A.
[10] B omits च.
[11] यस्य—B.
[12] यत्तु—B.
[13] B omits तत्त्वज्ञानं.
[14] व्रजेत—B.
[15] B omits ना.

इदानीं तृतीयप्रतिपत्तिगोचरो विधिः परास्यते, तत्त्वावबोधविषयत्वेन संबन्धात्; द्वितीयप्रतिपत्तिविषयो हि न तत्त्वावबोधविषयः, किं तु तदभ्यासविषयः ।

सोपायमन्यत् तर्हीदं शाब्दाज्ज्ञानं विधीयते ।
प्रलीनग्रहण[1]ग्राह्यविभागोद्ग्राहमद्वयम् ॥ १०१ ॥

न हि भिन्नार्थसंसर्गरूपवाक्यार्थधीपदम् ।
आत्मतत्त्वं निष्प्रपञ्चमित्येतदपि पेलवम् ॥ १०२ ॥

अद्वयात्म[2]प्रकाशोऽसावनवच्छेदविभ्रमः ।
स्वात्मस्थितिः सुप्रशान्ता फलं तन्न विधेः पदम् ॥ १०३ ॥

तत्साधनावबोधे हि विधातृव्याप्तिर्मता ।
अपेक्षितोपायतै[3]व विधिरिष्टो मनीषिभिः ॥ १०४ ॥

ततो ह्यध्यवसायादिर्नाकस्मान्नाभिधानतः ॥ १०४½ ॥

न ब्रूमः—शब्दोत्थस्तत्त्व[4]बोधो विधीयत [5]इति; किं तु प्रत्यस्तमितबुद्धिबोध्यभेदावग्रहः । अतश्चाद्वयो द्वितीय[6]तद्विधबोधाभावाद्वा प्रमातृप्रमेयद्वयविरहाद्वा ततोऽन्यः । तस्य चालौकिकस्य प्रमाणान्तरादुत्पत्त्युपायस्यानवगमात् सहोपायैः शमदममननध्यानब्रह्मचर्यादिभिर्विधानम्; यतो न शाब्दज्ञानविषय आत्मतत्त्वम् । वाक्यलक्षणो हि शब्दः प्रमाणम् । तस्य च विषयो नानापदार्थसंसर्गात्मा, तदनुगमेन प्रतीतेः । तज्ज्ञानस्य [7]च विविधार्थमात्रसंभेदावभासस्यात्मतत्त्वं निष्प्रपञ्चं द्वैतलेशेनाप्यनवमृष्टं कथं गोचरः स्यादिति । एतदप्यसारम्; यतो योऽसावद्वयो द्वैतलेशसंस्पर्शविकल आत्मतत्त्वबोधः [8]सोऽवच्छेदविभ्रान्तिविरहात् तस्य स्वरूपावस्थानम् । अवच्छेदकलुषतया हि [9]तदनात्मरूपेण प्रकाशते; न तु ततोऽन्यस्तत्त्वबोधः; "[10]सत्य

---

[1] णाग्राह्य —B.

[2] त्मकप्रकाशो—A.

[3] तेव—B.

[4] त्त्वावबोधो—A and B.

[5] B and C omit इति.

[6] तद्विधाभावा—B.

[7] C omits च.

[8] सोऽयमवच्छेद—A and B.

[9] तदानात्म—B.

[10] Tait. 2-1-1.

ज्ञानमनन्तम्" इति श्रुतेः । आत्मतत्त्वं च प्रशान्तशोकादिविश्वाशिवम्, अपहतपाप्मादिश्रुतेः । प्रकाशमानानतिशयानन्दम्, "[1]विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" "[2]एषोऽस्य परम[3] आनन्दः, एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति" इति श्रुतिभ्यः । तथा च तत्स्वरूपस्थितिर्विश्वाशिवोपशमा[4]न्निरतिशयाह्लादावाप्तेश्च सुष्ठु प्रशान्तापरः पुरुषार्थः फलम्; उक्तं च— "[5]आत्मलाभान्न परं विद्यते" इति । न च पुरुषार्थे फले विधायकस्य[6] व्यापारः, स्वयं प्रवृत्तेः । न च पुरुषार्थेऽप्यज्ञातोपाये न प्रवर्तेत इति युक्तम्, यतः प्रवृत्तेः पूर्वरूपमिच्छा । तथा च तद्द्वारेण प्रवृत्त्युपदेशः क्वचित्—"[7]अथातो धर्मजिज्ञासा[8]" । तथा "[9]यो हि यदिच्छति स तत् करोति" इत्युक्तम् । अपि च अज्ञातोपाये चेन्न प्रवर्तते, अवश्यमुपायज्ञापनया तत्र प्रवर्त्यः[10] फलमुद्दिश्य; तावता च तत्रापि प्रवृत्तिसिद्धेर्न विधायकस्य [11]तत्र व्यापार आश्रयितव्यः; तदुक्तम्—"[12]तस्य लिप्सार्थलक्षणा" इति । तस्मात् फलसाधन एव विधिव्यापारः । ननु फलवत्यप्यर्थलक्षणा प्रवृत्तिः । क्व तर्हि विधिव्यापारः? इत्थंभावे । नैतत् सारम्; यतो यथैव साधनसामान्येऽर्थात् प्रवृत्तिः, तथेत्थंभावसामान्येऽपि; यतो नानानु[13]ग्राहकं साधनं समर्थम् । अथ तद्विशेषे प्रवर्त्यः, साधनविशेषेऽपि तथास्तु । अपि च [14]अपेक्षितोपायतैव विधिः, तस्या अप्रवृत्तप्रवर्तनालक्षणत्वात्, प्रवृत्तिहेतोश्च धर्मस्य प्रवर्तनाशब्दाभिधेयत्वात्, इष्टतायास्तत्साधनतायाश्चान्यस्य प्रवृत्तिहेतोरभावात्, इष्टतायाश्च प्रमाणान्तरावसेयत्वात् स्वयं प्रवृत्तेः जानात्येवासौ 'मयैतत् कर्तव्यम्' इति नेष्टतायामप्रवृत्तप्रवर्त[15]नात्वम्; इष्टसाधनतायां तु प्रमाणान्तरावगमाभावाच्छब्दैकगम्यायां न शब्दमन्तरेणाप्रवृत्तपुरुषप्रवृत्तिहेतुत्वम् । अतः सा शब्द[16]प्रमाणिका सती विधिरिति गीयते । अनुतिष्ठ-

---

[1] Bṛh. 3-9-28-7.

[2] Bṛh. 4 3-32.

[3] मानन्दः—B.

[4] मानिर—C.

[5] Āpa-adhyātma 2.

[6] C omits स्य.

[7] Mīm-Sū. I-1-1.

[8] A adds इति.

[9] Vidh-Vi. p. 460.

[10] र्त्या—A.

[11] A omits तत्र.

[12] Mīm-Sū. 4-1-2.

[13] ग्रहं—C.

[14] आकाङ्क्षितो—A and B.

[15] तैनत्व—A and B.

[16] प्रामा—B.

तश्च साधनमनुष्ठेयं प्रवृत्तिहेतुः; न स्वभावसिद्धम्। तेनानुतिष्ठतः साधनताविधिः। अतोऽनुष्ठानं साधनविषयमेव विधायकाच्छब्दाद्गम्यते।

ननु अध्यवसायः, आकूतम्, आद्या प्रवृत्तिः, कालत्रय[1]वियुक्तं प्रवृत्तिमात्रम्, अज्ञातक्रियाकर्तृसंबन्धः इति विधिविदो विधिं व्याचक्षते। नैतत् सारम्; यतोऽध्यवसायादीनामेव हेतुरत्र मृग्यते; स च नान्योऽपेक्षितोपायतायाः; न च ते निरस्तहेतवः। स्यादेतत्—अभिधानमेषां हेतुः। तच्च वार्तम्; अभिधानाद्धि प्रतीतिरेषां स्यात्, नोत्पत्तिः; न हि प्रतीतिमात्रेण घटादयः प्रवृत्तिहेतव इत्यादि वर्णितं विधिविवेके। अथवा—नाभिधानतः; न [2]च शब्दादध्यवसायादिः, [3]ज्ञापकत्वात् अव्युत्पन्नप्रवृत्तिप्रसङ्गादित्यादि तत्रैवोक्तम्। अथवा [4]यो मन्यते—'[5]मयेदं कर्तव्यम्' इति यतोऽध्यवसायः 'नियुक्तोऽसि' इति यतो बुद्धिः [6]स नियोगो विधिशब्दपर्याय इति, तं प्रत्युच्यते; [7]तत एवापेक्षितोपायत्वात् 'कर्तव्यम्' इत्यध्यवसायः; तथा हि—कर्तुरिष्टा[8]भ्युपाये[9] 'कर्तव्यम्' इति लोके बुद्धिः; तदभावे तु 'अकर्तव्यम्' इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्याम्। ते च तद्विषये [10]गम्येते। [11]तथा 'नियुक्तोऽसि' इति[12] 'प्रवर्तितोऽसि' इति स्वात्मप्रवृत्तिहेतुप्रतीतिः; न च सोऽन्य इ[13]ष्टाभ्युपायतायाः; न खलु दृष्टसामर्थ्ये[14]ऽकस्माद्विना हेतुनाहेतुरिति युक्तिमत्; न हि तं परित्यज्य लौकिकमलौकिककल्पने प्रमाणमस्ति। कुतश्च? नाभिधानतः; न खल्वलौकिकस्याभिधानं संभवति, संबन्धाग्रहादित्युक्तम्। अथ वा ततो ह्यध्यवसायप्रारम्भानुष्ठानपरिसमापनाः, अपेक्षितोपायत्वात्; तत्सद्भाव एव नियुक्त[15]प्रवृत्तेः यस्य कस्यचिन्नियोगादप्रवृत्तेः।

---

[1] नियुक्तं—B.
[2] C omits च.
[3] दिङ्ज्ञापक—A and B.
[4] योऽपि—A and B.
[5] ममेदं—A and B.
[6] संनियोगविधि—B.
[7] अत—B.
[8] ष्टस्याभ्य—A and B.
[9] C adds हि.
[10] गम्यते—B.
[11] तथाहि—A.
[12] A and B omit इति.
[13] ष्टोपाय—A and B.
[14] र्थ्येऽकस्मा—A; र्थ्येतस्मा—C.
[15] क्तस्य—B.

स्यादेतत्—'कर्तव्यम्' इति प्रत्ययात् प्रवर्तते; अन्यथा कर्तव्यं न कृतं स्यात्। तच्च न, नाकस्मात् कर्तव्यप्रत्ययोत्पादः; स हि स्वार्थावाप्तिनिमित्तः। स्यादेतत्—शब्दादेव कर्तव्यताबुद्धिः। तत्रोच्यते—नाभिधानतः; न शब्दात् कर्तव्यताबुद्धिः; नियोगो हि शब्दार्थः; स हि नियोक्तृधर्मः स्वतन्त्रो वा स्यात्; कर्तव्यता तु विषयधर्मः। अथ विषयधर्मं नियोगं ब्रूयात्, प्राप्तमपेक्षितोपायत्वम्[1]। अथ नियोगात् [2]कर्तव्यता स्यात्; एवमपि न तस्यां शब्दः प्रमाणम्, साक्षात् तस्य नियोगाभिधायित्वात्। नाप्यर्थात्, अकर्तव्येऽप्यनाप्तनियोगदर्शनात्। अथ नियोगस्य कार्यता गम्यते; तन्निष्पत्तिश्च विषयनिष्पत्त्यधीनेति विषये कर्तव्यताव[3]गमः। तदसत्, विषये कार्यता[4]प्रतीतेर्लोके; तथा हि—'गौर्दुह्यतां त्वया' इति नियोगे अन्येन दुग्धायां न पुनर्दोहमारभते, विषयस्य कार्यताप्रतीतेः [5]तस्य निष्पादितत्वात्। न चान्येनैव नियोगो निष्पादितः, तस्यानियुक्तत्वात्; तत्र नियोगसिद्धये पुनर्दोहारम्भः स्यात्। विस्तरेण चायमर्थो विधिविवेके विचारित [6]इत्यलमतिप्रसङ्गेन।

स्यादेतत्—अस्य ज्ञानस्य मोक्षसाधनत्वाद्विधानम्; विद्यासाध्यो हि मोक्षः श्रूयते—"[7]विद्यया तदारोहन्ति[8]" "[9]विद्ययामृतमश्नुते" "[10]यस्तमात्मानमनुविद्य विजानाति [11]स सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामान्" तथा "[12]स यदि पितृलोककामो [13]भवति संकल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति" इत्यादि। न च साध्यत्वेऽप्यन्तवत्त्वम्, शब्दगम्यत्वादनावृत्तेः—"[14]न च पुनरावर्तते" इति। न ह्येष [15]तर्कगम्यः, येन तर्केणास्य तत्त्वं व्यवस्थाप्येत; शब्दगम्यस्य तु शब्दादेव तत्त्वव्यवस्था।

---

[1] त्वात्—B.

[2] A and B omit कर्तव्यता.

[3] ताधिगमः—B.

[4] C omits ता.

[5] तस्याः—C.

[6] इत्यलं प्रसङ्गेन—A and B.

[7] . . . .

[8] ती—B.

[9] Īśa 11.

[10] Cf. Chānd. 8-7-1.

[11] A omits स; B omits स सर्वांश्च लोकानाप्नोति.

[12] Chānd. 8-2-1.

[13] A and B omit भवति.

[14] Chānd. 8-15-1.

[15] कर्मगम्यः—B.

अनन्तविद्यासाध्यत्वाद्वानन्तत्वम्; क्षणिकत्वेऽपि च[1] विज्ञानस्य संततिरूपेणानन्तत्वम् । तत्राहुः—

न च मोक्षः फलं तस्य साध्यो मोक्षो न चापरः ॥ १०५ ॥
अविद्यास्तमयो मोक्षः सा संसार उदाहृता ।
विद्यैव चाद्वया शान्ता तदस्तमय उच्यते ॥ १०६ ॥

कः पुनरेष मोक्षः? यद्यनागतदेहेन्द्रियबुद्ध्यनुत्पादः "[2]अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः"—इति दर्शनात्, स प्रागभावो न साध्यः। अथ ब्रह्मप्राप्तिः, सा चैत्रग्रामयोरिव [3]वा स्याज्जीवब्रह्मणोर्मार्गश्रुतिभ्यः—

"[4]शतं चैका च हृदयस्य नाड्य-
स्तासां मूर्धानमभि निस्सृतैका ।
तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति—"

"[5]स यावत् क्षिप्येन्मनस्तावदादित्यं गच्छत्येतद्वै खलु लोकद्वारम्" तथा "[6]तेऽर्चिषमभिसंभवन्ति अर्चिषोऽ[7]हः" इत्यादि; यथा वा मधुनि नानाकुसुमरसानां समुद्रे च नदीनां प्राप्तिरविभागलक्षणा तथा स्यात्, "[8]यथा लोके मधुकृतो मधु कुर्वन्ति" [9]इति, "[10]यथा सोम्येमा नद्यः" इति दर्शनात्; कार्यस्य वा कारणभावापत्तिः, "[11]तथा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" इति श्रुतेः; तद्रूपपरिणामलक्षणा वा योगव्याघ्रवत्, "[12]स यो ह वै तत् परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" इति दर्शनात् "[13]ब्रह्म संपद्यत" इति च; स्फटिकस्येव[14] रागापकर्षणेन

---

[1] C omits अपि च.
[2] Chānd. 8-12-1.
[3] A and B omit वा.
[4] Katha. 2-3-16.
[5] Chānd. 8-6-5.
[6] Bṛh. 6-2-15.
[7] षोऽहं—B.
[8] Cf. Chānd. 6-9-1.
[9] A and B omit इति
[10] Chānd. 6-10-1.
[11] Mund. 3-1-3.
[12] Mund. 3-2-9.
[13] Bra-Bi. 6.
[14] स्येवोपरागा—A and B.

स्वरूपप्राप्तिलक्षणा, "[1]परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" इति श्रवणात् ।

तत्र न तावत् प्रथमः कल्पः; सर्वगतत्वात्—"[2]तदन्तरस्य सर्वस्य" "[3]नित्यं विभुं सर्वगतम्[4]" इति; अनन्यत्वाच्च, तद्विज्ञानेन सर्वविज्ञानोपदेशात्, "[5]तत्त्वमसि" इति साक्षात् प्रतिपादनात्, प्रत्यगात्मवृत्तिना च सर्वत्रात्मशब्देन निर्देशात्, "[6]अथ योऽन्याम्" इति भेददर्शना[7]पवादात् । अत एव [8]च न द्वितीयः, निरवयवत्वाच्च, "[9]निष्कलं निष्क्रियम्" इति परस्परावयवसंभेदलक्षणस्याविभागस्यानुपपत्तेः । नापि तृतीयः, कार्यस्य सर्वदा कारण[10]त्वात् । अथ कार्यरूपनाशः, उच्छेदात्म[11]ताप्रसङ्गो मोक्षस्य । तत्र "[12]विद्ययामृतमश्नुते" इति विरोधः, विद्ययैवोच्छेदप्रसङ्गात्; आत्मोच्छेदस्य चानिष्टत्वादफलत्वम् । प्रतिषिद्धश्च 'अक्षरम्' इत्यत्र मुख्यः कार्यकारणभावः "[13]वाचारम्भणं विकारो नामधेयम्" इति विकारा[14]नृतत्वप्रतिपादनाच्छ्रुत्या । न चतुर्थः, अनन्यत्वादेव, चैतन्यस्य च ब्रह्मरूप[15]स्याविशेषात् । अथ विज्ञानात्मनां शोकमोहाद्यभावो विशिष्यत इति चेत् तत्रापि शोकादयश्चेदा[16]त्मानो विज्ञानात्मनाम्, अनुच्छेद्याः; अथ गुणा अर्थान्तरमागमापायिनः क्षणिकाः, क्षणिकत्वादेव[17] चोच्छिद्यन्त इति न तत्साधनमपेक्ष्यम् । न चागामिनामनुत्पत्तयेऽपे[18]क्ष्यत इत्यु[19]क्तम् । अथ ऐश्व[20]र्यविशेषो ब्रह्मणि; तत्प्राप्तिस्तद्रूपपरिणामो मोक्षः, "[21]स स्वराड् भवति" इति श्रुतेः । तदसत्, अनेकेश्वरानुपपत्तेः । ब्रह्मणो न्यूनं समं वा विज्ञा-

---

[1] Chānd. 8-3-4.

[2] Īśa. 5.

[3] Muṇḍ. 1-1-6.

[4] A and B add सुसूक्ष्मं.

[5] Chānd. 6-8-7.

[6] Bṛh 1-4-10.

[7] नादपवादात्—C.

[8] A and B omit च.

[9] Śvета. 6-19.

[10] णात्मत्वात्—A and B

[11] त्मकता—A and B

[12] Īśa. 11.

[13] Chānd. 6-1-4.

[14] वृत्तत्व—B.

[15] स्य चाविं—A and B.

[16] त्मनो—B.

[17] वोच्छिद्यन्त A and B.

[18] क्षत—B and C.

[19] त्यप्यु—A; त्यप्ययु—B.

[20] र्यं—A.

[21] Chānd. 7-25-2.

नात्मनामैश्वर्यं स्यात्? न्यूनत्वेन ब्रह्मरूपापत्तिर्न स्वाराज्यम्; तथा हि—ब्रह्मशब्दवाच्यः परमेश्वरस्तेषामधिपतिः स्यात्; तथा चान्यराजता; तत्र [1]चान्तवत्त्वं श्रूयते—"[2]अथ येऽन्यथातो विदुः, अन्यराजानस्ते क्षय्यलोका भवन्ति" [3]इति; उपपद्यते च, परमेश्वरेच्छया न्यूनैश्वर्याणामैश्वर्यप्रच्युतिदर्शनाल्लोके । [4]समत्वस्य त्वनपपत्तिरेव युगपत्; एकश्चेत् सर्वाधिपतिः सर्वस्य प्रशासिता, परः किं कुर्वन्नी[5]शः स्यात्? विरोधाच्च; न खल्वेषामेकमतित्वे हेतुरस्ति; तत्रैकस्मिन् वस्तुनि विरुद्धाभिप्राययोरेकाभिप्रायानुविधायित्वे तस्येतरस्यानीश्वरत्वम्; उभयाभिप्रायानुविधानं न, विरोधात्; उभयो[6]रननुविधानेऽनीश्वरत्वमुभयोः । कार्यासिद्धिश्चेदैकमत्ये[7] हेतुः परिषद्वत्, अन्यथा तस्यासिद्धे[8]रिति चेत्, प्रत्येकमनीश्वरत्वम् । अथ पर्यायेणैश्वर्यमविरोधायाच्यते, अन्तवत्ता; जगत्सर्गस्य चासंभवान्न ब्रह्मतुल्यमैश्वर्यम्; यतः पर एव जगत्सर्गे श्रूयते; तदुपासनेन सर्गोत्तरकालेऽपवर्ग इति । तस्मात् स्फटिकस्येव रागाद्यपकर्षणेन स्वरूपाविर्भावो ब्रह्मप्राप्तिः, ब्रह्मरूपत्वाद्विज्ञानात्मनः; तथा च "[9]परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" इत्युक्तम्, [10]अन्यरूपनिष्पत्तौ स्वशब्दानुपपत्तेः । निष्पद्यमानस्याभेदात् संबन्धाद्वोपपत्तिरिति चेत्; न, विशेषणानर्थक्यात् सर्वस्य तस्य निष्पद्यमानस्य स्वत्वात्; तत्र यथा मलापगमे शुक्लमेव सद्वस्त्रं 'शुक्लं जातम्' इत्युच्यते तथा मोहावरणविगमे स्वरूपाविर्भावे "[9]स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" इत्युच्यते; तथा "[11]ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति" [3]इति । तदेवं स्वरूपस्थितिलक्षणत्वान्मोक्षस्य न कार्यता, प्रागपि स्वरूपस्य भावात्; आगन्तुकस्यास्वरूपत्वात् । न चान्यत्वम्, यतोऽविद्या[12]पगम एवोक्तेन प्रकारेण मुक्तिः । अविद्या संसारः; विद्यै[13]व चाविद्यानिवृत्तिः यद्ग्रहणमविद्या, यतो भाव

---

[1] मान्त—B.

[2] Chānd. 7-25-2.

[3] A and B omit इति.

[4] सर्वस्य—B; समस्य—A.

[5] श्वरः—A and B.

[6] रनुविधाने—A and B.

[7] मत्य हेतुः—A and B.

[8] सिद्धरि—A and B.

[9] Chānd. 8-3-4.

[10] अस्या रूप—B.

[11] Bṛh. 4-4-6.

[12] विगम—A and B.

[13] विद्यैव चा—B.

[1]एवाभावव्यावृत्तिः; अथ विपर्यासः, तथापि विरोधितत्त्वज्ञानोदय एव तन्निवृत्तिः; न हि शुक्तिकाज्ञानोत्पादादन्या रजतज्ञाननिवृत्तिस्तत्साध्या प्रयत्नान्तरसाध्या वा, तयोर्यौगपद्यात् प्रयत्नान्तरानपेक्षणाच्च। तथा [2]च विद्याब्रह्मप्राप्त्योस्तुल्य[3]कालता श्रूयते—"[4]ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" [5]इति, तथा "[6]आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्, न बिभेति" "[7]तदात्मानमेवावेदहं ब्रह्मास्मीति; तस्मात्तत्[8] सर्वमभवत्," "[9]तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः"; वेद-भवति, विद्वान्-न बिभेति, को मोहः-पश्यतः-इति पौर्वापर्याश्रवणात्। यत्तु क्वचित् पौर्वापर्यं तत् 'व्यादाय स्वपिति' इति यथा। नन्वेकत्वे तुल्यकालताप्यनुपपन्ना; न, एकस्यापि वस्तुनो भावाभावरूपेण व्यपदेशात्, [10]यथा—'यदा घटो नश्यति तदा कपालानि[11] जायन्ते' इति। कथं तर्हि मार्गविभाग[12]सर्गाप्ययैश्वर्यश्रुतयः? तत्राहुः—न मार्गश्रुतयो निरुपाधि[13]विशुद्धब्रह्मविद्याविषयाः; यत्र हि सर्वोपाधिविशुद्धमस्थूलादिकं ब्रह्मोपास्यम्, तत्र "[14]ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति" "[15]न तस्मात् प्राणा उत्क्रामन्ति, अत्रैव समवनीयन्ते" इति प्राणानुत्क्रमणेन[16] विज्ञानात्मन एवा[17]गतिरुच्यते; न हि [18]तदगमने तदुपाधेस्तस्य ब्रह्मणो भेदेन विज्ञानात्मत्वम्। यत्र [19]तु "[20]मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः" इति सोपाध्युपास्यम्,[21] तद्विषयास्ताः। तत्र च न परं ब्रह्म गन्तव्यम्; किं तर्हि? कार्यब्रह्मलोकः; यत्रैतच्छ्रूयते—"[22]अरश्च ह वै ण्यश्चार्णवौ ब्रह्मलोके तृतीय

---

1 एवाविद्यानिवृत्तिः—B.
2 A and B omit च.
3 कार्यता—B.
4 Mund. 3-2-9.
5 A and B omit इति.
6 Tait. 2-4-1.
7 Bṛh. 1-4-10.
8 तस्मात्सर्वं—B.
9 Īśa. 7.
10 A and B omit यथा.
11 लादि—B.
12 विभागः—B.
13 A and B omit वि.
14 Bṛh. 4-4-6.
15 Cf. Nṛs.-Utta. 5.
16 C adds हि.
17 एव गति—B.
18 तदवगमे—B.
19 C omits तु.
20 Chānd. 3-14-2.
21 स्यः—B.
22 Chānd. 8-5-3.

स्या[1]मितां दिवि तदैरंमदीयं सरस्तदश्वत्थः सोमसवनस्तदपराजिता पूर्ब्रह्मणः प्रभुविमितं हिरण्मयं वेश्म" इति[2]। तथा चाब्रह्मविदामपि तद्गति- श्रवणम्—"[3]ये चामी अरण्ये श्रद्धां सत्यं तप इत्युपासते" इति। पर- ब्रह्मप्राप्तिस्तु नाब्रह्मविदां युज्यते,

"[4]विद्यया तदारोहन्ति यत्र कामाः परागताः।
न तत्र दक्षिणा यान्ति नाविद्वांसस्तपस्विनः"॥

इति, तथा "[5]तमेव विदित्वाति मृत्युमेति" इति वचनात्। अपुनरावृत्ति- श्रुतिस्तर्हि कथम्? अत्र केचिन्मन्यन्ते—क्रममुक्त्याश्रयणात् तत्प्राप्य तत्रो- त्पन्ननिरुपाधितत्त्वज्ञानाः परं पदमश्नुवते; यथोक्तम्—

"[6]वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः
संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः।
ते ब्रह्मलोकेषु परान्तकाले
परामृताः परिमुच्यन्ति सर्वे॥"

ब्रह्मलोकेष्विति कार्यब्रह्मलोकनिर्देशः, बहुवचनात् तत्रावयवद्वारेण बहु- त्वोपपत्तेः। परान्तकालो महाप्रलयो ब्रह्मणः स्वाधिकारपर्यवसानम्, तस्मिन् परामृताः परब्रह्मरूपेणामृताः सन्तः संन्यासयोगात् भेदेन परमेश्वरे स्वकृतानां कर्मणां फलानां च [7]संन्यासात् योगाच्च सर्वमिदं कर्त्रादि ब्रह्म इत्युपासनात्। तथा च स्मृतिः—

"[8]ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसंचरे।
परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम्॥"

अन्ये तु मन्यन्ते—यथा चन्द्रलोके यावत्संपातमुषित्वा स्थित एव तस्मिन् भुक्तभोगा आवर्तन्ते नैवं स्थित एव ब्रह्मलोके तत आवृत्तिः; किं तु तत्प्रलय-

---

[1] मृतो—B.
[2] A and B omit इति.
[3] Bṛh. 6-2-15.
[4] . . . .
[5] Śvēta. 3-8.
[6] Muṇḍ. 3-2-6.
[7] A and B omit सं.
[8] Kūrma. I Khaṇḍa. 12-269.

पर्यवसाना तत्र स्थितिः ; तत्प्रलये हि न तत आवृत्तो भवति ; ततश्चानावृत्तिः श्रूयते । तथा च "[1]इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते" [2]इति 'इम्, इह' इति विशेषणम्[3] "[4]अमृतत्वमेति" इत्यमृतत्वमापेक्षिकम्, यथा—'अमृता देवाः' इति । [5]तथा च पौराणिक[6]स्मरणम्—"[7]आभूतसंप्लवं स्थानममृतत्वं हि भाष्यते[8]" इति । [9]यत्तु मन्यते—सर्वगतत्वेऽपि ब्रह्मणो विकृताविकृतत्वभेदः ; [10]ततश्च देशभेदः ; तथा चाविकृतस्य ब्रह्मणो देशभेदः श्रूयते—"[11]अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते" इति । अतोऽविकृतस्य नियतदेशस्य ब्रह्मणः प्राप्तये युज्यते मार्गविशेषः । तत् संप्रधार्यम् । न तावदनुत्पन्नाद्वयविशुद्ध-[12]विद्यस्यायं [13]मार्गः, ब्रह्मविदः श्रवणात् ; नापि विद्यावतः, विद्योदये निखिलभेदोच्छेदादिति । मधुनदीनिदर्शनाविभागश्रुति[14]रपि विवेकज्ञानाभावपरा, न तु तद्विध एवाविभागः ।

सर्गश्रुतयोऽपि न सर्गपराः ; किं तर्हि? एकात्मतत्त्वप्रतिपत्तिप्रधानाः । [15]ततस्तदनुगुणतयैव तासामर्थव्यवस्थानम्, न तु[16] तद्विरोधेन ; तथा हि—"[17]कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति?" "[18]सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्" इत्येकत्वेनोपक्रमात् "[19]ऐतदात्म्यमिदं सर्वम् ; तत् सत्यम्, स आत्मा, तत्त्वमसि" इत्युपसंहारादेकत्वेनैवैकात्म्यतत्त्वप्रतिपत्तिपरमेकमिदं वाक्यं गम्यते । तत्र यद्यपरस्तेजःप्रभृतितत्त्व[20]सर्गः सत्यतया विधीयेत, वाक्यभेदः स्यात् । अतो यथोपांशुयाजवाक्येऽजामित्वोपक्रमोपसंहारे "[21]विष्णुरुपांशु यष्टव्यः" इत्यादीनि वचांसि

---

[1] Chānd. 4-15-5.

[2] A and B omit इति.

[3] णात्—C.

[4] Chānd. 8-6-6.

[5] यथा च—B.

[6] कं—A and B.

[7] Viṣṇu. 2-8-96.

[8] व्यते—C.

[9] ये तु मन्यन्ते—A and C;

[10] B omits ततश्च देशभेदः.

[11] Chānd. 3-13-7.

[12] C omits विद्य.

[13] मार्गे—C.

[14] निदर्शविभागदर्शनश्रुति—B.

[15] अतस्त—C.

[16] A and B omit तु.

[17] Muṇḍ. 1-1-3.

[18] Chānd. 6-2-1.

[19] Chānd. 6-8-7.

[20] सत्त्व—C.

[21] Tait. Saṁ. 2-6-6.

वाक्यभेददोषात् पृथग्विधित्वमलभमानानि तादर्थ्यात्तदानुकूल्येन स्तुत्यर्थतया व्यवतिष्ठन्ते, तथा सर्गश्रुतयोऽप्येकत्वोपायतया । न च विपरीतं शक्यं वक्तुम्—एकत्वश्रुतिरेव भेदप्रतिपत्त्यर्थेति, सर्वत्रैकत्वेनोपक्रमात् उपसंहाराच्च; येनोपक्रम्यते येन चोपसंह्रियते स [1]वाक्यार्थः; भेदप्रतिपत्तेश्चाफलत्वात्; एकत्वप्रतिपत्तेस्तु दृष्टं श्रुतं च फलं शोकादिनिवृत्तिः, विशुद्धै[2]कात्म्यदर्शनेन[3] तदवगमात् "[4]तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः" इति श्रवणात्; फलवदङ्गता चाफलस्य । उपायत्वं च; न[5] चेदं जगदसन्मूलम्; [6]किं तर्हि? अद्वितीयैकसन्मूलम् । कारणा[7]व्यतिरेकाच्च कार्यस्य सदेकमेवेदम्, घटादिवत्; मृद्रूपेण हि घटादयो नैकत्वमतिक्रामन्ति । नन्वेवं मुख्य एव कार्यकारणभाव उक्तः स्यात् । नैतत्, एकत्वावतारोपायमात्रत्वात्; न खल्वत्र कार्यकारणभाव एव प्रतिपाद्यः, येनासौ यथाशब्दं मुख्य एव गृह्येत; एकत्वोपायत्वादित्युक्तम् । एकत्वं चानेनोपायेनावतार्यते पुरुषः[8] । स च मुख्यः प्रधानविरोधी । "[9]एकमेवाद्वितीयम्" इति पुनः पुनः श्रुतेः सर्वभेदनिरासपरत्वान्न[10] शक्यं वक्तुम्—कारणात्मनैकत्वम्, कार्यात्मना नानात्वम्; "[11]तत् सत्यम्, स आत्मा" इति च कारणस्यैव सत्यत्वावधारणात्; अन्यत्र च "[12]इन्द्रो मायाभिः" इति भेदस्य मायागम्यत्व[13]श्रुतेः; साक्षाच्च भेदाभावस्य श्रवणात्—"[14]नेह नानास्ति किंचन" इति; भेदाभेदयोश्च विरोधात् प्रागनुपपत्तेर्वर्णितत्वात् । तदविरोधेन वर्ण्यते तदुपादानमात्रतया भेदविकल्पस्य, बिम्बप्रतिबिम्बवत् वर्णपदवाक्यादिवच्च[15] । यथा हि न बिम्बात् प्रतिबिम्बानामुत्पत्तिर्नानारूपाणाम्, बिम्बोपादानमात्रतया प्रतिबिम्बभेदविकल्पस्य; न हि बिम्बात्

---

[1] वाक्यार्थतद्भेद—B.

[2] द्धौ—B.

[3] A and B omit न.

[4] Īśa. 7.

[5] नेदं—A and B.

[6] B omits किं तर्हि? अद्वितीयैकसन्मूलम्.

[7] णव्यति—B.

[8] षस्य च—B.

[9] Chānd. 6-2-1, 2.

[10] A and B add च.

[11] Chānd. 6-8-7.

[12] Bṛh. 2-5-19.

[13] वगम्यत्व—B.

[14] Bṛh. 4-4-19.

[15] B omits च.

परस्परतो वा[1] व्यावृत्तानि कानिचिद्वस्तूनि[2] प्रतिबिम्बानि; बिम्बोपादानं तु तन्नाना निर्भासमात्रम्; तथा[3] न वर्णेभ्यः पदवाक्यप्रकरणादीनि कानिचिद्वस्तूनि सन्ति, तदुपादानमात्रत्वात्त[4]त्कल्पनायाः 'वर्णेभ्यः [5]पदानि निष्पद्यन्ते[6], पदेभ्यो वाक्यम्' इत्युच्यते। अपि[7] च स्वप्नेऽपि सृष्टिः श्रूयते—"[8]न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति, अथ रथान् रथयोगान् पथः सृजते" इति; तद्व[9]देषा स्यात्, अन्यपरत्वात्; स्वयमेव "[10]वाचारम्भणं विकारो नामधेयम्" इति विकारासत्यत[11]या न पारमार्थिकीत्युक्तम्।

ऐश्वर्यश्रुतिष्वपि सगुणविद्याविपाकोऽयं श्रूयते—"[12]स एकधा भवति त्रिधा भवति[13]" "[14]सर्वांश्च कामानाप्नोति" "[15]स स्वराड् भवति" इति, न तु मोक्षः; स हि निरुपाधिब्रह्मविद्यानिमित्त एव। यदपि क्वचिदपुनरावृत्तिश्रवणम्, तस्यापि द्वयी गतिर्व्याख्यातेत्येकं दर्शनम्

अन्ये तु मन्यन्ते—आविर्भूतब्रह्मरूपो ब्रह्मणः सर्वात्मत्वात् सर्वेशितृ[16]त्वाच्च सर्वोपभोगानां च भोक्तृत्वात् तदानन्दमात्रा[17]रूपत्वाद्देवाद्यानन्दानां "[18]स सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामान्" "[15]स स्वराड् भवति" इति तस्य तत्संकीर्तनं ब्रह्मरूपाविर्भावलक्षणमोक्षप्रशंसार्थम्। ननु[19] सर्वात्मत्वेन सर्वकामावाप्तौ सर्वशोकमोहाद्याप्तिरपि स्यात्; न, [20]तेषामब्रह्मरूपत्वात् अविद्याध्यस्तत्वात्; ज्ञानैश्वर्यानन्दभोगास्तु ब्रह्मणो रूपम्, "[21]विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" "[22]नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा" "[23]एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजी-

---

1 B omits वा.
2 C omits वस्तूनि.
3 C adds च.
4 त्तु त—A.
5 पदं—A and B.
6 त—A and B.
7 A and B omit अपि.
8 Bṛh. 4-3-10.
9 द्य—B.
10 Chānd. 6-1-4.
11 सत्यता—C.
12 Chānd. 7-26-2.
13 C adds इति.
14 Chānd. 8-7-1.
15 Chānd. 7-25-2.
16 A and B omit तृ.
17 मात्र—B and C.
18 Chānd. 8-7-1; सर्वान् लोकान् —A and B.
19 A and B add च.
20 एतेषां—A and B.
21 Bṛh. 3-9-28-7.
22 Bṛh. 3-7-23.
23 Bṛh. 4-3-32.

वन्ति " "[1]सर्वस्येशानः " "[2]एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि " इत्यादिश्रुतिभ्यः । तथा च यत्किंचिदीश्वरत्वं यच्च विज्ञानं यश्चानन्दो ब्रह्मादिषु स्थावरान्तेषु भूतेषु ब्रह्मणि तानि; तान्याविर्भूतब्रह्मस्व[3]रूपः समश्नुत इति युक्तम्। शोकादयस्त्वविद्याध्यस्ता[4] न ब्रह्मरूपम्; ते कथमाविर्भूत[5]ब्रह्मस्व[3]रूपमास्कन्देयुः ? ननु प्रपञ्चशून्यस्याद्वैतस्य [6]ब्रह्मरूपस्य ज्ञेयाभावादीशितव्याभावाच्च वि[7]ज्ञानमैश्वर्यं चानुपपन्नम्; तत्र "[8]सर्वज्ञः " "[9]सर्वेश्वरः " इत्यपि श्रुती समाधेये एव । नैतत् सारम्; यतो नेशितव्यकृतमीश्वरत्वम्, ज्ञेयकृतं वा ज्ञातृत्वम्; किं तु सिद्धेन ज्ञानरूपेण सिद्धया [10]चेशनशक्त्या ज्ञेयमवा[11]प्नोति, ईशितव्यं च विनियुङ्क्ते प्रशास्ति च, प्रकाश[12]दाहवत्; सिद्धेन हि प्रकाशरूपेण प्रकाश्यं प्रकाशयति विवस्वान्; न तु [13]प्रकाश्याधीनं तस्य प्रकाशरूपम्, दाह्याधीना वा अग्नेर्दाहशक्तिः । तथा च तच्चैतन्येनैव[14] कृत्स्नस्य प्रपञ्चस्यावभासनात् "[15]तस्य भासा सर्वमिदं विभाति " "[16]नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा " इत्यादिश्रुतेः सर्वज्ञत्वम्; सर्वेश्वरत्वमपि तदैश्वर्येणैव यथायथमीश्वरैरीशितव्यानामीशनात्; एवं च "[17]एष भूताधिपतिः " "[18]एष लोकपालः " इति ब्रह्मेन्द्रयमादीनां [10]चैश्वर्यमुक्तम् । सर्वकामावाप्तिश्च तदीयत्वाद्वैषयिकानन्दस्य[19]; कामैर्वानन्द[20]प्राप्त्या कामा [21]आप्ता भवन्ति, न स्वरूपेण । एवं "[22]स तत्र पर्येति जक्षन् क्रीडन् रममाणः स्त्रीभिर्वा " इति वर्णनीयम्,

---

[1] Bṛh. 5-6-1.

[2] Bṛh. 3-8-9.

[3] A and B omit स्व.

[4] स्तं—B.

[5] A and B add शुद्ध.

[6] B omits ब्रह्मरूपस्य.

[7] A and B omit वि.

[8] A and B add यः; Muṇḍ. 1-1-9.

[9] Māṇḍ. 6.

[10] C omits च.

[11] C omits अव.

[12] शदाहकवत्—A; शाददाहकवत —B.

[13] प्रा—B.

[14] A adds तु.

[15] Kaṭha 5-15.

[16] Bṛh. 3-7-23.

[17] Bṛh. 4 4-22.

[18] Kauṣ. 3-8.

[19] स्व—B.

[20] B adds स्य.

[21] अवाप्ता—C.

[22] Chānd. 8-12-3.

तद्विषयानन्दभोगात्, न तु स्त्र्यादियोगः; यथा "[1]आत्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुनः" इति; न हि मुख्यमात्मक्रीडत्वमात्ममिथुनत्वं वा संभवति। यतश्चानवच्छिन्नानि तदीयान्येव सर्वभूतेषु ज्ञानादीनि कल्पितावच्छेदानि, अतो यत्र यत्र नात्यन्तमवच्छेदः समुत्कर्षात्तेषां तानि तानि प्रत्यासत्तेर्भूतान्यात्मत्वेन भगवानुक्त्वा—"[2]मुनीनामप्यहं व्यासः" [3]इत्यादि, उपसंजहार—"[4]यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वम्" इति। तथा "[5]अदृष्टं द्रष्टृ, अश्रुतं श्रोतृ" इत्यादि, सर्वभूतदर्शनादीनां तच्चैतन्यनिबन्धनत्वात्।

अन्ये त्वाहुः—यावान् कश्चित् परस्मिन्नामरूपाश्रयो व्यपदेशः सर्वोऽसावाध्यानाय; यथा "[6]योऽसावादित्ये पुरुषः" "[7]हिरण्यश्मश्रुः" इत्यादि; न हि स्वमहिमप्रतिष्ठस्य परस्य देशविशेषावरोधः, सर्वविशेषातिगस्य च रूपविशेषयोगः; परश्चैषः, सर्वपाप्मोदयश्रुतेः—"[8]उदितः सर्वेभ्यः पाप्मभ्यः" इति; आध्यानं तु तथा विधीयते; तथा सर्वज्ञत्वाद्यपि द्रष्टव्यमिति। तदेवं ब्रह्मात्मनस्तद्रूपावि[9]र्भावस्तत्प्राप्तिः, स मोक्षः; सा च विद्यैव; तस्मान्न साध्यो मोक्षः, न च विद्याया अन्य इति पुष्कलम्।

अथ मतम्—मा भून्मोक्षः साध्यः; बन्धहेतुक्षयस्तु साध्यते; तत्साधनमात्मदर्शनं स्यात्। श्रूयते च तस्य फलं बन्धहेतूनां कर्मणां क्षयः—"[10]क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे"; तथा "[11]तद्यथेषीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते" पाप्मशब्देन पुण्यमपि संगृहीतम्, सावद्यफलत्वात्। अन्यत्र च "[12]नैतं सेतुमहोरात्रे तरतो [13]न जरा न मृत्युर्न शोको न सुकृतं न दुष्कृतम्" [14]इत्युपक्रम्य

---

[1] Chānd. 7-25-2.
[2] Gītā. 10-37.
[3] इत्युप—A and B
[4] Gītā. 10-41.
[5] Bṛh. 3-8-11.
[6] Bṛh. 3-9-12.
[7] Chānd. 1-6-6.
[8] Cf. Chānd. 1-6-7.
[9] र्भावप्राप्तिर्मोक्षः—A and B.
[10] Muṇḍ. 2-2-8.
[11] Chānd. 5-24-3.
[12] Chānd. 8-4-1.
[13] A and B omit न जरा न मृत्युर्न शोकः.
[14] इत्यनुक्रम्य—A and B.

"[1]सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते" इत्युपसंहारात् । न च तत्क्षयमन्तरेण क्षेमप्राप्तिः । अतोऽवश्यकर्तव्यः । न चादत्तफलस्य कर्मणो न क्षयः, प्रायश्चित्तानां दोषसंयोगेन चोद्यमानानां तत्क्षय[2]फलत्वात् । तस्मात् प्रायश्चि[3]त्तैरिव विद्यया बन्धहेतुक्षयः साध्यते; [4]सैव [5]च मुक्तिः, बन्धन[6]विश्लेषार्थत्वान्मुचेः । एवं च नान्तवत्त्वदोषः, प्रध्वंसस्य[7] कार्यस्याप्यविनाशात् । [8]तत्रोच्यते—

प्रायश्चित्तदिशा बन्धहेतू[9]च्छेदोऽपि नो ततः ।
सर्वाविद्याप्रविलये न च्छेद्यमवशिष्यते ॥ १०७ ॥
बन्धहेतुरविद्यात्मा विद्यायां सास्तमागता । १०७½ ।

बन्धहेतुध्वंसोऽपि नात्मदर्शनसाध्यः; तद्धि[10]विदधदेव निखिलाविद्याव्यवहार-[11]प्रविलयम् उदीयते । कर्मफलभोगविभागश्चाविद्योपादानः ; तत्रानवयवेनोन्मूलितायामविद्यायां[12] न च्छेत्तव्यमस्ति; अविद्याध्यस्तानि हि कर्माणि तत्समुच्छेदे विद्यया समुच्छिन्नान्येव भवन्ति । तद्विपाकस्यावकाश एव नास्त्यद्वैतमात्मतत्त्वं पश्यतः, भेददर्शनाश्रयत्वात्तस्य । यतश्चाविद्योच्छेदेनैव कर्मो[13]च्छेदः, अतस्तुल्यवत् संशयविपर्यासाभ्यां प्रसंख्यातानि कर्माणि—

"[14]भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥"

नन्वेवं कर्मक्षयाभ्युपगमे तत्त्वदर्शनसमनन्तर[15]मेव मुक्तिः स्यात्, न देहपातप्रतीक्षा; "[16]तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ संपत्स्ये[17]" इति देहपातप्रतीक्षाश्रुतिर्बाध्येत; यस्य तु विद्या तत्क्षयसाधनं शास्त्राद्गम्यते तस्य

---

[1] Chānd. 8-4-1.
[2] यः—B.
[3] ते—B.
[4] नैव च—B.
[5] C omits च.
[6] नं—B.
[7] स्या—B.
[8] अ—A and B.
[9] तु—A and B.
[10] तद्विदध—C.
[11] व्यवहारः प्रवि—B.
[12] द्यां—B.
[13] र्मच्छेदः—B.
[14] Muṇḍ. 2-2-8.
[15] रैव—A and B.
[16] तत्र तावत्—A and B.
[17] Chānd. 6-14-2.

तदनुसारेण केषांचित् क्षयो विद्यया, केषांचिदुपभोगेन; तत्र "[1]क्षीयन्ते चास्य कर्माणि" इत्यविशेषात् सर्वक्षयप्रसङ्गे "[2]तस्य तावदेव चिरम्" इति देहपातावधिश्रवणान्मुक्तेरारब्धकार्याणां प्रवृत्त[3]भोगानां न ततः क्षयः, भोगेनैव क्षय इति गम्यते; न हि सर्वक्षये देहपातप्रतीक्षोपपद्यते; तदुक्तम्—"[4]अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः" "[5]भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा संपद्यते" इति; विद्यया त्वविद्योच्छेदे[6] कर्मविपाकव्यवहारोच्छित्तावविशेषात् सर्वोच्छेद इति [7]सपद्येव मुच्येत। नैष दोषः; न हीयं श्रुतिश्चिरकालताविशिष्टं देहपातावधिं[8] मुक्तेराह, किंतु क्षिप्रताम्; यथा कश्चित् क्षेपीयस्तां प्रतिपादयन् ब्रवीति क्वचित् कार्ये—'एतावन्मे चिरं यत् स्नातो भुञ्जानस्य च' एवमियमपि; अन्यथा "[2]तावदेव" इति न वाच्यं स्यात्, "[2]चिरम्" इत्येव ब्रूयात्; "[2]तावदेव" इति तु वचनात् क्षैप्रयपरता गम्यते; अतः क्षिप्रैव मुक्तिः, न प्रतीक्षणीयमस्ति; देहपात[9]-प्रतीक्षा तु तत्र नान्तरीयकत्वाद्भवत्येव।

अथ वा चिरत्वमनूद्य[10] देहपातावधित्वमत्रोच्यते; अन्यथा चिरत्वेऽवधिविशेषे चोच्य[11]माने वाक्यं भिद्येत। तत्रायमर्थः—यदि कस्यचिच्चिरम्[12], तावदेव यावन्न विमोक्ष्ये इति।

ननु पूर्वस्मिन् पक्षे तत्त्वज्ञानानन्तरत्वाद्देहपातस्य स्थितप्रज्ञलक्षणाभिधानं न युज्यते—"[13]स्थितप्रज्ञस्य का भाषा" इत्यादि; द्वितीयोऽपि सर्वक्षये चिरत्वानुपपत्तेस्तत्रावधिविशेषविधानायोगादनुपपन्नः। उच्यते—स्थितप्रज्ञस्तावन्न विगलितनिखिलाविद्यः सिद्धः, किं तु साधक एवावस्थाविशेषं[14] प्राप्तः स्यात्। न च ब्रूमः—ब्रह्मवेदनानन्तर एव देहवियोगः; किं तु आरब्ध-

---

1 Muṇḍ. 2-2-8.
2 Chānd. 6-14-2.
3 त्ते—B.
4 Brahm. Sū. 4-1-15.
5 Brahm. Sū. 4-1-19.
6 च्छेदेन—A and B.
7 संपद्यैव—B.
8 धिं तु—B and C.
9 पातस्तु तत्र—A and C.
10 B adds ते.
11 द्य—B.
12 A and B add तत्.
13 Gītā. 2-54.
14 षप्राप्तः—B.

कार्यकर्म[1]क्षयं भोगेन प्रतीक्षत इति । तत्र कस्यचित् तत्कालोऽपवर्गः, कस्यचित् कियांश्चित् क्षेपः; यथा रज्ज्वां सर्पसमारोपसमुत्थभयजन्मानो वेपथुप्रभृतयस्तत्त्वदर्शनादपा[2]वृत्ते भये कस्यचित्तदैव निवर्तन्ते, कस्यचित् [3]कियन्तंचित् कालमनुवर्तन्ते, तत्संस्कारात्; तथा सर्वकर्मक्षयेऽपि भुज्यमानविपाकसंस्कारानुवृत्तिनिबन्धना शरीरस्थितिः, कुलालव्यापारविगम इव चक्रभ्रान्तिः ।

नन्वेवं ब्रह्मविदोऽपि चेद्भोक्त्रादिविभागदर्शनमनुवर्तते, देहपातादुत्तर काल[4]मप्यनुवर्तेत; तत्र विदुषोऽपि नावश्यंभावि कैवल्यं स्यात् । तथा च[5] "[6]तावदेव चिरम्" इति श्रुत्या विरोधः । अथोच्छेदादविद्याया नानुवृत्तिः, क्षणमपि न स्यादिति स एव विरोधः; सैषोभयतःस्पाशा रज्जुः । उच्यते; यथा भयविगमे लब्धाश्वासस्यापि संस्कारमात्रात् कम्पाद्यनुवृत्तिः, न च भयविगमेऽप्यनुवृत्तिरित्येतावता चिरकाला भवति; न च मूलकारणतुल्यफलः संस्कारः; न च स्थायी; अन्यथा कम्पादीनां निवृत्तिरेव न स्यात्; न च भयविगमहेतोस्तत्त्वदर्शनात्तन्निवृत्तये हेत्वन्तरमपेक्ष्यते; [7]तत एव हि[8] स क्रमेण निवर्तते, स्वयमेव वा कुलालचक्रभ्रान्तिसंस्कारवत्— तथा निवृत्तायामविद्यायां कर्मसु चाविशेषेणारब्धकार्येष्व[9]नारब्धकार्येषु च निवृत्तेष्वारब्धविपाकसंस्काराच्छरीरिणं[10] भोक्तारमिव [5]चायमात्मानं प्रत्येत्याभासमात्रेण विद्वानपि, न त्वविद्वानिवारूढाभिनिवेशः; स चायमीदृशः स्थितप्रज्ञो वर्णितः वीतकाम आत्मरूपसंतुष्टो दुःखेषु च्छायामात्ररूपेषु तत्त्वदर्शनादभिनिवेशाभावात् कृत्रिमेभ्य इव व्याघ्रादिभ्योऽनुद्विग्नमनाः सुखेषु च कृत्रिमरमणीयेष्विव[11] [12]विगतस्पृहः । यथा खल्वविदुषो मृद्दारुरचिते स्त्र्यादौ विषये छायामात्रदर्शनमभिनिवेशविकलम्, तथा विदुषः क्षीणकर्मा-

---

[1] B omits कर्म.

[2] प—A and B.

[3] कंचित्—A and B.

[4] कालेऽप्य—A.

[5] C omits च.

[6] Chānd. 6-14-2.

[7] अत एव हि—B.

[8] C omits हि.

[9] B omits अनारब्धकार्येषु च निवृत्तेषु

[10] णां—B.

[11] भ्य इव—C.

[12] A and B omit वि.

विद्यस्य तत्संस्कारमात्राद्दर्शनं छायामात्रेणैव विषयेषु । तथा च "[1]तद्यथाहिनिर्ल्वयनी वल्मीके मृता[2] प्रत्यस्ता शयीत एवमेवेदं शरीरम्" इति विदुषः शरीरेऽनास्थां दर्शयति ; यतो न मूलकारणतुल्यफलः[3] संस्कारः कम्पादिवदेव ; न च[4] चिरकालानुवृत्तिः, अल्पकालस्थायित्वात्[5] संस्कारस्य ; तद्वदेव च न तन्निवृत्तये हेत्वन्तरमपेक्ष्यते, तत्त्वदर्शनादेव क्रमेण तस्यापि निवृत्तेः, स्वयमेव वा । सा चेयमवस्था जीवन्मुक्तिरिति गीयते । आरब्धकार्यकर्मसंस्कारक्षयश्च देहपातादेव गम्यते ; तदनुवृत्तौ[6] देहपात एव न स्यादिति न देहपातोत्तरकाले तद्विपाकस्य च्छायामात्रेणापि दर्शनं [7]शक्यते । येन हि कर्मणा यच्छरीरमारब्धं तत्रैव तद्विपाकशेषा[8]भासः । अनारब्धकार्याणां त्वलब्धवृत्तीनामेव निवृत्तत्वान्नास्ति तत्संस्कारः ; लब्धवृत्तिकारणसंस्काराद्धि कार्यलेशानुवृत्तिः । न खलु भयेऽप्रतिलब्धवृत्तावनुपजनितकम्पादौ तत्संस्कारात् कम्पाद्यनुवृत्तिः । तस्मादनारब्धकार्याणामलब्धवृत्तित्वादारब्धकार्यसंस्कारक्षयस्य च देहपातादवगमाद्विदुषः पतितेऽस्मिन् शरीरे कैवल्यमवश्यंभावि । अत्र च[9] लब्धवृत्तिकारणसंस्काराद्वा कार्यशेषः, कार्यसंस्कारादेव वा, [10]तथोभयसंस्कारादेव[11] वा कम्पाद्यनुवृत्तिः ; भयसंस्काराद्वा भयम्, ततः कम्पादयः ; कम्पादिसंस्काराद्वा कम्पाद्यनुवृत्तिः । सर्वथा भवति कारणविगमेऽपि कार्यशेषानुवृत्तिः[12], संस्कारात् । अतो लब्धवृत्तिकर्मसंस्कारात्तद्विपाकसंस्काराद्वा विदुषोऽपि शरीरस्थितिः । तदुक्तं तन्त्रान्तरेऽपि—" [13]तिष्ठति संस्कारवशाच्चक्रभ्रमवद्धृतशरीरः " इति ।

ये तु मन्यन्ते—प्रवृत्तभोगानां [14]कर्मणां प्रवृत्तवेगस्येषोरिव चक्रस्येव वा [15]न शक्यः प्रतिबन्धः, अतो भोगेन क्षयप्रतीक्षेति । तदसत् ;

---

[1] Bṛh 4-4-7.
[2] त—B.
[3] पलसंस्कार—B.
[4] A and B omit च.
[5] च्च—A and B.
[6] त्तो—B.
[7] गम्यते—B.
[8] B adds व.
[9] C omits च.
[10] तथाभय—B and C.
[11] A and B omit एव.
[12] घृत्तिसंस्कारात्—B.
[13] Sān.-Kār. 67.
[14] C omits कर्मणां.
[15] अ—A.

शक्यो ह्रीषुः प्रतिबन्धुं कुड्यादिभिः, नाशयितुं च च्छेदादिभिः । स्वप्नादिसूचितोपस्थितविपाकवर्तमानदेहभोग्यकर्मक्षयार्थानि च शान्तिकानि[1] कर्माणि । तस्मात् संस्कारादेव स्थितिः ।

ननु संस्कारकार्यशेषावप्यविद्यैव ; तत्र कथं सर्वाविद्याप्रविलयः, कथं वा न च्छेद्यमवशिष्यते ? उच्यते—विशुद्धैकात्म्य[2]दर्शनप्रतिपक्षग्रस्तौ[3] विलीनावेव[4] तावदुदितौ, अकिंचित्करत्वात् अबन्धत्वात् ; तन्निवृत्तये[5] हेत्वन्तरस्यानपेक्षणात् । विशुद्धं खल्वात्मानं साक्षादनुभवतो विपाकाभासस्तमस्पृशन्न किंचित्करः बन्धात्मा प्रलीन एव ; यथा चित्रादौ चित्रादि[6]तत्त्वमनुभवतः[7] रुग्याद्याभासो रागादीनामनिमित्तत्वात्, तथावदातमात्मानं जानतो विपरीतं वा खड्गादिषु श्यामाद्याभास उत्पन्नोऽपि तत्त्वदर्शनादवकाशमलभमानः प्र[8]विलीन एव ; तथा च न तन्निबन्धनेन मलिनत्वेन शोचत्यात्मानम्, न तेजस्वितयाभिनन्दति ; अवभासमानयोरपि तयोरात्मनि तत्त्वदर्शनप्रतिहतावभासत्वात् । एवं च य[9]दुच्यते—कर्मणो वा शरीरस्थितिः स्यात् संस्काराद्वा, को विशेषः ? कश्च कर्मणः क्षयः कार्यानुवृत्तौ ? तन्निवृत्त्या हि तत्क्षयो गम्यते ; तस्मात् " [10]भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा संपद्यते " इत्येव युक्तम् । तदप्यपास्तम् ; कर्मविपाको ह्यात्मसंस्पर्शी शोकाभिनन्द[11]नवानविदुषः, विदुषस्तु तदसंस्पर्शीदा[12]भासमात्रं मणिकृपाणदर्पणादिनिबन्धनविशेषवत् ; न विपाकः, अनभिनन्द्यमानत्वात् अद्विष्यमाणत्वाच्च ; तथा च " [13]तत्तत् प्राप्य शुभाशुभम् । नाभिनन्दति न द्वेष्टि " इति दर्शितम् । [14]तथा—" [15]यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः " ; पश्यत एव शरीरादिप्रपञ्चो निशा, तदसंस्पर्शाददृश्यमानसमत्वात् ।

---

[1] A and B omit कानि.
[2] त्म—A and B.
[3] स्तो—B.
[4] A and B omit व.
[5] C adds च.
[6] दित्वमनु—C.
[7] A and B add एव.
[8] A and B omit वि.
[9] द्यु—B.
[10] Brahm.-Sū. 4-1-19.
[11] नन्दवान्—A.
[12] A and B omit दा.
[13] Gitā 2-57.
[14] B omits तथा ; तथा च—A.
[15] Gitā 2-69.

ननु तत्त्वज्ञानप्रतिहतश्चेदुत्पन्नोऽपि प्रपञ्चाव[1]भासो नात्मसंस्पर्शी, [2]न किंचित्करः, न बन्धः, शब्दादेव तस्योत्पत्तेः किमर्थमुपासनादि[3]? उच्यते—परोक्षरूपं[4] [5]शाब्दज्ञानम्, प्रत्यक्षरूपः प्रपञ्चावभासः; तेन तयोरविरोधेन प्रपञ्चावभासो[6] नात्मा[7]संस्पर्शी, [8]नाकिंचित्करः, [9]न न बन्धः; यथा प्रमाणान्तरादवसीयमानमाधुर्येऽपि द्रव्ये प्रत्यक्षसरूप इन्द्रियद्वारस्तिक्ताव-भासः अद्रव्यसंस्पर्शी नाभासमात्रतयावतिष्ठते, तथा च तद्द्रव्यं परमार्थतिक्त-मिवानवसितमाधुर्यमिव दुःखाय भवति । उपासनादिना[10] साक्षात्कृतात्म-तत्त्वस्य तु विरोधात् सन्नपि प्रपञ्चावभासो नात्मसंस्पर्शी, देवदत्त इव सिंहावभासः; 'सिंहो देवदत्तः' इति समारोपेऽ[11]वभासमानोऽपि तदसंस्पर्शी, अकिंचित्करः, न भयहेतुः । नित्यश्चात्मतत्त्वप्रकाशः, तत्र न पुनर्विपर्ययाव-काशोऽस्ति; शाब्दं तु प्रमाणाधीनं क्षणिकं ज्ञानम्, तत्र पुनरपि विपर्य-यावकाशः; दृष्टं हि प्रमाणाननुसन्धाने पुनः सर्पभ्रान्त्या रज्जोर्भयम् । अथात्रापि [12]संततं शाब्दं ज्ञानमनुसंदधीत, किमन्यदुपासनमस्मात्? [13]तस्मा-द्बन्धहेतुच्छेदोऽपि विद्यैव, न तया साध्यः । एवमुत्तराघाश्लेषेऽपि वाच्यम्, "[14]यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते" इति कर्तृकर्तव्यविभागस्य [15]विद्यया प्रविलयात् । एवं न विद्याया अनेकफलकल्पना भविष्यति, वर्तमाना[16]पदेशानां च फलविधित्वेन न विपरि-णतिरिति ।

यदुक्तं न शाब्दज्ञानविषयो ब्रह्मेति, तत्रोच्यते—

न ब्रह्म शब्दधीगम्यं यद्यशक्यो धियो विधिः ॥ १०८ ॥
धीविशेषप्ररूपाय नासिद्धो विषयः क्षमः ।

---

[1] C omits व.
[2] A and B omit न किंचित्करः.
[3] दिति—B.
[4] A and B add त.
[5] शब्दात् ज्ञानम्—C.
[6] C adds न.
[7] त्म—B.
[8] नकिं—C.
[9] B omits न.
[10] A and B omit ना.
[11] A and B omit अवभासमानोऽपि.
[12] सतत—B and C.
[13] B omits तस्मात्.
[14] तद्यथा—C; Chānd. 4-14-3.
[15] विद्यायां—A and B.
[16] नो—B.

विधिर्नाऽरूपितपदो धीमात्रं न विधीयते ॥ १०९ ॥

न खलु ज्ञानमात्रं[1] विधीयते; ज्ञानविशेषस्तु । न चाप्रसिद्धेऽनिरूपिते तत्र नियोगः; न ह्यप्रसिद्धे विषये नियोक्तुं शक्यते । ज्ञानस्य च विशेषोऽर्थद्वारः; न चाप्रसिद्धोऽर्थस्तद्विशेषनिरूपणाय प्रभुः । न चात्मरूपस्य शब्दादन्यतः सिद्धिः । शब्दादपि चेन्न सिद्धिः, तद्द्वारज्ञानविशेषासिद्धौ विषयानुपपत्तेर्नियोगानुपपत्तिः ।

अपि च ज्ञानविशेषविधिवादिन आत्मतत्त्वे प्रामाण्यमेव हीयत इति दर्शयति—

विधिः स्वसिद्धिनिष्ठो वा क्रियासिद्धिपरोऽथवा ।
अद्वैतब्रह्मतत्त्वस्य प्रतिपत्तिरहेतुका ॥ ११० ॥

विनियोगादधिगतिर्यास्या[2]ज्ञानक्रियार्थता ।
अतत्परा न प्रमाणं सार्थवादोत्थबुद्धिवत् ॥ १११ ॥

विधिः क्रियागोचरत्वान्न द्रव्ये व्यापृतिक्षमः ।
सत्तान्वयात्तु तत्सिद्धिः प्रत्युतेति स दुष्यति ॥ ११२ ॥

विशिष्टा[3]न्यक्रियाबोधः प्रमाणं च विशेषणे ।
प्रतिपत्तिर्विशिष्टापि विषयस्य नियोगतः ॥ ११३ ॥

सत्तां न साधयत्येव समारोपेण संभवात् ॥ ११३$\frac{1}{2}$ ॥

यदि तावन्नियोगस्यैव कार्यता प्रतीये[4]त, तदा स स्वनिष्पत्तौ पर्यवसितः सह शब्देन; अथ विनियोगाद्विषये कर्तव्यतावगमः, तथापि विषयसिद्धौ; उभयथा न वस्तुतत्त्वं [5]संस्पृशति; तत्राद्वैतात्मतत्त्वप्रतिपत्तिर[6]प्रमाणिका [7]स्यात् ।

स्यादेतत्—"[8]य आत्मापहतपाप्मा विजरः" इति पदानां सामानाधिकरण्येन संबन्धादन्यथा वा वस्तुतत्त्वप्रतिपत्तिरिति । तच्च न, अन्यपर-

---

[1] त्वमवधीयते—B.
[2] ज्ज्ञा—C.
[3] न्न—C.
[4] यते—A and B.
[5] B omits सं.
[6] प्रामा—B.
[7] A and B omit स्यात्.
[8] C omits य; Chānd. 8-7-1

त्वात्; सा हि न 'एवमिदम्' इति पर्यवसिता, किं तु 'एवमिदं प्रतिपत्तव्यम्' इति कर्तव्यतानिष्ठा न[1] वस्तुतत्त्वे प्रमाणं वृत्तान्तेष्विवार्थवादोत्थज्ञानम्, अन्यपरत्वात् । न चात्मतत्त्वमेव विधेर्विषयः, तस्यानुष्ठेयविषयत्वात्, क्रियायाश्च तथाभावात्, सिद्धवत् स्वशब्दोपादानेऽननु[2]ष्ठेये द्रव्ये व्यापारायोगात्; प्रत्युताविधेयकालत्रयान्यतमसंस्पृष्टसत्तानुगमेन द्रव्यस्वरूपसिद्धिः—'ईदृशं वस्त्वभूत्, अस्ति, भविष्यति वा' इति । तस्मात् स्वरूपसिद्धौ दुर्ष्यति । न हि विधेयस्य कालत्रयेऽपि सत्तावगमः; न हि 'यजेत' इत्युक्ते यागस्य भूतकाला वर्तमानकाला भविष्यत्काला वा सत्ता प्रतीयते । ननु भविष्यत्काला[3]वगम्यते, भविष्यत्कालविषयत्वाद्विधेः; नैतत्; न हि [4]विहितं नियोगतोऽनुष्ठास्यते, विहिताकरणदोषाभावप्रसङ्गात् । ननु विशिष्टक्रियाभिधानं विशेषणेऽपि प्रमाणमिष्यते—यथा 'सोमेन यजेत'; तथा 'अङ्गदी कुण्डली व्यूढोरस्को देवदत्तस्य पुत्रोऽधीते' इत्यध्ययनक्रियावत् सर्वो विशेषणकलापः प्रतीयते । सत्यम्; विशिष्टक्रियाप्रमाणं विशेषणे[5]ऽपि प्रमाणमन्यत्र प्रतिपत्तेः; प्रतिपत्तिर्हि विषयविशेषविशिष्टा[6] [7]प्रमीयमाणा न विषयविशेषस्य सद्भावं गमयति, अन्यथाभूते तथाभावसमारोपेणापि संभवात् "[8]असौ वाव लोको गौतमाग्निः" इति यथा द्युप्रभृतिष्वनग्निदृष्टेः ।

अत्राह—

ननु नो विपरीतार्था धीः[9] प्रतीतिविरोधतः ॥ ११४ ॥

अनाश्वासाच्च रजतप्रत्ययो रजते स्मृतिः ॥ ११४½ ॥

न खल्वन्यदन्यथा प्रतीयत इति युक्तम्, प्रतीतिविरोधात्; कथमन्यस्मिन् प्रतिभासमानेऽन्यो विषयः? अनाश्वासाच्च; विषयरूपव्यभिचारिणि ज्ञाने न ततो विषयनिश्चयः स्यात् । अपि च विषयरूपमननुकुर्वदविषयमना[10]लम्बनं ज्ञानमग्राह्यमेव स्यात्; [11]ज्ञानहेतुमात्रस्यानालम्बनत्वाच्चक्षुरादिवत्; तथा

---

1 A and B add च.

2 ष्ठेयद्रव्यव्यापारा—B; ष्ठेयद्रव्ये व्यापारा—A.

3 A and B omit व.

4 विहितनियोग—B.

5 B omits अपि.

6 A and B add पि.

7 प्रतीयमाना—C.

8 Chānd. 5-4-1.

9 धीप्रतीति—B.

10 लम्बनमग्राह्य—B and C.

11 ज्ञानं—A and C; Śaṅkhapāṇi omits ज्ञान in his commentary.

चावेदकत्वान्नान्यापेक्षादपि ततोऽर्थसिद्धिः । किं तर्हीदं शुक्तिसंनिकृष्टे चक्षुषि 'रजतम्' इति? स्मृतिः, सामान्यग्रहणात् । भ्रान्तिस्तर्हि कथम्? प्रत्यक्षस्मर्यमाणयोर्विवेकाग्रहणात्; सोऽयं भेदाग्रहणेऽभेदग्रहणाभिमानो विवेकरहितानाम्, यथा दूरादन्तरालाग्रहणे वृक्षादिषु[1] संश्लेषग्रहणाभिमानः । तस्मात् 'स्मरामि' इति विवेकशून्या रजतस्मृतिरेषा । अत्रोच्यते—

नैतन्न हि प्रवर्तेत शुक्तिकाशकले तदा ॥ ११५ ॥
रजते सा प्रवृत्तिश्चेन्न तस्यासंनिधानतः ।
असंनिधानाबोधाच्चेत् प्रवृत्तिनियमः कुतः ॥ ११६ ॥
प्रवर्तते यत्तत्रैव तत्तत्संनिधिकारितम् ।
अन्यत्र भेदग्रहणाद्विवेकाग्रहणात्तथा ॥ ११७ ॥
प्रवृत्तिभेदः सादृश्याद्विवेकाग्रहणं यदि ।
अदृष्टेषु प्रवर्तेत लोष्टादिष्वविवेकतः ॥ ११८ ॥
न तत्र यदि तद्बुद्धिः शुक्तिकाशकलेऽपि न ।
अथास्ति विपरीतार्था ख्यातिर्निह्नूयते कथम् ॥ ११९ ॥
अदृष्टत्वादप्रवृत्तिः शुक्तिकाशकले समा ।
दृष्टं तद्येन रूपेण तत् प्रवृत्तेरकारणम् ॥ १२० ॥
दृष्टस्मृताविवेकाच्चेदिदमत्र परीक्ष्यताम् ।
तत्त्वबोधादथातत्त्वाबोधाद्रजतवेदनात् ॥ १२१ ॥
दृष्टे प्रवृत्तिः पूर्वस्मिन्विपरीतार्थता मतेः ।
न दृष्टादृष्टयोर्भेदः परस्मिन्नोपयोगिनी ॥ १२२ ॥
स्वयोगदर्शने ते [2]हि समारोपोपयोगिनी[3] ।
नादृष्टेऽसंप्रयुक्ते वा चाक्षुषः स्याद्विपर्ययः ॥ १२३ ॥

यदि च[4]क्षुषा संप्रयुक्तं शुक्तिशकलं न 'रजतम्' इति प्रतीयात्, रजतं वा तथा, न शुक्तिका[5]शकल आदित्सया प्रवर्तेत रजतार्थी, तस्य 'रजतम्'

---

[1] B adds तत्.
[2] तु—A.
[3] नि—A.
[4] क्षुस्संयुक्त—B.
[5] A and B omit का.

इत्यनवगतेर्लोष्टादिवत् । न च स्मर्यमाणे रजते सा प्रवृत्तिः, तद्देशासंनिधेः; न हि प्रतीतिमुपगतेऽपि वस्तुनि यत्र तस्यासंनिधिस्तत्र तेनार्थी प्रवर्तते । स्यादेतत्--रजतस्य प्रतीतेरसंनिधेश्चाप्रतीतेस्तत्र प्रवृत्तिः । तन्न; शुक्तिकाशकल एव प्रवृत्तेः । तत्रैव तु प्रवृत्तिस्तत्संनिधिनिबन्धना; रजतमात्रप्रतीतेः स्मृतिविवेकशून्यत्वाच्च प्रवृत्तिरन्यत्रापि स्यात्, असंनिधानाग्रहणस्य तत्राप्यविशेषात् ।

अथ मतम्--अन्यदेशेषु वस्तुषु सविशेषेषु प्रत्यक्षावगतेषु रजताद्विवेकग्रहणादप्रवृत्तिः, शुक्तिकाशकले तु रजतसाधारणशुक्लभास्वररूपमात्रप्रतीतेर्विशेषाप्रत्ययाच्च स्मृतिविपरिवर्तिनो[1] रजताद्विवेका[2]ग्रहणात् प्रवृत्तिः; एवमप्यदृष्टेषु [3]लोष्टादिषु ततोऽ[4]न्यतानवधारणात् प्रवृत्तिः स्यात् । अथ न तेषु रजतावगमः, इतरत्रापि न; भावे वा विपरीता ख्याति[5]रभ्युपगता स्यात् ! अथादृष्टत्वादेवादृष्टेषु न प्रवर्तते, शुक्तावपि न [6]प्रवर्तेत । ननु दृष्टा शुक्तिः सामान्यरूपेण; सत्यम्; न तु तद्रजतार्थिनः प्रवृत्तिहेतुः । यत्तु तथा रजतरूपम्; [7]न तेनावगमः; [8]स यथा चक्षुषा असंप्रयुक्तस्य नास्ति, तथा संप्रयुक्ताया अपि शुक्तेः । यदि मन्येत—दृश्यमानस्मर्यमाणयोरविवेकाच्चक्षुःसंप्रयुक्त एव प्रवर्तते, नेतरस्मिन्; तत्रापीदं विचार्यम्—विवेकग्रह[9]स्य विवेककृतोऽभावात् संनिधिप्रतीतेरभेदबोधस्ततो वा प्रवृत्तिः, भेदावबोधाभावमात्राद्वा? पूर्वस्मिन्विपर्ययः, उत्तरस्मिन् दृश्यमानादृश्यमानयोः सं[10]प्रयुक्तासं[10]प्रयुक्तयोर्वा न विशेषः, भेदाग्रहणस्य तुल्यत्वात्; न हीन्द्रियसंयो[11]गस्य दर्शनस्य वा कश्चिदग्रह उपयोगः, अभूतसमारोपे त्वस्ति; न कथंचिदगृहीतेऽसंप्रयुक्ते वैन्द्रियकः समारोप उपपद्यते ।

स्मृतं प्रत्यक्षतो भिन्नं स्वज्ञानादेव चेत् कुतः ।

---

1 ना--B.
2 क ग्रह--B and C.
3 B omits लोष्टादिषु.
4 अन्यतान्यतानवधारणात्--B
5 अभ्युपेता--A and B.
6 प्रवर्तते--B.
7 तेन नावगमः--B.
8 B omits स.
9 C adds ण.
10 A omits प्र.
11 भोगस्य--B.

अविवेकोऽन्यथा तु स्यात् सदा सामान्यदर्शने ॥ १२४ ॥

विपर्ययोऽन्यं स्मरतो न च संशयदर्शनात् ।
स्मृतद्वयाविवेकोत्थं संशयं यदि मन्यते ॥ १२५ ॥

तन्नोभयोरपि यतः स्मृतौ दृष्टो विपर्ययः ।
विशेषज्ञानतोऽध्यक्षे स्मृतं यदि विविच्यते ॥ १२६ ॥

न स्वज्ञानादसत्यस्मिन्द्वि[1]स्मृतौ कथमेकधीः ।
एकत्वमेव स्मरतः प्राग्रूपं शशिनि स्फुटम् ॥ १२७ ॥

तिमिरादिप्रदोषेण कथं ते द्वित्वविभ्रमः ।
पिपासतश्च सलिलं शुक्तिकाहितचेतसः ॥ १२८ ॥

विपर्ययो न हि भवेद्भवन्वा सलिले भवेत् । १२८$\frac{1}{2}$ ।

अपि चेदं तत्रभवान् व्याचष्टाम्—स्मर्यमाणं दृश्यमानात् स्वज्ञानादेव विविच्यते, न वा --स्मृतिज्ञानस्य स्वरूपमेव तादृशं[2] यत् प्रमातव्याद्भेदेनावभासयति, स्वरूपमात्रनिष्ठं वा । तत्र पूर्वस्मिन् स्मरणगोचरयोरविवेकः कुतः, स्वज्ञानादेव विविक्तत्वात्? इतरस्मिन्नपि [3]सदा स्मृतौ विपर्ययः स्यात्, सामान्यदर्शने चान्यस्मृतावविवेकात् । न च तत् तथा, संशयस्यापि दर्शनात् । अथ मतम्—एकस्मृतौ विपर्ययः, ततोऽविवेकात्; अनेकस्मृतौ तु संशयः, नैकस्मादविवेकात् । तदसत्; अनेकस्मरणेऽपि हि दृश्यते विपर्ययः । यदि च प्रत्यक्षेऽर्थे विशेषज्ञानात् स्मर्यमाणं विविच्यते, न स्वज्ञानात्; असति तत्र विशेषज्ञाने च द्वयोः स्मृतौ संशय एव स्यात्, नैकावभासो विपर्ययः । अथ तु स्वज्ञानात् स्मृतं विविच्यते, स्मृतिविपर्ययभेदश्चाभ्युपगम्यते; तदानेकस्मरणेऽपीन्द्रियदोषविशेषाद्युक्तो विपर्ययः । दर्शितं चेदम्—सामान्यदर्शनेऽपि कदाचिदेकां कोटिं स्मरतो न संशयो न विपर्ययः, दोषाणामपुष्टेः । अतः स्वज्ञानादेव तदा स्मृतं विविच्यते, न दृश्यविशेष[4]-परिच्छेदात् । एवं चेत् कुतो दृश्यमानस्मर्यमाणाविवेकः?

---

[1] न्विस्मृतौ—B.
[2] शः—B.
[3] तदा—B.
[4] षे—B.

अपि च अन्यदेव स्मरतः पूर्वरूढमेकत्वं शशिनि द्वित्वविभ्रमः, न स्मर्यमाणाविवेकजः । न च ज्ञानेन्द्रियवृत्तिभेदाविवेकात्, तयोरप्रत्यक्षत्वादस्मर्यमाणत्वाच्च । शुक्तिकाहितचेतसश्च सलिलं पिपासतो न स्याद्विपर्ययः; सलिलाभासो वा, स्मर्यमाणस्य स्वज्ञानादविवेकात् ।

न च सर्वा नियोगेन भ्रान्तिः सादृश्यबन्धना ॥ १२९ ॥
श्वेते पीतभ्रमो दृष्टो मधुरे तिक्तविभ्रमः ।
किंचित्सादृश्यतो हि स्यान्न कश्चित्तत्र न भ्रमः ॥ १३० ॥
तस्मादिन्द्रियदोषाणां सामर्थ्यस्य विभागतः ।
भ्रमेषु नियमो दोषादग्रहे न भ्रमे यमः । १३१ ।

यदि च सदृशदर्शनात् सदृशस्मृतेर्भ्रमः, कथं श्वेते पीतभ्रमः मधुरे वा तिक्तभ्रान्तिः? आन्तरपित्तसंवेदने, अव्यापारयतोऽपि बहिरिन्द्रियं स्यात्; अञ्जनवच्चाक्षिगतस्य तद्गतकृष्णिमादिवच्चादृश्यत्वात् । किंचित्सादृश्ये सर्वप्रकारभ्रमप्रसङ्गः । तस्मादिन्द्रियदोषसामर्थ्यभेदान्नियता विपर्ययोत्पत्तिः । अग्रहमात्रे तु दोषव्यापारे कामिलादिदोषाद्भ्रान्तिनियमो न स्यात् । न हि सादृश्यनिमित्तः. असदृशेऽपि भ्रान्तिदर्शनात् ।

विशेषस्मरणान्नापि[1] स्मृतावपि तदग्रहः ।
देशकालविशेषाच्च न स्मृतं प्रविविच्यते ॥ १३२ ॥
अनेकदेशाधिगतं विविक्तं न पुनस्ततः ।
स्मृतिरित्यपि विज्ञानं स्मृतेरन्यदुदाहृतम् ॥ १३३ ॥
न च मानफलाद्भिन्नात्तत् सिध्यति फलादृते ।
सति स्मृतिविवेके च प्रत्यभिज्ञानविभ्रमः ॥ १३४ ॥
अथासंनिहितो व्यर्थो वेद्यः संनिधिमत्तया ।
अविविक्तस्मृतेरेवं विपरीतार्थता भवेत् ॥ १३५ ॥
मनसोऽनुपघाताच्च नासंनिध्यपरिग्रहः ।
दोषो ह्यग्रहणे हेतुरिन्द्रियाणामुदाहृतः ॥ १३६ ॥

---

[1] न्नो च—A.

प्रवृत्तिनियमो न स्यादिति चात्र निवेदितम् ।
सर्वज्ञानानि मिथ्या च प्रसज्यन्तेऽत्र कल्पने ॥ १३७ ॥
सर्वात्मनार्थो ज्ञानेन केनचिन्न हि गृह्यते ।
तथाज्ञातविवेकस्य द्विचन्द्रादिविपर्ययात् ॥ १३८ ॥
अनुवृत्तिमतः पश्यन् कस्य स्वात्मापनिह्नुते[1] ॥ १३८½ ॥

अथ मतम्—स्वज्ञानादेव स्मृतं विविच्यते; कदाचित्तु तत्र प्रत्यक्ष इव विशेषाग्रहस्ततोऽविवेकः; सति तु विशेषग्रहण इन्द्रियसंयुक्ते सामान्यदर्शनेऽपि नाविवेकः; तत उभयकोटिस्मरणे न संशयः; एकस्मृतौ न संशयो न विपर्ययः । एवमपि द्वयोः स्मरणे न विपर्ययः स्यात् । न च स्मृतौ विशेषाग्रहणम्, विशेषस्मरणात् । अथ देशकालविशेषात् स्मर्यमाणं विविच्यते, तत्र देशकालभेदाग्रह इति; तन्न; अनन्तदेशकालभेदावगतं तद्देशावगतं च दृश्यात् स्मर्यमाणं विविक्तं गम्यते । न च देशकालभेदग्रहणात्, अनन्तस्मरणानुपपत्तेः; तद्देशावगते च देशभेदाभावात् । अथ स्मर्यमाणताया अग्रहणादविवेकः, स्मर्यमाणताज्ञानाच्च विवेकः; तस्मात् 'स्मरामि' इति ज्ञानशून्यानि रजतादिज्ञानानि भ्रान्तिहेतवः । परिपूर्णैव तर्हि स्मृतिः, न तया स्वविषयस्य किंचिन्न गृहीतम्; स्वयमेव सा स्वविषयं दृश्याद्विविनक्तीति नास्ति दृश्यमानस्मर्यमाणयोरविवेकः । यतः 'स्मरामि' इति ज्ञानमन्यदेव दर्शनस्मरणविवेककारि स्मृतेः । तत्रेदं विचार्यम्—स्मृतिः स्वविषयं विविनक्ति वा न वा? यदि विविनक्ति, तदा विपर्ययाभावः; अथ न स्मृतिः स्वविषयं विविनक्ति, तदा सामान्यदर्शने चान्यस्मृतौ विपर्ययः स्यादित्युक्तम् । न 'स्मरामि' इति विवेकाच्चेत्, स एव स्मृतेः स्वयमविवेचकत्वेन स्यात्; कार्यगम्यस्य हि ज्ञानस्य भेदः कार्यविशेषोन्नेयः । न चेत् स्मृतेः प्रमाणकार्यात् कार्यं विविक्तं स्यात्, केन सा विविक्ता गम्येत? सत्यपि स्मृतिविवे[2]के दृष्टः प्रत्यभिज्ञाभ्रमः 'स एव' इति । न च प्रत्यक्षस्याविवेकः, एकविवेकेनोभयोर्विवेकात् स्मृतादविवेकाच्च स्मृतिविभ्रमः स्यात्, न प्रत्यक्षभ्रमः । तस्मान्न 'स्मरामि' इति प्रमोषादविवेकः । अथासंनिहितस्य

---

[1] तेः—A.   [2] वेकद—B.

संनिहितात्मना प्रतीतिरविवेकः, स्मृतेर्विपरीतार्थत्वप्रसङ्गः । अथासंनिध्यग्रहणात्, भवतु [1]स स्वप्नज्ञाने, न त्विन्द्रियजायां भ्रान्तौ; मनसोऽनुपघातादुपघातहेतुत्वाच्चाग्रहणस्य । न चेत्थं प्रवृत्तिनियमः स्यादित्युक्तम् । संति च वस्तुग्रहे कस्यचिदंशस्याग्रहाद्भ्रान्तौ सर्वज्ञानभ्रमत्वम्; न हि कस्यचिज्ज्ञानस्य सर्वात्मना वस्तु विषय इति । सत्यपि च विवेकज्ञाने प्रमाणान्तरात् द्विचन्द्रदिङ्मोहाद्यनुगतिर्दृष्टेति नाग्रहणमात्रं विपर्ययः ।

प्रसक्तप्रतिषेधात्मा ख्यातिः प्राप्तौ प्रकल्पते ॥ १३९ ॥

नाग्रहः प्रापकोऽभावः प्रापिका विपरीतधीः ।
ये च ख्याती तु रजतचक्षुःसंयुक्तवस्तुनोः ॥ १४० ॥

नायं तदुपनीतार्थप्रतिषेधोऽवगम्यते ।
न चाग्रहणमेवैषा प्रतीतिरपबाधते ॥ १४१ ॥

सर्वा ह्यग्रहबाधेन जन्म न स्यात्तथेदृशी ।
विवेकविज्ञानमिदं न प्रसक्तनिषेधधीः ॥ १४२ ॥

इति ब्रुवाणो वैयात्यात् स्वां प्रतीतिमपह्नुते ।
न क्रमे यौगपद्ये वा विवेकमतिरीदृशी ॥ १४३ ॥

प्राप्ते स्यादैक्यसंवित्तौ न भेदस्यानिरूपणे ।
रजतस्य स्मरंश्चक्षुःसंयुक्तस्य च वस्तुनः ॥ १४४ ॥

सामान्यदृष्ट्या रजताद्बुद्ध्या च विविक्तताम् ।
पश्चाद्विविञ्चन् प्रत्येति नैवं सामान्यदर्शने ॥ १४५ ॥

कोटिद्वयस्मृत्यभावे संशयो न नियोगतः ।
विवेकग्रहणाभावात् कालसंनिधिसंविदः ॥ १४६ ॥

तद्वदाभासनात् प्राप्ताविष्टः स्यादन्यथाग्रहः ।
तत्राग्रहो निमित्तं स्यादथवा संनिधिग्रह ॥ १४७ ॥

भेदग्रहापवादेन रहितो भावरूपतः ।
विपर्ययानभ्युपाये भ्रमोऽग्रहनिबन्धनः ॥ १४८ ॥

---

[1] B omits स.

शब्दैकगम्य उक्तः स्यादग्रहोऽग्रहबन्धनः । १४८½ ।

'नेदं रजतम्' इति प्रसक्तप्रतिषेधरूपा प्रतीतिर्नाग्रहणेऽवकल्पते, प्रसङ्गाभावात् । न खल्वग्रहणं कस्यचित् प्रसञ्जकम्; अभावो हि सः । विपरीता तु ख्यातिः संनिहितस्य रजततामभूतां रजतस्य वा संनिहित[1]तामादर्शयन्ती प्रसञ्जयति । ननु च रजतनयनघटितवस्तुनोः ख्याती स्तः; ते एव प्रसाञ्जिके । सत्यम्; न तु तदुपनीतयोरियं निषेधावगतिः । न हि 'नेदं रजतम्' इति रजतमात्रं चक्षुःसंयुक्तवस्तुमात्रं वा निरस्यमानमवस्यामः; किं तु चक्षुःसंयुक्तस्य तु रजततां रजतस्य वा चक्षुःसंयुक्तताम् । न चैतयोरग्रहणं प्रापकम्, अग्रहणत्वादेव । तस्मादवश्यं प्रतिषेध्यप्राप्तये विपरीतख्यातिरुपासनीया । न च 'नेदम्' इत्यग्रहणमेव वार्यते, सर्वज्ञानेषु ता[2]द्रूप्यप्रसङ्गात् । सर्वज्ञानानामग्रहबाधेनोत्पत्तौ[3] च विवेक[4]ज्ञानमात्रमिदं न प्रसक्तप्रतिषेधरूपमिति प्रतीत्यनुसारिणोऽनुरूपम् । न हि रजतशुक्तिकाशकलयोर्युगपद्विविक्तयोर्ग्रहण ईदृशी प्रतीतिर्न क्रमेण । अविविक्तयोर्ग्रहण ईदृशी स्यादिति चेत् युक्ता, विविक्तयोर्ग्रहणेऽविवेकप्रतिषेधरूपत्वात्; विविक्तयोरग्रहणे प्राप्त्यभावादयुक्ता । अपि च भवति कदाचित्—यः स्मरति च रजतस्य, चक्षुःसंयुक्तस्य[5] वस्तुनः सामान्यमात्रदर्शी, न रजताद्विवेकं गृह्णाति, पुनश्चक्षुःप्रसादात् प्रत्येति; न च तदा तथा प्रतीतिरविवेकग्रहणाभावात् । ननु सामान्यदर्शने न चेद्विपर्ययः, संशयः स्यात्; तदपनोदि च निर्णयज्ञानमीदृशमेव । नैतत् सारम्; न ह्यसति कोटिद्वयस्मरणे सामान्यदर्शनेऽपि संशयः, न च विपर्ययः; भवति हि पुरोऽवस्थिते भास्वररूप[6]मात्रप्रतीतिः, रजते च स्मृतिः । न च तयोरन्यत्वं प्रतिपद्यते, नैकत्वं च; तत्र न विवेकज्ञानमेवंरूपम्, एकत्वाप्रतिपत्तेः । अथ मतम्—विवेकाग्रहणात् कालसंनिधिप्रतनिश्च रजतं वा चक्षुःसंप्रयुक्तवदवभासते; चक्षुःसंयुक्तं वा रजतवत्; अतः प्राप्तिरिति प्रतिषेधोपपत्तिः । अभ्युपेता तर्हि विपरीतख्यातिः; न ह्यन्या सा अतदात्मनस्तथावभासनात् । कामं

---

[1] B adds स्य.

[2] B adds व.

[3] त्तेः । न—A.

[4] का—B.

[5] A adds च.

[6] A omits रूप.

तत्त्वाज्ञान[1]निमित्ता स्यात्; न हि सा तत्त्वज्ञा[2]ने सत्युदेति, विरोधादिति। तत्रापि संनिधिख्यातिरवे निबन्धनम्; तस्यास्तु विवेकग्रहोऽपवादः; अग्रहणे निरपवादा सैव कारण[3]म्, नाभावः। विपरीतख्यात्यनभ्युगमे चाग्रहण-निबन्धनो भ्रम इत्यग्रहणमग्रहणानिबन्धनामिति सुव्याहतम्! स्वप्ने च द्वितीयाभावात् कुतोऽविवेकः, स्मृतत्वेनाविविक्तस्य तथा विवेके[4] धर्मिणि प्रतिपन्ने धर्मान्तरप्रतिपत्तेर्बाधकत्वं पूर्वस्याश्च भ्रान्तित्वं स्यातामिति।

यः प्रतीतिविरोधस्तु स स्वदोष उदाहृतः ॥ १४९ ॥
सामानाधिकरण्येन बोधाद्रूप्यमिदं मितम् ॥ १४९½ ॥

'इदं शुक्लं[5] रजतम्' इति सामानाधिकरण्येन प्रतीतेरात्मोपा[6]लम्भः परस्मिन्नासज्यते प्रतीतिविरोधः, ज्ञानभेदकल्पनायाः प्रमाणाभावात्।

अनाश्वासो ज्ञायमाने ज्ञानेनैवापबाध्यते ॥ १५० ॥

व्यभिचारादसामर्थ्यं न तत्कार्यस्य लाभतः।
व्यभिचारात्प्रमेयत्व कार्यमेव न लभ्यते ॥ १५१ ॥

यो हि ज्ञायमानेऽर्थेऽन्यथापि स्यादित्यनाश्वासस्तस्य तेनैव ज्ञानेन तथात्वपरिच्छेदिनोत्पत्तिर्निरुध्यते; तथा हि—अनाश्वासनिवृत्तये तद्विधं ज्ञानमेवापेक्ष्यते; तच्चास्त्येव। न च व्यभिचारदोषादसमर्थप्रमाणं ज्ञानमिति युज्यते, प्रमाणकार्यस्य परिच्छेदस्य ज्ञानरूपादेव सिद्धत्वात्; परिच्छेदतो हि प्रामाण्यम्; अतन्त्रता तु व्यभिचाराव्यभिचारयोः, असति तस्मिन् धूमादेरव्यभिचारस्याप्यप्रमाणत्वात्, व्यभिचारवतोऽपि च सितासितादिषु चक्षुषः सति तस्मिन् प्रामाण्यात्। न च व्यभिचारो बाधहेतुदो[7]षवत् प्रामाण्योपघाती क्वचिद् दृष्टः, चक्षुरादौ व्यभिचारवति प्रमाणत्वात्। ननु दृष्टो व्यभिचारः प्रामाण्योपघाती प्रमेयत्वोर्ध्वत्वादौ; नैतत् सारम्; न

[1] निमित्तं—B.
[2] ज्ञानेन—B.
[3] णान्नाभावः—B.
[4] क—B.
[5] क्ति—B.
[6] पलम्भः—B.
[7] दों—A.

तत्र व्यभिचारादप्रामाण्यम्, अपि तु परिच्छेदकार्याभावात्; तदभाव[1]श्च हेत्वभावात्। अव्यभिचाराद्धि लिङ्गाल्लिङ्गिपरिच्छेदः। यत्र त्वव्यभिचारो न कारणं तत्र व्यभिचारेऽपि सति परिच्छेदे प्रामाण्यमविवादम्; अक्षेषु तद्वदेव [2]च ज्ञानं परिच्छेदनिमित्तम्, न लिङ्गवत्। न च संशयोत्पत्त्या व्यभिचारः प्रामाण्यमुपहन्ति, सम्यक्परिच्छिन्ने[3] द्वैविध्यस्याऽसंशयहेतुत्वात्; न निश्चिते स्थाणावूर्ध्वत्वेन संशेरते; उत्पत्त्यैव ज्ञानमर्थमवधारयति; अनवधारकं तु नैवेहाधिकृतम्। एवं चावधारणादेवानवधारणमिति विप्रतिषिद्धम्। य एव त्वव्यभिचारमर्थयते ज्ञानस्याश्वासार्थं तस्यैवानाश्वासः, अव्यभिचार[4]ज्ञानेऽप्यनाश्वासात्; न हि तदसिद्ध[5]व्यभिचारमात्मनि ज्ञानान्तरेषु चाश्वासकारणम्। ज्ञानान्तरात् सिद्धावनवस्था। अपि च ज्ञानरूपाच्चेन्नार्थाश्वासः, तस्यासिद्धौ केन सहाव्यभिचारो ज्ञानस्य गृह्येत? किं च ज्ञानरूपादेवाव्यभिचारोऽपि कथ्यते, विपरीतख्यातौ तद्विरोधात्; तथा सति तदेव विषयस्य साधकम्; व्यर्थोऽव्यभिचारः। [6]न च व्यभिचारः प्रामाण्यमुपहन्तीत्युक्तम्।

अपि चाग्रहणेऽभीष्टं यद्विवेकनिबन्धनम्।
न पराणु[7]द्यते दण्डैस्तद्विपर्ययदर्शने ॥ १९२ ॥

नोद्रेकहेतवो दोषाः कार्यसामर्थ्यघातिनः।
ग्रहाग्रहविभागः स्यादतस्तत्सदसत्त्वतः ॥ १९३ ॥

विपर्यये हि नितरामुपघातः प्रकल्पते।
[8]इष्टकार्योपरोधेन विपरीतोदयेन च ॥ १९४ ॥

तस्मात्तत्सदसत्त्वाभ्यां विवेकोऽन्या[9]पि कल्पते।
दोषेऽसत्यग्रहाशङ्का कथं च विनिवर्तते ॥ १९५ ॥

---

[1] वा—B.
[2] न—B.
[3] न्न—B.
[4] री—B.
[5] द्धां—B.
[6] B omits न च व्यभिचारः.
[7] नु—B.
[8] इष्टं कार्योपघातेन—B.
[9] धि—B.

न हि कारणसद्भावे कार्यसत्ता नियोगतः ।
प्रत्यक्षं कार्यमेवं च हेतुनानुमितं भवेत् ॥ १९६ ॥

विपर्यये फलाभावो हेत्वभावात्तु युज्यते ॥ १५६½ ॥

विवेकोपायश्च दोषाभावभावौ ग्रहणाग्रहणयोर्न दण्डवारितौ । विपर्यये विपर्ययहेतवोऽभ्युपघातकाः सुतरामिष्टकार्योपरोधाद्विपरीनोदयाच्च । न चादु[1]ष्टेष्व[2]पीन्द्रियादिषु अ[3]ग्रहाशङ्कानिवृत्तिः, यतो हेतुभावेऽपि न नियोगतः कार्यम् ; विपर्ययश्च स्यात्; प्रत्यक्षासंवित्तिर्हेतुनानु[4]मीयेत । फलात्तु हेतो हेतुमात्रानुमानम्; दोषाभावात्तु विपर्ययकार्या[5]सत्त्वं युक्तानुमानम्, हेत्वभावे कार्यानुत्पादात् ।

अनालम्बनतापत्तिर्यथाकारान्तरार्पण[6]म् ॥ १९७ ॥

स्वरूपानर्पणादेवं भवेद्ग्रहणेऽपि ते ।
कस्यचित्त्वर्पणं तुल्यमथ तत्र न तत्तथा ॥ १९८ ॥

परस्यापि हि तत्तैवमथ तत्र तथा स्थितेः[7] ।
सर्वत्र स्यात्तथाभावः स्यादेवं ग्रहणेऽपि ते ॥ १९९ ॥

यथा तत्रानिमित्तत्वात् सम्यग्ज्ञानेऽनिमित्तता ।
शङ्क्यते ग्रहणेऽप्येवमग्रहे सा निरूपिता ॥ १६० ॥

ज्ञानादेव निमित्तत्वमन्येषां न विशिष्यते ॥ १६०½ ॥

आलम्बनत्वहानं च यथाकारान्तरावभासे चक्षुःसंयुक्तस्य तथाग्रहणेऽपि, स्वरूपानर्पणस्य तुल्यत्वात् । अथ कस्यचित् सामान्यरूपस्य स्वा[8]कारत्वात्—[9]अथ कानिचिच्चक्षुःसं[10]युक्तानि वस्तूनि स्वेन रूपेण गृह्यन्त इति कस्यचिदग्रहणेऽपि नानालम्बनत्वम्—तुल्यम् ; आकारान्तरावभासेऽपि केषांचित्

---

1 द—B.
2 A omits अपि.
3 B omits अ.
4 मीयते—B.
5 र्य—B.
6 णात्—A.
7 स्थिते—B.
8 स्वकार—B.
9 A omits अथ.
10 A adds प्र.

[1]स्वाकाराणामवभासनात् । अथाग्रहणे नैव चक्षुःसंयुक्तस्यालम्बनत्वमिष्यते, परोऽपि नैव विपर्यय इच्छति[2]; एवं ह्युक्तम्—

[3]"तस्माद्यदन्यथा सन्तमन्यथा प्रतिपद्यते ।
तन्निरालम्बनं ज्ञानमभावालम्बनं च तत् ॥"

अथ विपर्यये चक्षुःसंयुक्तस्यानालम्बनत्वादन्यत्राप्यनालम्बनताशङ्का, अग्रहणेऽपि तुल्या । यथा खलु विपर्ययज्ञाने चक्षुःसंप्रयुक्तवस्तुस्वभावनिरपेक्षता दृष्टा सम्यग्ज्ञानेऽपि [4]शङ्क्यते ज्ञानत्वसामान्यात् तथा चक्षुःसं[5]प्रयुक्तमपि वस्तु नाविकलरूपं गृह्यते, तेना[6]नालम्बनं भवति, सदृशस्मृतिहेतुतां च प्रतिपद्यते—इत्यग्रहणे दृष्टानालम्बनता ग्रहणेष्वपि कस्मान्न [4]शङ्क्यते? दोषाभावादिति चेत्, विपर्ययेऽपि तुल्यम् : न चान्यथालम्बने निरालम्बनत्वम् । चक्षुस्त्वन्यथापि नालम्ब्यते । आलम्बनार्थश्च रजतव्यवहारयोग्यता शुक्तेः ; तथा हि—रजतार्थी तामादत्ते ; घटस्यापि हि नैवान्यत् स्वज्ञानालम्बनत्वमन्यत्र व्यवहारयोग्यतायाः, यतो न विषयाकारं ज्ञानम् ; तत्र शुक्तिः स्वरूपेण नालम्बिता रजतज्ञानेन, तन्निबन्धनव्यवहाराभावात्; रजतरूपेण तु तन्निबन्धनस्योपादानव्यवहारस्य तत्र भावादिति ।

क्रियानिष्ठेऽपि विधौ वस्तुस्वरूपसिद्धये कश्चिदाह—

अवघातप्रोक्षणादेर्यथा द्रव्यार्थता स्थिता ॥ १६१ ॥

ज्ञानं स्वभावाद्द्रव्यार्थं कर्मत्वाच्चात्मनस्तथा ।
भवत्वेवं तथापीष्टरूपसिद्धिः कुतो मता ॥ १६२ ॥

शब्दस्तदर्थकार्यत्वे तावज्ज्ञानस्य निष्ठितः ।
ज्ञानाज्ज्ञेयस्य कोऽन्योऽर्थः स्वरूपप्रतिभासनात् ॥ १६३ ॥

अदृष्टकल्पना युक्ता न च दृष्टस्य संभवे ।

---

[1] स्वकाराणा—B.

[2] B adds इति.

[3] Śloka-Vārtika, page 245.

[4] शक्यते—B.

[5] A omits प्र.

[6] B omits तेना.

तस्माद्यथा प्रोक्षणादिविधेर्व्रीहिषु गम्यते ॥ १६४ ॥

अदृष्टा संस्कृतिर्ज्ञानविधे रूपं तथात्मनः ॥ १६४½ ॥

यथा अवघातप्रोक्षणादयः स्वरूपेणैव द्रव्यार्थाः, द्वितीयया च द्रव्यस्य कर्मत्वेन निर्देशात्, तथा ज्ञानमपि स्वरूपेण परार्थम्; कर्मत्वेन चात्मनो निर्देशात्तदर्थम् । अतो ज्ञानविषयोऽपि विधिरात्मरूपं संस्पृशति, न ज्ञानमात्रे पर्यवस्यति, ज्ञानस्यात्मरूपार्थत्वेन कर्तव्यतावगमात् ज्ञाननियोगेनैवात्मरूपस्याक्षेपात् । स्यादेतत्—भवतु ज्ञानस्यात्मार्थताभिप्रेता; अपहतपाप्मादिरूपात्मप्रतीतौ तु प्रमाणं वाच्यम्; शब्दस्तावदेवंविधात्मज्ञानकर्तव्यतायां पर्यवसितः—'एवं विधात्मोद्देशेन ज्ञानं कुर्यात्' न तु 'एवं विध आत्मा' इति । तत्रोच्यते—न हि तत्राकिंचित्करस्य तादर्थ्येन कर्तव्यता युज्यते; ज्ञानस्य च कर्मणि नान्यत् फलं तद्रूपसंवित्तेः; न हि तस्यां दृष्टायामन्यस्यादृष्टस्य कल्पना । तत्र यथा "[1]व्रीहीन् प्रोक्षति" इति प्रोक्षणविधेरेव व्रीहिष्वदृष्टसंस्कारावगमः प्रोक्षणविषयादपि; नान्यथा व्रीह्यर्थे प्रोक्षणे कर्तव्यता युज्यते; न हि तत्र किंचिदकुर्वत् प्रोक्षणं तदर्थं[2] कृतं स्यादित्येवं विधेरेवादृष्टसंस्कारसद्भावसिद्धिः; यथा "[3]स्वर्गकामो यजेत" इति; नान्यथा स्वर्गकामस्य यागकर्तव्यताप्रतीतिर्युज्यते यदि न स्वर्गोपायो यागः; अनुपाये चेन्नियुज्यते, न स्वर्गकामो नियुक्तो भवति; अनुष्ठितोऽपि न स्वर्गकामेनानुष्ठितो भवतीति क्रियाविषयादपि विधेः साध्यसाधनभावावगमः शाब्दः—तथा ज्ञानविषयादपि विधेरात्मरूपबोधः; न हि तद्विधमात्मानमुद्दिश्य ज्ञाननियोगो युज्यते अतद्विधश्चेदात्मा तेन ज्ञानेन प्रतीयत इति ।

उक्तोत्तरमिदं यस्मादरूपेणापि भासकम् ॥ १६५ ॥

ज्ञानं प्रदर्शितं न स्यादन्यथा तद्विधेः फलम् ।
लयो निवर्त्यो न तथा विक्षेपो हि यथासुखः[4] ॥ १६६ ॥

---

[1] Āp. Śr. Sū. 1--9-1.

[2] र्थंकृ—B.

[3] Tait. Saṁ. 2-5-5.

[4] खं—B.

लयविक्षेपभेदश्च न स्यादग्रहमात्रके ।
नन्वरूपावभासे स्याददृष्ट[1]फलकल्पना ॥ १६७ ॥

रूपावभासे दृष्टं तु फलं तत्सिद्धिलक्षणम् ।
न दृष्टमात्राद् दृष्टार्थं पुरुषार्थानुगं तु तत् ॥ १६८ ॥

न भिद्यते च तद्भावो रूपारूपावभासयोः ।
यथा प्रपञ्चशून्यत्वे तत्त्वे ज्ञानावभासिते ॥ १६९ ॥

दुःखकर्मक्लेशहानमतत्त्वेऽपि तथा भवेत् ।
एतच्चात्र भवेद्युक्तं प्रत्यक्षाद्यविरोधतः ॥ १७० ॥

अनौप[2]चारिकार्थाश्च स्युः कर्मविषयो यतः ॥ १७०½ ॥

आत्मार्थज्ञानविधेरेतावद्गम्यते—ज्ञानेन सोऽवभास्यते, आलम्ब्यते, व्यवहारयोग्यतामापाद्यते । तच्चावभासनं स्वरूपेण च दृष्टम्, पररूपेण च; रजतात्मना शुक्तिकायाः । प्रतिपादितमेतत्—नाग्रहमात्रमेतत्, अन्यथाख्यातिस्तु । तत्रोभयथा[3] संभवे कुत एतत्—तत्त्वप्रतिपत्तिरवश्याभ्युपेया, नातस्मिंस्तत्ख्यातिः? अन्यथा नात्मज्ञानविधिः फलवान् स्यात्; स खल्वनात्मरूपप्रविलयार्थः; अनात्मरूप[4]विलयेन हि वस्तुनोऽवगतिर्दृष्टेति । यदि च नात्मनो नामरूपप्रपञ्चरूपेण प्रकाशनम्, किं प्रविलाप्येत? अथ मतम्—द्विप्रकारेयमविद्या, प्रकाशस्याच्छादिका विक्षेपिका च; स्वप्नजागरितयोर्विक्षेपिका, सुषुप्त आच्छादिका लयलक्षणा । तत्राच्छादकाविद्यानिवृत्तिर्ज्ञानविधेः फलम् । तच्चासत्; यतो नाच्छादिकाया अविद्याया निवृत्तिः पुरुषेणार्थ्यते तथा यथा विक्षेपस्य; स हि विविधदुःखात्मकः; लयस्तु विविधदुःखनिवृत्तेरसकृदानन्दत्वेन श्रुतौ गीतः प्रत्युतार्थनीयः स्यात् । अपि च विपर्यासमनिच्छतोऽविद्याभेद एव न स्यात्, अवस्थात्रयेऽप्यग्रहणमात्रत्वात् । तस्मादग्रहणविपर्ययग्रहणे द्वे अविद्ये कार्यकारणभावेनाव-

---

[1] ष्टं—B.

[2] चरितार्था—B.

[3] स्था—B.

[4] B adds प्र.

स्थिते; स्वप्नजागरितयोरुभे; कारणभूताग्रहणलक्षणा सुषुप्त इत्यविद्याप्रविभाग उपपद्यते । तदुक्तम्—

"[1]कार्यकारणबद्धौ ताविष्येते विश्वतैजसौ ।
प्राज्ञः कारणबद्धस्तु द्वौ तु तुर्ये न सिध्यतः ॥"

नन्वन्यथायं भेदः—अग्रहणासम्यग्ग्रहणाभ्याम्; अग्रहणलक्षणाच्छादिका सुषुप्ते, असम्यग्ग्रहणमितरयोः; तथा हि—अभिन्नस्य वस्तुनोऽप्रदेशस्य ग्रहणे तथाभावस्य चाग्रहणात् पृथक्त्वेन प्रत्यवभासः । नैतत् सारम्; यदि ताव दसम्यग्ग्रहणमात्रं तदपटुत्वं वा ज्ञानस्य केन[2]चिद्रूपेण वा ग्रहणम्, न सर्वात्मना; तत्र दूरस्थे सूक्ष्मे च भवत्यपटु ज्ञानं [3]सामान्यज्ञानम्; न च तदविद्या । न च किंचिज्ज्ञानं सर्वात्मनार्थस्य ग्राहकमिति सर्वज्ञानमिथ्यात्वापातः । अभेदस्याग्रहणेऽपि भेदस्यासंवित्तेर्न निवर्तनीयमस्ति विद्यया । न खल्वभेदाग्रहणं[4] निवर्तनीयम्; न हि तत् किंचिदपराध्यति । भेदस्तु विविधदुःखायतनम् । अथासम्यग्ग्रहणं पृथक्प्रत्यवभासोऽपृथगात्मनः, अभ्युपेता तर्हि विपर्ययख्यातिः—अपृथक् पृथक् प्रकाशत इति । अथो-[5]च्येत—न ब्रूमः [6]पृथक् प्रकाशते, किं तु पृथगिव प्रकाशत इति; क इवार्थः? यदि यथा [7]पृथग्भूतमप्रकाशमानैकत्वं प्रकाशते तथैकमप्यात्मतत्त्वमगृह्यमाणैकत्वं प्रकाशत इति; केनचिदंशेन ग्रहणं सर्वात्मना चाग्रहणमुक्तं भवति, तत्र चोक्तम् । अथ प्रकाशत इव, न तु प्रकाशते; [8]प्रकाशने क उपमार्थः? तन्निबन्धनव्यवहारप्रवृत्तिः । तन्निबन्धनश्चेद्व्यवहारः, प्राप्तं प्रकाशनम्—नासति कारणे कार्यं भवतीति । अथाभेदाग्रह एव पृथक्त्वग्रहाभिमानः; तदसत्, अग्रहणस्याभावस्य स्वरूपेण पररूपेण वा ग्रहणानभ्युपगमात् । अप्रकाशमाने च पृथक्त्वे कुतस्तद[9]वग्रहः? अभिन्ने च भेदाभिमानं परित्यज्याभेदाग्रहणे भेदग्रहाभिमानमूरीकुर्वता किं परिहृतं स्यात्? तस्मात् सुष्ठूच्यते—'लयविक्षेपभेदश्च न स्यादग्रहमात्रके' इति ।

---

1 Māṇḍ-kār. 1-11.
2 B adds वा.
3 B omits सामान्यज्ञानं.
4 णा—B.
5 च्यते—B.
6 B omits पृथक्.
7 पृथग्भूमेः प्र—B.
8 B omits प्रकाशने.
9 B omits व.

नन्वनात्मरूपेण प्रतिपत्तेर्न दृश्यते किंचित् फलम्; तत्रादृष्टकल्पना स्यात्; आत्मरूपप्रतिपत्तेस्तु दृष्टं फलं तत्स्वरूपसिद्धिः। उच्यते—न यस्य कस्यचिद्दर्शनाद् दृष्टार्थता, किं तु पुरुषार्थसंस्पर्शिनः; [1]तेन हि तद्विधिर्निराकाङ्क्षा भवति। न च पुरुषार्थभेदस्तत्त्वातत्त्वप्रतिपत्त्योः; यथा हि विशुद्धमद्वैतमात्मानं प्रतिपद्यमानस्तथाभूतो[2] न शोकेन संस्पृश्यते, शोचनीयाभावात्; न कर्माशयमुपचिनोति, कर्त[3]व्याभावात्; न क्वचिद्रज्यति किंचिद् द्वेष्टि वा, विषयाभावात्; [4]एवं जीवन्नेव विद्वान्विमुक्तो भवति; तथा अतथाभूतमपि तथाभावनापुरःसरं साक्षादिव प्रतिपद्यमानः। अभूतोऽप्यर्थः परिभावनातिशयाद्भूतव्यवहारहेतुर्भवति। इदमेव चात्र युज्यते, प्रत्यक्षादीनामविरोधात्, कर्मविधीनां च भूतार्थत्वात्। परमार्थे हि प्रपञ्चशून्यत्वे प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि बाध्येरन्; कर्मविधयश्चाभूतकल्पनोपादानव्यवहारसिद्धार्थगोचराः स्युः। तस्मादपरमार्थेनैवाद्वैतात्मज्ञानविधिर्युज्यते।

जानातिस्तत्त्वबोधे चेन्न मिथ्यादिविशेषणात् ॥ १७१ ॥

नात्मा ज्ञातस्तथा स्याच्चेन्न तद्रूपाविधानतः।
प्रमाणान्तरसिद्धत्वे नतरामन्यथा यदि ॥ १७२ ॥

शब्दार्पितेन रूपेण तस्य ज्ञानं विधीयते।
अतत्त्वेनापि तेनास्य विज्ञानमवकल्पते ॥ १७३ ॥

यदि मतम्—"[5]स विजिज्ञासितव्यः" इति जानातिस्तत्त्वपरिच्छेद एव वर्तते; तेन नाभूतसमारोपेण ज्ञानविधिः स्यादिति; तन्न; मिथ्यात्वादिभिर्ज्ञानं विशेष्यते—मिथ्याज्ञानं सम्यग्ज्ञानं संशयज्ञानमिति; तदेकनियमे नोपपद्येत, पौनरुक्त्याद्विरोधाच्च। स्यादेतत्—अस्वरूपेण प्रतिपत्तौ न तदात्मज्ञानम्, अन्यज्ञानमेव भवति; [6]तत्त्वज्ञानं च विधीयते; तस्मात् तत्त्वसिद्धिरिति। तच्च न; न खल्वेतावदेव तत्—'आत्मा ज्ञातव्यः' इति;

---

[1] केन—B.
[2] तं न—B.
[3] व्यता—B.
[4] एव—B.
[5] Chānd. 8-7-1.
[6] तज्ज्ञानं—B.

यदि स्यात् तद्रूपज्ञानविधिः; तच्च न, उभयथानुपपत्तेः; प्रमाणान्तरसिद्धं चेदात्मरूपं न तज्ज्ञानं[1] विधेयम्; अथासिद्धम्, अशक्यमेव तत्। स्यादे[2]तत्—"[3]अपहतपाप्मा विजरो विमृत्युः" "[4]इदं सर्वं यदयमात्मा" इति शब्दसमर्पितरूपस्य तस्य ज्ञानं विधीयते; तेन च तत्त्वेनापि तत् संभवति समारोपितेनापि; तेन न नियोगतस्तथाभूतज्ञानविधेस्तथा[5]भावोऽस्य प्रतीयते।

ज्ञानं यदि च दृष्टार्थं प्राप्तं दृष्टत एव तत्।
आत्मरूपविजिज्ञासोरजिज्ञासोर्वृथैव तत्॥ १७४॥

तदुपायो न चेज्ज्ञातस्तस्यैवास्तु विधिस्ततः।
अवघातादिविषयो नादृष्टस्पर्शवर्जिताः॥ २७५॥

अलौकिकमिदं ज्ञानमतो यदि विधीयते।
न रूपसिद्धये तावद्यतः कर्तव्यता विधेः॥ १७६॥

कर्तव्यता च दृष्टार्थे दृष्टादेव प्रसिध्यति।
अलौकिकेऽर्थरूपेऽतः शब्देन प्रतिपादिते॥ १७७॥

ज्ञाने ज्ञेयाभ्युपायत्वात् स्वयमेवोन्मुखः पुमान्।
तदुपाये त्वविज्ञाते विधिना स प्रवर्त्यताम्॥ १७८॥

नियोगानुप्रवेशोऽतो विहन्त्येव प्रमाणताम्।
भूतार्थ इति नोपास्यो भूतार्थगतिमिच्छता॥ १७९॥

यदि च ज्ञानस्य दृष्टं फलम्, तत एव प्रवृत्तिसिद्धेर्व्यर्थो विधिः। यो ह्यात्मरूपमनुभवितुकामः, स तस्य ज्ञाने स्वयमेव यतते; यस्तु न तथा, तस्य तद्व्यर्थमिति विधिशतेनापि स न प्रवर्त्यते। अथोपायाज्ञानाद् दृष्टफलेऽपि न प्रवर्तते स्वयम्, अतो विधीयत इति; तच्च वार्तम्; यतः स एवोपायो विधीयताम्, यत्रायमज्ञानान्न प्रवृत्तः; ज्ञाने तु दृष्टफलत्वात् प्रवर्तेत

---

[1] ज्ञान—B.
[2] स्यादेव तत्—B.
[3] Chānd. 8-7-1.
[4] Bṛh. 2-4-6.
[5] भावस्य—B.

एव । स्यादेतत्—अवघातादिषु दृष्टफलेष्वपि दृष्टो[1] विधिः । सत्यम्; न त्वदृष्टसंस्पर्शरहितः; तत्रापि हि नियमादृष्टं फलं तण्डुलेषु तत्प्रणाड्या वा प्रधानापूर्वसिद्धिरदृष्टैव । अथ मतम्—अद्वैतात्मज्ञानमदृष्टपूर्वमलौकिकम्; अतोऽनन्तरफलमपि विधीयत इति । तत्रोच्यते—किमर्थं विधीयते; प्रमाणान्तरागोचरस्य स्वरूपप्रतिपत्त्यर्थम्, आहोस्विदनुष्ठानार्थम्? तत्र न स्वरूपसिद्ध्यर्थम्; अनुष्ठानफलो हि विधिर्नानुष्ठानाय, दृष्टार्थत्वादेव तत्सिद्धेः । तस्मादलौकिकेऽपहतपाप्मादिरूप आत्मतत्त्वे शब्दात् प्रतिपन्ने तस्य साक्षाज्ज्ञानं प्रति तदनुभवोपायत्वात् स्वयमेव पुरुषस्याभिमुख्यं भवतीति व्यर्थं तद्विधानम्, यथाश्चर्यभूते कस्मिंश्चिदर्थे आगमात् प्रतिपन्ने तस्य साक्षात्करणे स्वयमेवोन्मुखत्वं भवति; तदुपायेषु त्वज्ञातेषूपायत्वज्ञापनाय विधानं युज्यते । तदेवं ज्ञाने नियोगानुपपत्तेर्नियोगे च वस्तुरूपावगमे प्रामाण्यायोगाद्व्यवस्थितात्मतत्त्वप्रतिपत्तिमिच्छता शब्दान्न तस्य नियोगानुप्रवेशोऽभ्युपगन्तव्य इति ।

इदानीं द्वितीयप्रतिपत्तिविधिनिरासायाह —

अत एव न विज्ञानसंतानविधिनिष्ठता ।
तत्रापि पूर्ववन्न स्यात् स्वरूपावगतिप्रमा ॥ १८० ॥

स्वरूपनिष्ठाच्छब्दात्तु प्रमितस्य वचोऽन्तरात् ।
उपासनविधानं स्यात् प्राप्तेस्तदपि वा वृथा ॥ १८१ ॥

अभ्यासेन प्रत्ययस्य प्रकर्षस्याभिवीक्षणात् ।
तस्माद्भवत्यकार्येऽर्थे वेदान्तानां प्रमाणता ॥ १८२ ॥

यदपि मतम्—"[2]स क्रतुं कुर्वीत" "[3]प्रज्ञां कुर्वीत" "[4]निदिध्यासितव्यः" इति, यत्रापि स्वरूपनिष्ठतैव लक्ष्यते "[5]तत् त्वमसि" इति, तत्रापि 'सदस्मि—इति चेतो धारयेत्' इति विवक्षितत्वाच्छ्रवणादन्यदनुचिन्तनं ध्यानं प्रत्ययप्रवाहो विधीयते कर्मवदेवामृतत्वफलम् ।

---

[1] ष्ट– B.
[2] Chānd. 3-14-1.
[3] Bṛh. 4-4-21.
[4] Bṛh. 2-4-5.
[5] Chānd. 6-8-7.

तदप्यत एव न युज्यते, पूर्वोक्तात् तत्त्वावगतिप्रमाणाभावप्रसङ्गादन्यनिष्ठत्वाद्वाक्यस्य । अथ तु वाक्यान्तरात्तत्त्वनिष्ठादधिगते तद्विषयप्रत्ययप्रवाहविधानमिष्यते; भवतु; न कश्चिद्दोषः; तथा च "[1]विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत" इत्यात्मतत्त्वविज्ञानस्य सिद्धतां दर्शयति । तदपि वा व्यर्थमेव, प्राप्तार्थत्वात्; साक्षात्करणफलं[2] हि तत्त[3]दनुचिन्तनं दृष्टार्थम्, न ततोऽन्यत् फलमाकाङ्क्षते[4] । अमृतत्वं हि न स्वरूपाविर्भावादन्यदिति प्राग्वर्णितम् । दृष्टा च ज्ञानाभ्यासस्य सम्यग्ज्ञानप्रसादहेतुता लोके । भावनाविशेषाद्धि अभूतमप्यनुभवमापद्यते, किं पुनर्भूतम् । "[5]स क्रतुं कुर्वीत" इति तु [6]न सकलविशेषातिगात्मतत्त्वानुचिन्तनं विधीयते तद्भाव[7]फलम्; अपि तु नामरूपोपाधिमनोमयप्राणशरीरादिरूपानुध्यानमैश्वर्यफलम्, क्रमेण वा साक्षात्करणफलम् । "[1]तमेव धीरो विज्ञाय" इति न प्रज्ञाकरणविधिः; 'तमेव' इत्यन्यनिवृत्तेः श्रुतत्वान्निवृत्तौ तात्पर्यं गम्यते, 'रक्तः पटो भवति' इति यथा रक्तपरत्वं वाक्यस्य; अत्र ह्याकाशादितत्त्वभेदपूर्वमविभागः प्रतिपादितः, तत्र तथैव प्रज्ञाकरणप्रसङ्गे 'तमेव' इति विधीयते; तथा च पूर्वार्धे—"[8]विरजः पर आकाशादज आत्मा महान् ध्रुवः ।" इत्याकाशादिभ्यः परत्वेनात्मतत्त्वं दर्शितम्; तस्य तथैव प्रज्ञाकरणप्रसङ्गे तन्निवृत्तये 'तमेव' इत्युच्यते; अन्यथा न एवशब्दस्य फलम्, न च निवर्त्यं विज्ञायेत; तथा च तदेवोत्तरेण प्रपञ्चयते "[1]नानुध्यायाद्बहूञ्छब्दान्" इत्येकवाक्यता; अन्यथा वाक्यं भिद्येत; शब्दमात्रे चानुध्यानाप्रसङ्गात् शब्दपूर्वत्वात्तस्य शब्दार्थविषयमेवदेमिति । एवम् "[9]आत्मेत्येवोपासीत" इत्येवकारश्रुतेस्तदर्थविधिः । "[10]निदिध्यासितव्यः" इत्यपि "[10]आत्मनस्तु कामाय" इत्युपक्रमात् "[11]इदं सर्वं

---

[1] Bṛh. 4-4-21
[2] B omits फलं.
[3] तदनु—A.
[4] ङ्क्षयते—B.
[5] Chānd. 3-14-1.
[6] B omits न.
[7] भावे—B.
[8] Bṛh. 4-4-20.
[9] Bṛh. 1-4-7.
[10] Bṛh. 2-4-5.
[11] Bṛh. 2-4-6.

यदयमात्मा" इयुपसंहारादात्मस्वरूपपरमेकं वाक्यम्; तदन्तर्गताः "[1]द्रष्टव्यः श्रोतव्यो निदिध्यासितव्यः" इति न पृथग्विधयः कृत्यप्रत्यययोगेऽपि; कृत्यप्रत्ययस्यार्थान्तरेऽपि स्मरणादर्हादौ स्तुत्यर्थाः यथोपांशुयाजवाक्यान्तर्गताः "[2]विष्णुरुपांशु यष्टव्यः" इत्येवमादयः। "[3]ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत् सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि" इति भूत एव पर्यवसितं वाक्यम्। तत्र 'सदस्मि—इति धारयेत्' इति कल्पनेयम्। तस्मात् त्रिविधस्यापि ज्ञानस्य विधेयत्वायोगात्, विना च विधेर्वाक्यार्थप्रतिपत्तेः, अपौरुषेयत्वेन निरपेक्षत्वाद्भूतेऽप्यर्थे वेदान्तानां प्रामाण्यसिद्धिः। तथा च "[4]तत्तु समन्वयात्" इति चोदनालक्षणाद्धर्मात् तुशब्देन विशेष्य ब्रह्म समन्वयगम्यमुक्तम्। समन्वयो हि पदार्थानां संसर्गो विनियोगस्ततो ब्रह्म गम्यते, न चोदनात इत्यर्थः।

नन्व[5]विशेषेण कार्येऽर्थे वेदस्य प्रामाण्यं वर्णितम्—"[6]चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः" इति; चोदनालक्षणो वेदार्थ इत्यर्थः। नैतत् सारम्; एवं हि सिद्धप्रामाण्यवेदार्थविचारोऽयं स्यात् तदुत्तरलक्षणवत्; तत्रानन्तरं प्रामाण्यप्रतिपादनं न युज्येत, "[7]वृत्तं प्रमाणलक्षणम्" इति च; मन्त्रार्थवादेषु च कार्यार्थत्वेन विप्रतिपत्तिर्न स्यात्; सा चोपरिष्टादेव निरसिष्यते बहु चात्र वक्तव्यमित्यलं प्रसङ्गेन।

यथान्यमानव्यतिभेदमुक्ता मतिः प्रमाणत्वमुपैति कार्ये।
अपौरुषेयागमलब्धजन्मा तथैव सिद्धे निरपेक्षभावात्॥ १८३॥

॥ इति नियोगकाण्डस्तृतीयः॥

---

[1] Bṛh. 2-4-5.
[2] Tait. Saṁ. 2-6-6.
[3] Chānd. 6-8-7.
[4] Brahm.-Sū. 1-1-4.
[5] B omits न्व.
[6] Mīm.-Sū. 1-1-2.
[7] Śābarabhāṣya. 2-1-1.

ओम्

॥ चतुर्थः (सिद्धि)काण्डः ॥

एवं तावत् प्रतिपत्तिकर्तव्यताप्रामाण्यव्याजेन यैरप्रामाण्यमुक्तं तत्प्रतिबोधनाय कृतः प्रयत्नः; इदानीं त्वप्रामाण्यमेवाहुर्ये तद्बोधनाय प्रयत्यते। तत्र पूर्वः पक्षः—

नन्वन्वितपदार्थत्वाद्वाक्यार्थस्य पदार्थताम्।
अप्राप्य न स्याद्वाक्यार्थः पदार्थत्वेऽन्यमानकः ॥ १ ॥

न तावद्ब्रह्मान्तर्याम्यादिपदं प्रमाणम्, संबन्धज्ञानापेक्षया पूर्वसिद्धे प्रत्ययहेतुत्वेन। नापि वाक्यम्; न हि तत् साक्षाद्वाचकम्; पदार्थद्वारा तु तत प्रतिपत्तिः, अपदार्थे ज्ञानस्याभावात्। ते हि संसर्गाद्गुणप्रधानभावेनेतरपदार्थविशिष्टमेकं[1] पदार्थं गमयन्ति। तत्र पदार्थ एव विशिष्टो वाक्यार्थो भवति। न चानधिगतेषु प्रमाणान्तरेण पदार्थत्वम्; संबन्धज्ञानापेक्षणात् इत्युक्तम्। तत्रापदार्थत्वे न वाक्यविषयत्वम्; अनवबोधकं तेषां वाक्यम्। पदार्थत्वे प्रमाणान्तराधिगतेरनुवादकम्। तत्रात्यन्तापरिदृष्टब्रह्माद्यर्थप्रमाणाभिमतेषु वाक्येषु तद्वाचीनि पदानि स्युः, न वा। यदि न सन्ति, न त इतरैः संसृज्येरन् न भिद्येरन्निति न तेषां प्रमेयाः[2], लोष्टादिवत्। अथ तु सन्ति, तथापि तैरधिगतसंबन्धैर्न प्रतिपाद्येरन् अप्रतिपन्नाश्च न विशिष्टवाक्यार्थप्रतिपत्तिहेतवः; तत्र यथा 'वनात् पिक आनीयताम्' इति पिकपदार्थाज्ञानेऽनवबोधकत्वं तथा तेषामपि। तस्मान्न चोदनातोऽपूर्वपदार्थावगमः; सा हि विधिप्रतिषेधाभ्यां क्रियासु पुरुषमधिकरोति; त्रैविद्यवृद्धपरिग्रहस्तु जपोपयोगात्, उपनिषदो वेदान्ताः—इति तत्र विनियोगात्। [3]तत्रोच्यते—

सामान्येन पदार्थत्वे सिद्धेऽसाधारणै[4]र्गुणैः।
शक्यापूर्वविशेषस्य लोकवत् प्रतिपादना ॥ २ ॥

---

[1] मेकपदार्थ—B.
[2] मायाः—B.
[3] अत्रोच्यते—B.
[4] र्गुणे—B.

यथा लोके 'द्वीपविशेषे एवंनामानो मरतकमयपादाः पद्मरागमयचञ्चवः सौवर्णराजतपक्षाः पक्षिणः' इति पक्षिसामान्यं प्रमाणान्तराधिगतमनन्यसाधारणेन धर्मकलापेन संसृज्यमानं प्रमाणान्तरानधिगतं विशेष[1]रूपमासादयति, वाक्येन च प्रमीयते प्रमाणान्तरानधिगतेन विशेषरूपेण—सर्वस्यैव हि वाक्यस्यानधिगतो विशेष एव प्रमेयः—तथा कारणसामान्यं वा सत्सामान्यं वा "[2]यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इति "[3]अस्थूलमनण्वह्रस्वम्" इत्यादिपदार्थैः संसर्गाद्भेदाच्च प्रमाणान्तरानधिगतं विशेषरूपमासादयति, वाक्यस्य च प्रमेयं भवति । तदेवं लोकसिद्धपदार्थान्वयेनैवापूर्वार्थप्रतिपत्तेर्नानवबोधकत्वमनुवादकत्वं वा ।

सर्वप्रत्ययवेद्ये वा ब्रह्मरूपे व्यवस्थिते ।
प्रपञ्चस्य प्रविलयः शब्देन प्रतिपाद्यते ॥ ३ ॥
प्रविलीनप्रपञ्चेन तद्रूपेण न गोचरः ।
मानान्तरस्येति मतमाम्नायैकनिबन्धनम् ॥ ४ ॥

अथवा न लोकेऽत्यन्तमप्रसिद्धं ब्रह्म, सर्वप्रत्ययवेद्यत्वात्, ब्रह्मणो व्यतिरेकेण प्रत्येतव्यस्याभावात्, विशेषप्रत्ययानां च सामान्यरूपानुगमात्, भेदोपसंहारावशिष्टं च सत्यं ब्रह्म—इति प्रतिपादनात्, "[4]वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्" इति दृष्टान्तात् । किं तर्हि शब्देन प्रतिपाद्यते ? प्रपञ्चाभावः । तत्र प्रपञ्चपदार्थोऽपि सिद्धः, निषेधोऽपि सिद्धः, तयोः संसर्गात्तदभावप्रतिपत्तिः । आम्नायैकनिबन्धनत्वं तु तस्योच्यते, प्रत्यक्षादीनामविद्यासंभिन्नत्वात्; प्रत्यस्तमित[5]निखिलभेदेन रूपेणाविषयीकरणाद्भेदप्रत्यस्तमयस्याम्नायावगम्यत्वादिति ।

परः पुनः प्रत्यवतिष्ठते—

ननु चापुरुषार्थत्वं भूतनिष्ठे प्रसज्यते । ४½ ।

यत् खलु वाक्यं न पुरुषं क्वचिद्धितसाधने प्रवर्तयति अहितसाधना[7]च्च

---

[1] षं—B.
[2] Tait. 3-1.
[3] Bṛh. 3-8-8.
[4] Chānd. 6-1-4.
[5] सकल—B.
[6] नाद्वा—B.

निवर्तयति, केवलं सिद्धमर्थमन्वाचष्टे, तदपुरुषार्थम्; अपुरुषार्थत्वाच्चोन्मत्त-प्रलापवदप्रमाणम्; तथा च प्रायेण वेदान्ताः।

उच्यते—

प्रमाणस्य न चैतावत्पुरुषार्थैकनिष्ठता। ५॥
[1](उपेक्षामपि हि फलं प्रमाणस्य प्रचक्षते)।
अपि चाज्ञानतः शोकी दुःखी जीवः प्रकाशते॥ ६॥
तन्निवृत्तिश्च विज्ञानं पुरुषार्थः स्वयं मतम्।
कस्मिंश्चिदर्थे विज्ञाते कुतूहलवतां नृणाम्॥ ७॥
आकुलानां ज्ञानजन्म पुरुषार्थत्वसंमतम्।
अक्षादौ च यथारूपनिष्ठे नापुरुषार्थता॥ ८॥
न च प्रवृत्तिनिष्ठत्वं तथास्मिन् केन वार्यते।
ज्ञेयस्य पुरुषार्थत्वं तत्र चेदत्र तत्समम्॥ ९॥
पुरुषार्थः स्वयं ब्रह्म प्रशान्तं विजरादिकम्।
अतस्तत्त्वमसीत्येवमनुशिष्याय शिष्यते॥ १०॥
परप्रवृत्तेरङ्गत्वं प्रत्यक्षादेर्मतं यदि।
अत्रापि साक्षात्करणप्रवृत्तावङ्गतेष्यताम्॥ ११॥

न तावन्नियोगतः प्रमाणस्य पुरुषार्थफलता। न खलु हितोपादानाहितहाने एव प्रमाणफले। उपेक्षामपि हि प्रमाणफलं प्रमाणविद आचक्षते। न च पुरुषार्थता प्रमाणलक्षणम्, प्रमा[2]हेतुत्वं तु। तस्मान्न पुरुषार्थाभावेनाप्रामाण्यम्। अपि च 'शोक्यहम्' 'दुःख्यहम्' 'धनादीनि मम नष्टानि' इति विशुद्धब्रह्मात्मनो जीवस्य मिथ्याज्ञानम्; एतन्निवृत्तिरूपं च विशुद्धा-नन्दप्रकाशब्रह्मात्मतत्त्वज्ञानम्। तत् स्वरूपेणैव पुरुषार्थः; अनिष्टनिवृत्ति-रूपत्वादिष्टाविर्भावाच्च। यद्यपि च संस्कारात्तस्या[3]नुवृत्तिस्तथापि शाब्द-ज्ञानमनुसंतन्वतो विदुषो न पूर्ववद्भवति निवर्तते चात्यन्ताय। [4]दृष्टा च ज्ञानोत्पत्तेरेव पुरुषार्थता क्वचित् कुतूहलाकुलितानामज्ञातेऽर्थे। न हि

---

[1] अनेन श्लोकार्धेनात्रभाव्यमित्यभ्यूहः; परं तु मातृकासुनदृश्ते।

[2] प्राणहेतुत्वं—B.

[3] स्या अन—B.

[4] दृष्ट दृष्टां—B.

तज्ज्ञानात् परमन्यदर्थ्यते । न च प्रवृत्तिनिवृत्तिविषयस्यैव पुरुषार्थतेति नियमः; प्रत्यक्षादीनि हि प्रमाणानि; न च तावत्प्रवृत्तिनिवृत्तिपराणि सिद्धवस्तुविषयाणि; न च पुरुषार्थतां जहति । यदि मतम् -- प्रत्यक्षादिज्ञेयं हि सिद्धं वस्तु पुरुषार्थः सलिलादिः, तदुपकारात्; ततः प्रत्यक्षादीनां पुरुषार्थता भूतनिष्ठानामपि । [1]अत्रापि च शब्दप्रमेयं स्वयमेव ब्रह्म पुरुषार्थो जरादिविविधाशिवोपशमात् परमानन्दप्रकाशत्वाच्च सुप्रसन्नम् । अत एव "[2]तत् त्वमसि" इति श्वेतकेतुमुखेनानुशासनीयाय पुरुषाय श्रुत्याभिन्नमुपदिश्यते; अभिन्नं हि तदनुशासनीयात् । भेदेन च प्रतीयमानं न पुरुषार्थः । तत्त्वे तादात्म्यज्ञाने च तथाभावात् विश्वाशिवोपशमात् परमशिवभावाच्च परिपूर्णः पुरुषार्थ आप्तो भवति । यदि मतम्—प्रत्यक्षादीन्यपि प्रवृत्त्यङ्गान्येव, प्रमितेऽर्थे हानोपादानादिलक्षणायाः प्रवृत्ते[3]स्तन्मूलत्वात्; ईदृशं प्रवृत्त्यङ्गत्वमत्राप्यस्त्येव, शब्दात् प्रमिते ब्रह्माणि साक्षात्करणाय प्रवृत्तेरिष्टत्वादिति ॥

एषा वेदान्ततत्त्वप्रविचयचतुरप्रस्फुरन्न्यायतेजा
मार्गं मुक्ते[4]र्निरुन्धन्निबिडमपि तमोऽनादि निर्दारयन्ती ।
सद्यः प्रक्षालयन्ती घनमपि जगतां तीर्थदुस्तर्कपङ्कं
व्याख्यातोत्खातविश्वा शिवनिरतिशयश्रेयसे ब्रह्मसिद्धिः ॥ ११ ॥

॥ इति मण्डनमिश्राणां कृतिर्ब्रह्मसिद्धिः समाप्ता ॥

तत्त्वस्पृशः खण्डितभेदवादिनो
विनिःसृताः पण्डितषण्डमण्डनात्[5] ।
ध्वान्तच्छिदो मण्डनवक्त्रपङ्कजा-
ज्जयन्ति वाचः श्रुतिनीतिमण्डनाः ॥

---

[1] तत्रापि—B.
[2] Chānd. 6-8-7.
[3] B omits तत.
[4] क्तै—B.
[5] मण्डनाः—A.

APPENDIX I.

॥ ओम् ॥

॥ ब्रह्मसिद्धिकारिकाः ॥

ब्रह्मकाण्डः १.

आनन्दमेकममृतमजं विज्ञानमक्षरम् ।
असर्वं सर्वमभयं नमस्यामः प्रजापतिम् ॥ १ ॥

आम्नायतः प्रसिद्धिं च कवयोऽस्य प्रचक्षते ।
भेदप्रपञ्चविलयद्वारेण च निरूपणम् ॥ २ ॥

संहृताखिलभेदोऽतः सामान्यात्मा स वर्णितः ।
हेमेव पारिहार्यादिभेदसंहारसूचितम् ॥ ३ ॥

इति ब्रह्मकाण्डः ।

अथ तर्ककाण्डः २.

आहुर्विधातृ प्रत्यक्षं न निषेद्धृ विपश्चितः ।
नैकत्व आगमस्तेन प्रत्यक्षेण विरुध्यते ॥ १ ॥

लब्धरूपे क्वचित् किंचित् तादृगेव निषिध्यते ।
विधानमन्तरेणातो न निषेधस्य संभवः ॥ २ ॥

क्रमः संगच्छते युक्त्या नैकविज्ञानकर्मणोः ।
न संनिहितजं तच्च तदन्यामर्शि जायते ॥ ३ ॥

विधानमेव नैकस्य व्यवच्छेदोऽन्यगोचरः ।
मा स्म भूदविशेषेण मा न भूदेकधीजुषाम् ॥ ४ ॥

न भेदो वस्तुनो रूपं तदभावप्रसङ्गतः ।
अरूपेण च भिन्नत्वं वस्तुनो नावकल्पते ॥ ५ ॥

पौरुषेयीमपेक्षां च न हि वस्त्वनुवर्तते ।
पित्रादिविषयेऽपेक्षा जननादिप्रभाविता ॥ ६ ॥

एकक्रियाविशेषेण व्यपेक्षा ह्रस्वदीर्घयोः ।
अर्थक्रियाकृते भेदे रूपभेदो न लभ्यते ॥ ७ ॥

दाहपाकविभागेन कृशानुर्न हि भेदवान् ।
एकस्यैवैष महिमा भेदसंपादनासहः ॥ ८ ॥

वह्नेरिव यदा भावभेदकल्पस्तदा मुधा ।
यथैव भिन्नशक्तीनामभिन्नं रूपमाश्रयः ॥ ९ ॥

तथा नानाक्रियाहेतुरूपं किं नाभ्युपेयते ।
अन्योन्यसंश्रयाद्भेदो न प्रमान्तरसाधनः ॥ १० ॥

नास्मिन्नयं नायमयमिति भेदाद्विना न धीः ।
मीयमानैकरूपेषु न निषेधोऽवकाशवान् ॥ ११ ॥

भेदाभेदावभासे द्वे विज्ञाने चेत् परीक्ष्यताम् ।
न तावद् द्वयमैकात्म्यप्रख्यानानवकल्पनात् ॥ १२ ॥

समवायकृतं तच्चेन्न भेदस्यापरिच्युतेः ।
भेदान्तर्धानसामर्थ्यं तस्य भेदेऽपि चेन्मतम् ॥ १३ ॥

हन्तैकस्यैव तत्किं न यदेवमवभासते ।
दृष्टः संसर्गधर्मोऽयं यद्येकमपि वै तथा ॥ १४ ॥

नानावभासते चित्रं रूपमेकं तथा मतिः ।
न च संबन्धिसंबन्धः संसर्गो व्यवधानतः ॥ १५ ॥

व्यवहारे परोपाधौ सर्वा धीर्व्यावहारिकी ।
अयथार्था यदा भावभेदकल्पस्तदा मुधा ॥ १६ ॥

अयथार्थधियो बीजमवश्यं बाह्यमेव न ।
दृष्टस्तिमिरकामादिरान्तरोऽपि ह्युपप्लवः ॥ १७ ॥

एकत्वमविरोधेन भेदसामान्ययोर्यदि ।
न द्व्यात्मता भवेदेकतरनिर्मुक्तभागवत् ॥ १८ ॥

ऐकात्म्यबुद्धेर्भागे चेदेवं वस्तुनि तद्ध्यसौ ।
न चेत् कुतस्त्यमेकत्वमस्ति चेद् द्व्यात्मता कथम् ॥ १९ ॥

बुद्ध्यन्तरस्य वैयर्थ्यमेकांश इव चापतेत् ।
नानात्वादर्थवत्ता चेदेकत्वाद्व्यर्थता न किम् ॥ २० ॥

सामान्यं न हि वस्त्वात्मा न भेदश्चित्र एव सः ।
तस्यानन्वयतो भेदवादः शब्दान्तरादयम् ॥ २१ ॥

यदि वाखिलभावानाममेदात् तदतत्त्वतः ।
अभेदवादाश्रयणं स्यादन्यविधया गिरा ॥ २२ ॥

द्रव्यपर्यायार्थिकानां नय एतेन वारितः ।
तेषामपि द्रव्यनयः पर्यायनय एव वा ॥ २३ ॥

उत्पादस्थितिभङ्गानामेकत्र समवायतः ।
प्रीतिमध्यस्थताशोकाः स्युर्न स्युरिति दुर्घटम् २४ ॥

नैकान्तः सर्वभावानां यदि सर्वविधानतः ।
अप्रवृत्तिनिवृत्तीदं प्राप्तं सर्वत्र ही जगत् ॥ २५ ॥

आपेक्षिकत्वाद्भेदो हि भेदग्रहपुरःसरः ।
नैकज्ञानं समीक्ष्यैकं न भेदं तत्त्वहानतः ॥ २६ ॥

आलोच्यते वस्तुमात्रं ज्ञानेनापातजन्मना ।
अचेत्यमानो भेदोऽपि चकास्तीत्यतिसाहसम् ॥ २७ ॥

प्रतिष्ठितं च विज्ञानमर्थमात्रावलम्बनम् ।
भेदेषु त्वप्रतिष्ठत्वमस्तीन्द्रियधियामपि ॥ २८ ॥

अन्योन्याभावरूपत्वं सर्वेषां न प्रकल्पते ।
तत्रोपाधौ प्रतीयन्तां तथा भिन्ना न रूपतः ॥ २९ ॥

दर्पणादौ मुखस्येव भेदोऽभेदावलम्बनः ।
भेदावलम्बनोऽभेदो न तथा तदभावतः ॥ ३० ॥

प्रत्येकमनुविद्धत्वादभेदेन मृषा ततः ।
भेदो यथा तरङ्गाणां भेदाद्भेदः कलावतः ॥ ३१ ॥

एकस्यैवास्तु महिमा यन्नानेव प्रकाशते ।
लाघवान्न तु भिन्नानां यच्चकास्त्यभिन्नवत् ॥ ३२ ॥

यथानुवृत्तव्यवहारसिद्धिं यथावभासं कथयन्ति बाह्याः ।
तथैव भेदव्यवहारयोगं वदन्ति वेदान्तविवेकभाजः ॥ ३३ ॥

इति तर्ककाण्डः ।

अथ नियोगकाण्डः ३

शब्दाद्यदात्मविज्ञानं तन्न तावद्विधीयते ।
भवत्यधीतवेदस्य तद्धि कर्मावबोधवत् ॥ १ ॥

स्वर्गकामो यजेतेति बोधेऽस्मिन्न व्यपेक्ष्यते ।
विधिरन्योऽनवस्थानान्नायं कर्मव्यवस्थितेः ॥ २ ॥

फलं विधेयावगमात् प्रवृत्तिश्चोत्तरा विधेः ।
अन्योन्यसंश्रयान्नैष शाब्दो बोधः स नो परः ॥ ३ ॥

जाते बोधे न प्रवर्त्यो नतरां खल्वबोधके ।
शब्देन निश्चये तस्मादन्यस्मादन्यवाञ्छनम् ॥ ४ ॥

अथाविवक्षितार्थत्वनिवृत्त्यै प्रार्थ्यते विधिः ।
अर्थो ज्ञातव्य इत्युक्ते ज्ञेयः स्यान्नाविवक्षितः ॥ ५ ॥

तद्वार्तमर्थपरता शब्दानां लोकवेदयोः ।
अविशिष्टस्तु वाक्यार्थ इत्युत्सर्गवती यतः ॥ ६ ॥

दृष्टार्थता च स्वाध्यायविधेरत्र न भिद्यते ।
भवेदितरथा कृत्स्नः सविध्यर्थोऽविवक्षितः ॥ ७ ॥

ज्ञानस्य पुरुषार्थत्वसिद्धये विधिरिष्यते ।
सर्वत्र पुरुषार्थत्वं विधेरित्यप्यपेशलम् ॥ ८ ॥

ज्ञेयाभिव्याप्तितो यस्मान्न विज्ञानात् फलान्तरम् ।
इष्यते मोक्ष इति चेत् साध्यस्तत्त्वच्युतेर्न सः ॥ ९ ॥

विधेर्विना कार्यशून्यं भूतार्थमनुवादकम् ।
वचः स्यादनुवादश्च प्रमाणान्तरगोचरे ॥ १० ॥

तत् प्रमाणान्तरापेक्षं प्रामाण्यमतिवर्तते ।
मानान्तरस्याविषये विध्यर्थे तु प्रतिष्ठितम् ॥ ११ ॥

अनपेक्षं प्रमाणत्वमश्नुते कर्मवाक्यवत् ।
परप्रवृत्त्यभावेऽपि प्रामाण्यायैव तद्विधिः ॥ १२ ॥

प्रमाणान्तरयातार्थभावः किमनुवादता ।
उत भूतार्थता तत्र सिद्धार्थमपि यद्वचः ॥ १३ ॥

न मानान्तरलब्धार्थतया तस्यावबोधकम् ।
न तत् सापेक्षमेषा चेदभिप्रेतानुवादता ॥ १४ ॥

सापेक्षतायाः को हेतुः शुद्धा सिद्धार्थता यदि ।
प्रमाणान्तरसंभेदस्तद्व्यपेक्षणकारणम् ॥ १५ ॥

अनृधीप्रभवे नास्ति भूतार्थेऽपि स वैदिके ।
न च संभवमात्रेण तदपेक्षावकल्पते ॥ १६ ॥

विशेषो न हि गम्येत सापेक्षत्वे तदा तयोः ।
प्रत्यक्षानुमयोरेवं वृत्तेरन्योन्यगोचरे ॥ १७ ॥

परस्परव्यपेक्षत्वमविशेषं प्रसज्यते ।
स्यादक्षमपि सापेक्षं यदक्षान्तरगोचरे ॥ १८ ॥

असंभवादौषधादिनियोगस्यानपेक्षता ।
लौकिकस्य प्रसज्येत नरप्रत्ययपूर्वकः ॥ १९ ॥

विनियोगस्तत्र तेन व्यपेक्षा वैदिके पुनः ।
अबुद्धिपूर्वकः सोऽपीत्यनपेक्षत्वमुच्यते ॥ २० ॥

नृबुद्धिपूर्वतैवेत्थं हन्तापेक्षानिबन्धनम् ।
मानान्तरासंभवेऽपि ततः सापेक्षता यतः ॥ २१ ॥

वेदे नियोगनिष्ठत्वं विनियोगप्रधानता ।
लोके वेदे न व्यपेक्षा तल्लोके च व्यपेक्षणम् ॥ २२ ॥

न शब्दमात्रसामर्थ्यप्रविभागोऽयमीदृशः ।
लोकावगतसामर्थ्यः शब्दो वेदेऽपि बोधकः ॥ २३ ॥

अथ मानान्तराज्ज्ञात्वा प्रयुङ्क्ते पुरुषो वचः ।
अर्थे तत्तेन तन्निष्ठमितरत्त्वन्यथा स्थितम् ॥ २४ ॥

मानान्तरव्यपेक्षत्वात् संभव्यन्यप्रमाणकः ।
हन्तास्य गोचरो नास्मादपेक्षास्य प्रमान्तरे ॥ २५ ॥

तस्मान्मानान्तराद्गत्वा परस्य प्रतिपत्तये ।
वचः प्रयुङ्क्ते पुरुषो नाकस्मात् तेन तद्गिरि ॥ २६ ॥

प्रमाणान्तरसंभेदो व्यपेक्षातो न संभवात् ।
अपौरुषेयता तेन पौरुषेयत्वमेव च ॥ २७ ॥

अनपेक्षव्यपेक्षत्वनिमित्ते वर्णिते बुधैः ।
भूतार्थमपि सापेक्षं नातोऽपुरुषबुद्धिजम् ॥ २८ ॥

अथ संसर्गभाजो नो पदार्थाः क्रियया विना ।
किमायातं विधेः सापि त्वस्त्यादिः सुलभा क्व न ॥ २९ ॥

न च मानावगम्यत्वमस्तीतिविषयो मतः ।
मानादेव यतो बुद्धिरभूदस्ति भविष्यति ॥ ३० ॥

धूमादिना मिते हि स्याद्वह्न्यादावियमन्यथा ।
मित्येतोत्तरकाले वा भवन्ती न खलु त्रिधा ॥ ३१ ॥

स्वसंबन्धितया मानमथ वस्त्वधिगच्छति ।
तथापि नैव भिद्येत नेत्थं चान्यव्यपेक्षता ॥ ३२ ॥

अन्यमानावगम्यत्वमथ लिङ्गात् त्रिधेक्ष्यते ।
स्याल्लिङ्गमपि सापेक्षं तत्सिद्धेस्तत एव चेत् ॥ ३३ ॥

नैरपेक्ष्यं यदि न तद्वेदे दण्डैर्निवार्यते ।
तत्संभवो लैङ्गिकेऽर्थे बुद्धवाक्यार्थवन्न तु ॥ ३४ ॥

अत्रेति साक्षात्करणाभ्युपायादसमञ्जसम् ।
मेयत्वमेव सत्ता चेन्माने त्रिविधता कुतः ॥ ३५ ॥

तत्संबन्धादतो नार्थे त्रैविध्यमवकल्पते ।
वर्तमानप्रमायोगः सत्तासत्ता विपर्ययः ॥ ३६ ॥

मते यदि ततः प्राप्तमसत्त्वं स्मृतिगोचरे ।
प्रमाणयोगमात्रं चेत् सत्तासत्ता विपर्ययः ॥ ३७ ॥

प्राप्ता प्रमितनष्टेन घटेन मधुधारणा ।
प्रमिते च न जिज्ञासा पुनः स्यात् सदसत्त्वयोः ॥ ३८ ॥

अथ प्रमाणयोग्यत्वं सत्त्वं नष्टाच्च तच्च्युतम् ।
स्मर्यमाणे प्रचलितं क्वचिदित्यप्यसुन्दरम् ॥ ३९ ॥

भूमौ निखातं निर्लिङ्गमवेद्यानुपपन्नकम् ।
नष्टद्रष्टृकमत्येति यत्सर्वमितियोग्यताम् ॥ ४० ॥

असत् प्रमेयं च तथा यथैव स्थापयत्ययम् ।
अमितं हि तथा कस्मात्तथा न पुनरन्यथा ॥ ४१ ॥

अमित्वा कण्टकाभावं चरणं न्यस्यते कथम् ।
नान्यग्रहात्तस्य भावे पुरस्ताच्च प्रसङ्गतः ॥ ४२ ॥

जिज्ञासा न प्रवर्तेत यदि संवित्त्यभावतः ।
प्रमाणविषयत्वस्य नोपयोगोऽत्र दृश्यते ॥ ४३ ॥

असद्बोधेऽनन्यहेतुभानेन ह्युपयुज्यते ।
अथ यत्र प्रवृत्तिः स्यात्तत्र केवलसंविदः ॥ ४४ ॥

जिज्ञासेत न सूक्ष्मार्थं कैवल्यं संविदो यदि ।
केवलो विषयो नेष्टो रूपेऽन्मिश्रेऽपि तद्यतः ॥ ४५ ॥

विशिष्टस्य च नास्त्यन्यदन्याभावाद्विशेषणम् ।
नास्तीति धीव्यवहृती विषयं कमुपाश्रिते ॥ ४६ ॥

मानाभावं यदि क्षुण्णं मेयाभावस्य तत्र किम् ।
अग्रहेऽसद्ग्रहभ्रान्तिरभावव्यवहृद्भ्रमः ॥ ४७ ॥

अभावे च व्यवहृतेरदृष्टौ ध्वान्तदृष्टिवत् ।
इत्थं भवेत् सुषुप्तादौ त्रैलोक्याभावदृग्भ्रमः ॥ ४८ ॥

अपरिच्छिन्दतः किंचिद्विभ्रमश्च न युज्यते ।
आरोपविषयारोप्ये नाजानन् रजतभ्रमी ॥ ४९ ॥

नाभावभिन्ना व्यवहृत्तदभावश्च धीपदे ।
तमोदृष्टिस्तु भूच्छायामालोकाभावमेव वा ॥ ५० ॥

आलम्बते न त्वदृष्टाविष्टो दर्शनविभ्रमः ।
अस्तु वा मानयोग्यत्वं सत्त्वं तच्च प्रमीयताम् ॥ ५१ ॥

तस्मिन् मिते वस्तुसत्त्वं भवत्यागमगोचरः ।
न च सापेक्षता नास्मिन्नन्तरार्थविभिन्नताम् ॥ ५२ ॥

प्रचक्षते येऽपि सत्तामन्यां न प्रतिजानते ।
प्रमाणान्तरभिन्नार्थमपि मानं न नो वचः ॥ ५३ ॥

निरपेक्षमिहार्थे तु प्रमितं वस्त्विदं मया ।
अर्थमात्रे च सापेक्षमन्यापेक्षार्थबोधनात् ॥ ५४ ॥

अबाधितमपि स्वर्थे प्रमाणांशेऽपबाधनात् ।
तत्राप्रमाणतामेति वृद्धानाप्तवचो यथा ॥ ५५ ॥

आप्तवाक्यं पुनर्नार्थे न मानांशेऽपबाधितम् ।
निरपेक्षं प्रमाणांशे व्यवहारोऽन्यथा कथम् ॥ ५६ ॥

मयेति वक्त्रभावेन संभेदरहितं ततः ।
प्रलीनज्ञानविज्ञेयविभागं स्वात्मवेदनम् ॥ ५७ ॥

प्रवेदयन्तु वेदान्ता मानान्तरमलौकिकम् ।
तत्सिद्धिसिद्धतार्थस्य पुंवचोवद्भविष्यति ॥ ५८ ॥

एवं न मेयता सत्ता नन्वन्यापि न युज्यते ।
न हि पूर्वावमर्शेन विना सामान्यकल्पना ॥ ५९ ॥

गामेकामीक्षितवतो जायतेऽन्यत्र यादृशः ।
अवमर्शो दृष्टसतस्तथा न हि सदन्तरे ॥ ६० ॥

एकशब्दप्रवृत्तिस्तु दण्ड्यादिवदुपेयताम् ।
को नु पूर्वावमर्शोऽयं पूर्वरूपान्वयो धियः ॥ ६१ ॥

सदन्तरेऽपि सोऽस्त्येव कयाचित् खलु मात्रया ।
सर्वात्मना त्वनुगमो न दृष्टः खण्डमुण्डयोः ॥ ६२ ॥

न तादृशश्चेन्नो भेदमात्राद्वेद्यः स्वपह्नवः ।
न भेदमात्रान्मृज्जातिर्हीनं मणिकमल्लकम् ॥ ६३ ॥

रूपान्वयः प्रत्ययस्य मणिकेषु हि यादृशः ।
न दृष्टमल्लकस्यास्ति मणिके खलु तादृशः ॥ ६४ ॥

पूर्वावमर्शः स इति प्रख्येत्यपि न शोभते ।
मणिकं वीक्षितवतः सोऽपि नोदेति मल्लके ॥ ६५ ॥

सामान्यरूपभूयस्त्वे तस्मात्तत्वं प्रकाशते ।
विलक्षणत्वमल्पत्वे चकास्ति तदनुद्भवात् ॥ ६६ ॥

यस्मात् सत्यपि सामान्ययोगे मणिशरावयोः ।
प्रमाणं कार्यविज्ञेयमसंयोज्यास्ति धीर्यतः ॥ ६७ ॥

प्रथमं जायते तस्मान्न दण्ड्यादिसमानता ।
सम्बन्धमात्रावसितमपि चान्ये विपश्चितः ॥ ६८ ॥

आहुर्वचोऽक्रियमयं राज्ञो ना फलिनो द्रुमाः ।
जनिक्रियावसानाच्च विशिष्टं शक्यबोधनम् ॥ ६९ ॥

कारणं जायत इदमीदृक्षात् कारणादिति ।
ननु प्रमान्तराधीनसंसर्गः पुरुषोक्तिषु ॥ ७० ॥

पदार्था विध्यधीनात्मसंश्लेषा इतरत्र तु ।
पदानां रचना तत्र विवक्षापरिपूर्तये ॥ ७१ ॥

प्रमाणान्तरगम्येऽर्थे विवक्षा च व्यवस्थिता ।
विध्यर्थसिद्धये वेदे तदभावे त्वसंगतेः ॥ ७२ ॥

विशिष्टार्थगतिर्भ्रान्तिरग्रहे ग्रहविभ्रमः ।
कथं नु विध्यधीनत्वं यदि स्यादन्यथा वृथा ॥ ७३ ॥

विधिर्निर्विषयस्तुल्यमिदमन्यपदोदिते ।
विशिष्टार्थावगत्यान्यपदार्थोऽपि प्रयुज्यते ॥ ७४ ॥

अर्थवत्त्वे प्रमाभावादस्त्वसौ चेदनर्थकः ।
विधिर्नैवं कस्य हेतोरथ स्यादपरं पदम् ॥ ७५ ॥

प्रमाणान्तरसिद्धार्थे प्रयोगे न विधायकम् ।
तदर्थोऽनन्यगम्यो हि मीयमानः समाक्षिपेत् ॥ ७६ ॥

विषयं न यथासिद्धपदार्थस्त्वनुवादभाक् ।
अव्युत्पन्नप्रवृत्तिः स्यात् संबन्धज्ञाननिह्नवे ॥ ७७ ॥

पदं स्वधर्मं व्युत्क्रामेदन्यासिद्धार्थतान्यथा ।
शब्दादेव मिते येऽपि मन्यते संगतिक्रमम् ॥ ७८ ॥

नान्योन्यसंश्रयावद्यं न स्वयं प्रमिते हि सः ।
परेण शब्दावगते तत्प्रवृत्त्या च सूचिते ॥ ७९ ॥

पदार्थान्तरवत् तत्र सुकरः संगतिग्रहः ।
तस्यैवमनुमेयत्वे कथं शब्दैकगोचरः ॥ ८० ॥

तस्यापि शब्दपूर्वत्वादनुमानैकगोचरः ।
कस्मान्न शब्दबोधोऽपि ह्यनुमानपुरःसरः ॥ ८१ ॥

नेदंप्रथमता लभ्या बीजाङ्कुरवदेतयोः ।
शब्दाद्बोद्धुश्चानुमानं सर्वस्यैव पुरः स्थितम् ॥ ८२ ॥

पदार्थान्तरवत् तेन तस्य शब्दोऽनुवादकः ।
अनुमानाद्बुध्यमानः शब्दाद्बुद्धं न बुध्यते ॥ ८३ ॥

प्रतिपन्नान्तरे बोधो नान्यबोधानुवादकृत् ।
प्रवृत्तिहेतुमात्रं च शब्दार्थः स्यादलौकिकः ॥ ८४ ॥

न स कल्पयितुं शक्यस्तत्सिद्धेर्लौकिकादपि ।
अथ प्रमाणरूपेण स स्वशब्दप्रकाशितः ॥ ८५ ॥

आक्षेप्ता निरपेक्षश्च कथ्यतेऽन्यप्रमां प्रति ।
तथाप्यसिद्धे प्रागुक्तौ दोषौ सिद्धेऽनुवादता ॥ ८६ ॥

प्रामाण्यमस्य यत्रास्तु श्रुतेस्तत्र वृथा त्वयम् ।
क्व च प्रमाणमेषोऽर्थे न यागादौ स्वशब्दके ॥ ८७ ॥

लौकिकेऽपूर्वसंसर्गः श्रोतुरस्त्यविधावपि ।
फलसाधनशक्तौ चेच्छब्दस्तत्र न दुष्यति ॥ ८८ ॥

पदार्थान्तरतुल्यत्वाद्विध्याका ानिबन्धनः ।
न संसर्गः पदार्थानां स्वशब्दैस्तु प्रकाशिताः ॥ ८९ ॥

संबन्धयोग्यरूपेण तस्मात् संसर्गभागिनः ।
विशिष्टार्थप्रयुक्ता हि समभिव्याहृतिर्जने ॥ ९० ॥

अतो न विध्यभावेन संसर्गो न प्रकल्पते ।
अथ कर्तव्यताज्ञानाद्विनानर्थक्यमुच्यते ॥ ९१ ॥

न प्रवृत्तिनिवृत्तिभ्यामन्यद्वाक्यप्रयोजनम् ।
प्रतिपत्तिविधौ तुल्यं यदि सैव प्रयोजनम् ॥ ९२ ॥

समानमेतदर्थं च समर्पयति चेदयम् ।
प्रज्ञाक्रियोपासनाधिकारसिद्ध्यपेक्षितम् ॥ ९३ ॥

हन्त तर्हि स्वरूपे तन्न वचः पर्यवस्यति ।
तुल्यमेतत् समाप्तं च वाक्यं वाक्यान्तरानुगम् ॥ ९४ ॥

नियोगानुप्रवेशोऽस्ति तावद्यदि वृथान्यथा ।
तत्त्वावबोधविध्यंशस्तावदेवं समुद्धृतः ॥ ९५ ॥

ननूत्पत्तिविधिः कर्मरूपबोधे व्यवस्थितः ।
यथा तत्त्वज्ञानविधिस्तथा बोधेऽवतिष्ठताम् ॥ ९६ ॥

अधिकारात् प्रवृत्तिश्च मता कर्माधिकारवत् ।
अज्ञातज्ञापनमतोऽथाप्रवृत्तप्रवर्तनम् ॥ ९७ ॥

विधिमाचक्षते धीरा इत्येतदपि तादृशम् ।
कर्मस्वरूपावगमस्तत्र नेष्टं विधेः फलम् ॥ ९८ ॥

किं तु कार्यव्यपेक्षस्य फलवाक्येन संगतिः ।
इहाधिकारसंबन्धो यस्य तन्न विधीयते ॥ ९९ ॥

तत्त्वं तत्त्वावबोधस्य नाधिकारप्रवेशिता ।
न हि व्रीह्यादिविषयं प्रत्यक्षमधिकारभाक् ॥ १०० ॥

सोपायमन्यत् तर्हीदं शब्दाज्ज्ञानं विधीयते ।
प्रलीनग्रहणग्राह्यविभागोद्ग्राहमद्वयम् ॥ १०१ ॥

न हि भिन्नार्थसंसर्गरूपवाक्यार्थधीपदम् ।
आत्मतत्त्वं निष्प्रपञ्चमित्येतदपि पेलवम् ॥ १०२ ॥

अद्वयात्मप्रकाशोऽसावनवच्छेदविभ्रमः ।
स्वात्मस्थितिः सुप्रशान्ता फलं तन्न विधेः पदम् ॥ १०३ ॥

तत्साधनावबोधे हि विधातृव्याप्तिर्मता ।
अपेक्षितोपायतैव विधिरिष्टो मनीषिभिः ॥ १०४ ॥

ततो ह्यध्यवसायादिर्नाकस्मान्नाभिधानतः ।
न च मोक्षः फलं तस्य साध्यो मोक्षो न चापरः ॥ १०५ ॥

अविद्यास्तमयो मोक्षः सा संसार उदाहृता ।
विद्यैव चाद्वया शान्ता तदस्तमय उच्यते ॥ १०६ ॥

प्रायश्चित्तदिशा बन्धहेतूच्छेदोऽपि नो ततः ।
सर्वाविद्याप्रविलये न च्छेद्यमवशिष्यते ॥ १०७ ॥

बन्धहेतुरविद्यात्मा विद्यायां सास्तमागता ।
न ब्रह्म शब्दधीगम्यं यद्यशक्यो धियो विधिः ॥ १०८ ॥

धीविशेषप्ररूपाय नासिद्धो विषयः क्षमः ।
विधिर्नारूपितपदो धीमात्रं न विधीयते ॥ १०९ ॥

विधिः स्वसिद्धिनिष्ठो वा क्रियासिद्धिपरोऽथवा ।
अद्वैतब्रह्मतत्त्वस्य प्रतिपत्तिरहेतुका ॥ ११० ॥

विनियोगादधिगतिर्यास्या ज्ञानक्रियार्थता ।
अतत्परा न प्रमाणं सार्थवादोत्थबुद्धिवत् ॥ १११ ॥

विधिः क्रियागोचरत्वान्न द्रव्ये व्याप्टतिक्षमः ।
सचान्वयात्तु तत्सिद्धिः प्रत्युतेति स दुष्यति ॥ ११२ ॥

विशिष्टान्यक्रियाबोधः प्रमाणं च विशेषणे ।
प्रतिपत्तिर्विशिष्टापि विषयस्य नियोगतः ॥ ११३ ॥

सत्तां न साधयत्येव समारोपेण संभवात् ।
ननु नो विपरीतार्था धीः प्रतीतिविरोधतः ॥ ११४ ॥

अनाश्वासाच्च रजतप्रत्ययो रजते स्मृतिः ।
नैतन्न हि प्रवर्तेत शुक्तिकाशकले तदा ॥ ११५ ॥

रजते सा प्रवृत्तिश्चेन्न तस्यासंनिधानतः ।
असंनिधानाबोधाच्चेत् प्रवृत्तिनियमः कुतः ॥ ११६ ॥

प्रवर्तते यत् तत्रैव तत्तत्संनिधिकारितम् ।
अन्यत्र भेदग्रहणाद्विवेकाग्रहणात्तथा ॥ ११७ ॥

प्रवृत्तिभेदः सादृश्याद्विवेकाग्रहणं यदि ।
अदृष्टेषु प्रवर्तेत लोष्टादिष्वविवेकतः ॥ ११८ ॥

न तत्र यदि तद्बुद्धिः शुक्तिकाशकलेऽपि न ।
अथास्ति विपरीतार्था ख्यातिर्निह्नूयते कथम् ॥ ११९ ॥

अदृष्टत्वादप्रवृत्तिः शुक्तिकाशकले समा ।
दृष्टं तद्येन रूपेण तत् प्रवृत्तेरकारणम् ॥ १२० ॥

दृष्टस्मृताविवेकाच्चेदिदमत्र परीक्ष्यताम् ।
तत्त्वबोधादथातत्त्वाबोधाद्व्रजतवेदनात् ॥ १२१ ॥

दृष्टे प्रवृत्तिः पूर्वस्मिन् विपरीतार्थता मतेः ।
न दृष्टादृष्टयोर्भेदः परस्मिन्नोपयोगिनी ॥ १२२ ॥

स्वयोगदर्शने ते हि समारोपोपयोगिनी ।
नादृष्टेऽसंप्रयुक्ते वा चाक्षुषः स्याद्विपर्ययः ॥ १२३ ॥

स्मृतं प्रत्यक्षतो भिन्नं स्वज्ञानादेव चेत् कुतः ।
अविवेकोऽन्यथा तु स्यात् सदा सामान्यदर्शने ॥ १२४ ॥

विपर्ययोऽन्यं स्मरतो न च संशयदर्शनात् ।
स्मृतद्वयाविवेकोत्थं संशयं यदि मन्यते ॥ १२५ ॥

तन्नोभयोरपि यतः स्मृतौ दृष्टो विपर्ययः ।
विशेषज्ञानतोऽध्यक्षे स्मृतं यदि विविच्यते ॥ १२६ ॥

न स्वज्ञानादसत्यस्मिन् द्विस्मृतौ कथमेकधीः ।
एकत्वमेव स्मरतः प्राग्रूपं शशिनि स्फुटम् ॥ १२७ ॥

तिमिरादिप्रदोषेण कथं ते द्वित्वविभ्रमः ।
पिपासतश्च सलिलं शुक्तिकाहितचेतसः ॥ १२८ ॥

विपर्ययो न हि भवेद्भवन्वा सलिले भवेत् ।
न च सर्वा नियोगेन भ्रान्तिः सादृश्यबन्धना ॥ १२९ ॥

श्वेते पीतभ्रमो दृष्टो मधुरे तिक्तविभ्रमः ।
किंचित्सादृश्यतो हि स्यान्न कश्चित्तत्र न भ्रमः ॥ १३० ॥

तस्मादिन्द्रियदोषाणां सामर्थ्यस्य विभागतः ।
भ्रमेषु नियमो दोषादग्रहे न भ्रमे यमः ॥ १३१ ॥

विशेषस्मरणान्नापि स्मृतावपि तदग्रहः ।
देशकालविशेषाच्च न स्मृतं प्रविविच्यते ॥ १३२ ॥

अनेकदेशाधिगतं विविक्तं न पुनस्ततः ।
स्मृतिरित्यपि विज्ञानं स्मृतेरन्यदुदाहृतम् ॥ १३३ ॥

न च मानफलाद्भिन्नात्तत् सिध्यति फलादृते ।
सति स्मृतिविवेके च प्रत्यभिज्ञानविभ्रमः ॥ १३४ ॥

अथासंनिहितो व्यर्थो वेद्यः संनिधिमत्तया ।
अविविक्तस्मृतेरेवं विपरीतार्थता भवेत् ॥ १३५ ॥

मनसोऽनुपघाताच्च नासंनिध्यपरिग्रहः ।
दोषो ह्यग्रहणे हेतुरिन्द्रियाणामुदाहृतः ॥ १३६ ॥

प्रवृत्तिनियमो न स्यादिति चात्र निवेदितम् ।
सर्वज्ञानानि मिथ्या च प्रसज्यन्तेऽत्र कल्पने ॥ १३७ ॥

सर्वात्मनार्थो ज्ञानेन केनचिन्न हि गृह्यते ।
तथाज्ञातविवेकस्य द्विचन्द्रादिविपर्ययात् ॥ १३८ ॥

अनुवृत्तिमतः पश्यन् कस्य स्वात्मापनिह्नुते ।
प्रसक्तप्रतिषेधात्मा ख्यातिः प्राप्तौ प्रकल्पते ॥ १३९ ॥

नाग्रहः प्रापकोऽभावः प्रापिका विपरीतधीः ।
ये च ख्याती तु रजतचक्षुःसंयुक्तवस्तुनोः ॥ १४० ॥

नायं तदुपनीतार्थप्रतिषेधोऽवगम्यते ।
न चाग्रहणमेवैषा प्रतीतिरपबाधते ॥ १४१ ॥

सर्वो ह्यग्रहबाधेन जन्म न स्यात्तथेदृशी ।
विवेकविज्ञानमिदं न प्रसक्तनिषेधधीः ॥ १४२ ॥

इति ब्रुवाणो वैयात्यात् स्वां प्रतीतिमपह्नुते ।
न क्रमे यौगपद्ये वा विवेकमतिरीदृशी ॥ १४३ ॥

प्राप्ते स्यादैक्यसंवित्तौ न भेदस्यानिरूपणे ।
रजतस्य स्मरंश्चक्षुःसंयुक्तस्य च वस्तुनः ॥ १४४ ॥

सामान्यदृष्ट्या रजतादबुद्धा च विविक्तताम् ।
पश्चाद्विविञ्चन् प्रत्येति नैवं सामान्यदर्शने ॥ १४५ ॥

कोटिद्वयस्मृत्यभावे संशयो न नियोगतः ।
विवेकग्रहणाभावात् कालसंनिधिसंविदः ॥ १४६ ॥

तद्वदाभासनात् प्राप्ताविष्टः स्यादन्यथाग्रहः ।
तत्राग्रहो निमित्तं स्यादथवा संनिधिग्रहः ॥ १४७ ॥

भेदग्रहापवादेन रहितो भावरूपतः ।
विपर्ययानभ्युपाये भ्रमोऽग्रहनिबन्धनः ॥ १४८ ॥

शब्दैकगम्य उक्तः स्यादग्रहोऽग्रहबन्धनः ।
यः प्रतीतिविरोधस्तु स स्वदोष उदाहृतः ॥ १४९ ॥

सामानाधिकरण्येन बोधाद्रूप्यमिदं सितम् ।
अनाश्वासो ज्ञायमाने ज्ञानेनैवापबाध्यते ॥ १५० ॥

व्यभिचारादसामर्थ्यं न तत्कार्यस्य लाभतः ।
व्यभिचारात्प्रमेयत्वे कार्यमेव न लभ्यते ॥ १५१ ॥

अपि चाग्रहणेऽभीष्टं यद्विवेकनिबन्धनम् ।
न पराणुद्यते दण्डैस्तद्विपर्ययदर्शने ॥ १५२ ॥

नोद्रेकहेतवो दोषाः कार्यसामर्थ्यघातिनः ।
ग्रहाग्रहविभागः स्यादतस्तत्सदसत्त्वतः ॥ १५३ ॥

विपर्यये हि नितरामुपघातः प्रकल्पते ।
इष्टकार्योपरोधेन विपरीतोदयेन च ॥ १५४ ॥

तस्मात्तत्सदसत्त्वाभ्यां विवेकोऽत्रापि कल्पते ।
दोषेऽसत्यग्रहाशङ्का कथं च विनिवर्तते ॥ १५५ ॥

न हि कारणसद्भावे कार्यसत्ता नियोगतः ।
प्रत्यक्षं कार्यमेवं च हेतुनानुमितं भवेत् ॥ १५६ ॥

विपर्यये फलाभावो हेत्वभावात्तु युज्यते ।
अनालम्बनतापत्तिर्यथाकारान्तरार्पणम् ॥ १५७ ॥

स्वरूपानर्पणादेवं भवेदग्रहणेऽपि ते ।
कस्यचित्त्वर्पणं तुल्यमथ तत्र न तत्तथा ॥ १५८ ॥

परस्यापि हि तत्रैवमथ तत्र तथा स्थितेः ।
सर्वत्र स्यात्तथाभावः स्यादेवं ग्रहणेऽपि ते ॥ १५९ ॥
यथा तत्रानिमित्तत्वात् सम्यग्ज्ञानेऽनिमित्तता ।
शङ्क्यते ग्रहणेऽप्येवमग्रहे सा निरूपिता ॥ १६० ॥
ज्ञानादेव निमित्तत्वमन्येषां न विशिष्यते ।
अवघातप्रोक्षणादेर्यथा द्रव्यार्थता स्थिता ॥ १६१ ॥
ज्ञानं स्वभावाद्द्रव्यार्थं कर्मत्वाच्चात्मनस्तथा ।
भवत्वेवं तथापीष्टरूपसिद्धिः कुतो मता ॥ १६२ ॥
शब्दस्तदर्थकार्यत्वे तावज्ज्ञानस्य निश्चितः ।
ज्ञानाज्ज्ञेयस्य कोऽन्योऽर्थः स्वरूपप्रतिभासनात् ॥ १६३ ॥
अदृष्टकल्पना युक्ता न च दृष्टस्य संभवे ।
तस्माद्यथा प्रोक्षणादिविधेर्व्रीहिषु गम्यते ॥ १६४ ॥
अदृष्टा संस्कृतिर्ज्ञानविधे रूपं तथात्मनः ।
उक्तोत्तरमिदं यस्मादरूपेणापि भासकम् ॥ १६५ ॥
ज्ञानं प्रदर्शितं न स्यादन्यथा तद्विधेः फलम् ।
लयो निवर्त्यो न तथा विक्षेपो हि यथासुखः ॥ १६६ ॥
लयविक्षेपभेदश्च न स्यादग्रहमात्रके ।
नन्वरूपावभासे स्याददृष्टफलकल्पना ॥ १६७ ॥
रूपावभासे दृष्टं तु फलं तत्सिद्धिलक्षणम् ।
न दृष्टमात्राद् दृष्टार्थं पुरुषार्थानुगं तु तत् ॥ १६८ ॥
न भिद्यते च तद्भावो रूपारूपावभासयोः ।
यथा प्रपञ्चशून्यत्वे तत्त्वे ज्ञानावभासिते ॥ १६९ ॥
दुःखकर्मक्लेशहानमतत्त्वेऽपि तथा भवेत् ।
एतच्चात्र भवेद्युक्तं प्रत्यक्षाद्यविरोधतः ॥ १७० ॥
अनौपचरितार्थाश्च स्युः कर्मविधयो यतः ।
जानातिस्तत्त्वबोधे चेन्न मिथ्यादिविशेषणात् ॥ १७१ ॥

नात्मा ज्ञातस्तथा स्याच्चेन्न तद्रूपाविधानतः ।
प्रमाणान्तरसिद्धत्वे नतरामन्यथा यदि ॥ १७२ ॥

शब्दार्पितेन रूपेण तस्य ज्ञानं विधीयते ।
असत्त्वेनापि तेनास्य विज्ञानमवकल्पते ॥ १७३ ॥

ज्ञानं यदि च दृष्टार्थं प्राप्तं दृष्टत एव तत् ।
आत्मरूपविजिज्ञासोरजिज्ञासोर्वृथैव तत् ॥ १७४ ॥

तदुपायो न चेज्ज्ञातस्तस्यैवास्तु विधिस्ततः ।
अवघातादिविधयो नादृष्टस्पर्शवर्जिताः ॥ १७५ ॥

अलौकिकमिदं ज्ञानमतो यदि विधीयते ।
न रूपसिद्धये तावद्यतः कर्तव्यता विधेः ॥ १७६ ॥

कर्तव्यता च दृष्टार्थे दृष्टादव प्रसिध्यति ।
अलौकिकेऽर्थरूपेऽतः शब्देन प्रतिपादिते ॥ १७७ ॥

ज्ञाने ज्ञेयाभ्युपायत्वात् स्वयमेवोन्मुखः पुमान् ।
तदुपाये त्वविज्ञाते विधिना स प्रवर्त्यताम् ॥ १७८ ॥

नियोगानुप्रवेशोऽतो विहन्त्येव प्रमाणताम् ।
भूतार्थ इति नोपास्यो भूतार्थगतिमिच्छता ॥ १७९ ॥

अत एव न विज्ञानसंतानविधिनिष्ठता ।
तत्रापि पूर्ववन्न स्यात् स्वरूपावगतिप्रमा ॥ १८० ॥

स्वरूपनिष्ठाच्छब्दात्तु प्रमितस्य वचोऽन्तरात् ।
उपासनविधानं स्यात् प्राप्तेस्तदपि वा वृथा ॥ १८१ ॥

अभ्यासेन प्रत्ययस्य प्रकर्षस्याभिवीक्षणात् ।
तस्माद्भवत्यकार्येऽर्थे वेदान्तानां प्रमाणता ॥ १८२ ॥

यथान्यमानव्यतिभेदमुक्ता
मतिः प्रमाणत्वमुपैति कार्ये ।
अपौरुषेयागमलब्धजन्मा
तथैव सिद्धे निरपेक्षभावात् ॥ १८३ ॥

॥ इति नियोगकाण्डः ॥

अथ चतुर्थकाण्डः ४.

नन्वन्वितपदार्थत्वाद्वाक्यार्थस्य पदार्थताम् ।
अप्राप्य न स्याद्वाक्यार्थः पदार्थत्वेऽन्यमानकः ॥ १ ॥
सामान्येन पदार्थत्वे सिद्धेऽसाधारणैर्गुणैः ।
शक्यापूर्वविशेषस्य लोकवत् प्रतिपादना ॥ २ ॥
सर्वप्रत्ययवेद्ये वा ब्रह्मरूपे व्यवस्थिते ।
प्रपञ्चस्य प्रविलयः शब्देन प्रतिपाद्यते ॥ ३ ॥
प्रविलीनप्रपञ्चेन तद्रूपेण न गोचरः ।
मानान्तरस्येति मतमाम्नायैकनिबन्धनम् ॥ ४ ॥
ननु चापुरुषार्थत्वं भूतनिष्ठे प्रसज्यते ।
प्रमाणस्य न चैतावत्पुरुषार्थैकनिष्ठता ॥ ५ ॥
(उपेक्षामपि हि फलं प्रमाणस्य च तद्विदः ।)
अपि चाज्ञानतः शोकी दुःखी जीवः प्रकाशते ॥ ६ ॥
तन्निवृत्तिश्च विज्ञानं पुरुषार्थः स्वयं मतम् ।
कस्मिंश्चिदर्थे विज्ञाते कुतूहलवतां नृणाम् ॥ ७ ॥
आकुलानां ज्ञानजन्म पुरुषार्थत्वसंमतम् ।
अक्षादौ च यथा रूपनिष्ठे नापुरुषार्थता ॥ ८ ॥
न च प्रवृत्तिनिष्ठत्वं तथास्मिन् केन वार्यते ।
ज्ञेयस्य पुरुषार्थत्वं तत्र चेदत्र तत् समम् ॥ ९ ॥
पुरुषार्थः स्वयं ब्रह्म प्रशान्तं विजरादिकम् ।
अतस्तत्त्वमसीत्येवमनुशिष्याय शिष्यते ॥ १० ॥
परप्रवृत्तेरङ्गत्वं प्रत्यक्षादेर्मतं यदि ।
अत्रापि साक्षात्करणप्रवृत्तावङ्गतेष्यताम् ॥ ११ ॥

एषा वेदान्ततत्त्वप्रविचयचतुरप्रस्फुरन्न्यायतेजा
मार्गं मुक्तेर्निरुन्धन्निविडमपि तमोऽनादि निर्दारयन्ती ।
सद्यः प्रक्षालयन्ती घनमपि जगतां तीर्थदुस्तर्कपङ्कं
व्याख्यातोत्खातविश्वा शिवनिरतिशयश्रेयसे ब्रह्मसिद्धिः ॥ १२ ॥

॥ इति चतुर्थकाण्डः ॥

॥ इति मण्डनमिश्राणां कृतिर्ब्रह्मसिद्धिः समाप्ता ॥

APPENDIX II.

॥ ओम् ॥

॥ ब्रह्मसिद्धिकारिकाणां प्रत्यर्धमकारादिक्रमेणानुक्रमणिका ॥

पू = पूर्वार्धम्.

उ = उत्तरार्धम्.

			पुट.	काण्ड.	कारिका.
अ					
अक्षादौ च यथारूप, उ	...	...	158	4	8
अग्रहेऽसद्ग्रहभ्रान्तिः, उ	...	...	94	3	47
अचेत्यमानो भेदोऽपि, उ	...	...	70	2	27
अज्ञातज्ञापनमतः, उ	...	...	114	3	97
अतएव न विज्ञान, पू	...	...	153	3	180
अतत्परा न प्रमाणम्, उ	..	...	135	3	111
अतत्त्वेनापि तेनास्य, उ	...	...	151	3	173
अतस्तत्त्वमसीत्येवम्, उ	...	...	158	4	10
अतो न विध्यभावेन, पू	...	...	111	3	91
अत्रापि साक्षात्करण, उ	...	...	158	4	11
अत्रेति साक्षात्करणा, पू	...	...	87	3	35
अथ कर्तव्यताज्ञानात्, उ	...	..	112	3	91
अथ प्रमाणयोग्यत्वम्, पू	...	...	88	3	39
अथ प्रमाणरूपेण, उ	...	...	110	3	85
अथ मानान्तराज्ज्ञात्वा, पू	..	...	82	3	24
अथ यत्र प्रवृत्तिः स्यात्, उ	...	...	93	3	44
अथ संसर्गभाजो नो, पू	...	...	84	3	29
अथाविवक्षितार्थत्व, पू	...	...	76	3	5
अथासन्निहितो व्यर्थः, पू	...	...	140	3	135
अथास्ति विपरीतार्था, उ	...	...	137	3	119
अदृष्टकल्पना युक्ता, पू	...	...	147	3	164

	पृष्ठ.	काण्ड.	कारिका.
अदृष्टत्वादप्रवृत्तिः, पू	137	3	120
अदृष्टा संस्कृतिर्ज्ञान, पू	148	3	165
अदृष्टेषु प्रवर्तेत, उ	137	3	118
अद्वयात्मप्रकाशोऽसौ, पू	115	3	103
अद्वैतब्रह्मतत्त्वस्य, उ	135	3	110
अधिकारात् प्रवृत्तिश्च, पू	113	3	97
अनपेक्षं प्रमाणत्वम्, पू	79	3	12
अनपेक्षव्यपेक्षत्व, पू	83	3	28
अनालम्बनतापत्तिः, उ	146	3	157
अनाश्वासाच्च रजत, पू	136	3	115
अनाश्वासो ज्ञायमाने, उ	144	3	150
अनुमानाद् बुध्यमानः, उ	104	3	83
अनुवृत्तिमतः पश्यन्, पू	141	3	139
अनृधीप्रभवे नास्ति, पू	79	3	16
अनेकदेशाधिगतम्, पू	140	3	133
अनौपचारिकार्थाश्च, पू	149	3	171
अन्यत्र भेदग्रहणात्, उ	137	3	117
अन्यमानावगम्यत्वम्, पू	86	3	33
अन्योन्यसंश्रयाद्भेदः, उ	57	2	10
अन्योन्यसंश्रयान्नैषः, उ	76	3	3
अन्योन्याभावरूपत्वम्, पू	71	2	29
अपरैश्छिन्दतः किञ्चित्, पू	94	3	49
अपि चाग्रहणेऽभीष्टम्, पू	145	3	152
अपिचाज्ञानतः शोकी, उ	158	4	6
अपेक्षितोपायतैव, उ	115	3	104
अपौरुषेयता तेन, उ	83	3	27
अपौरुषेयागमलब्ध, उ	155	3	183
अप्रवृत्तिनिवृत्तीदम, उ	69	2	25

	पुट.	काण्ड.	कारिका.
अप्राप्य न स्याद्वाक्यार्थः, उ	156	4	1
अबाधितमपि त्वर्थे, पू	95	3	55
अबुद्धिपूर्वकः सोऽपि, उ	81	3	20
अभावे च व्यवहृतेः, पू	94	3	48
अभेदवादाश्रयणम्, उ	67	2	22
अभ्यासेन प्रत्ययस्य, पू	153	3	182
अमितं हि तथा कस्मात्, उ	91	3	41
अमित्वा कण्टकाभावम्, पू	92	3	42
अयथार्थधियो बीजम्, पू	62	2	17
अयथार्था यदा भाव, उ	62	2	16
अरूपेण च भिन्नत्वम्, उ	47	2	5
अर्थक्रियागते भेदे, उ	50	2	7
अर्थमात्र च सापेक्षम्, उ	95	3	54
अर्थवत्त्वे प्रमाभावात्, पू	102	3	75
अर्थे तत्तेन तन्निष्ठम्, उ	82	3	24
अर्थो ज्ञातव्य इत्युक्ते, उ	76	3	5
अलौकिकमिदं ज्ञानम्, पू	152	3	176
अलौकिकेऽर्थरूपेऽतः, उ	152	3	177
अवघातप्रोक्षणादेः. उ	147	3	161
अवघातादिविषयः, उ	152	3	175
अवमर्शो हष्टसतः, उ	97	3	60
अविद्यास्तमयो मोक्षः, पू	119	3	106
अविविक्तस्मृतेरेवम्, उ	140	3	135
अविवेकोऽन्यथा तु स्यात्, उ	139	3	124
आविशिष्टस्तु वाक्यार्थः, उ	77	3	6
अव्युत्पन्नप्रवृत्तिः स्यात्, उ	103	3	77
असंनिधानाबोधाच्चेत्, उ	137	3	116
असंभवादौषधादि, पू	81	3	19

			पुट.	काण्ड.	कारिका.
असत् प्रमेयं च तथा, पू	...	...	91	3	41
असद्बोधेऽनन्यहेतुः, पू	...	...	92	3	44
असर्वं सर्वमभयम्, उ	...	...	1	1	1
अस्तु वा मानयोग्यत्वम्, उ	...	...	95	3	51
आ					
आकुलानां ज्ञानजन्म, पू	...	...	158	4	8
आक्षेप्ता निरपेक्षश्च, पू	...	...	110	3	86
आत्मतत्त्वं निष्प्रपञ्चम्, उ	...	...	115	3	102
आत्मरूपविजिज्ञासोः, उ	...	...	152	3	174
आनन्दमेकममृतम्, पू	...	...	1	1	1
आपेक्षिकत्वाद्भेदो हि, पू	...	...	70	2	26
आप्तवाक्यं पुनर्नार्थे, पू	...	...	95	3	56
आम्नायतः प्रसिद्धि च, पू	...	...	23	1	2
आरोपविषयारोप्ये, उ	...	...	94	3	49
आलम्बते न त्वदृष्टौ, पू	...	...	94	3	51
आलोच्यते वस्तुमात्रम्, पू	...	...	70	2	27
आहुर्वचोऽक्रियमयम्, पू	...	...	99	3	69
आहुर्विधातृ प्रत्यक्षम्, पू	...	...	39	2	1
इ					
इति ब्रुवाणो वैयात्यात्, पू	...	...	142	3	143
इत्थं भवेत् सुषुप्तादौ, उ	...	...	94	3	48
इष्टकार्योपरोधेन, उ	...	...	145	3	154
इष्यते मोक्ष इति चेत्, उ	...	...	77	3	9
इहाधिकारसंबन्धः, उ	...	...	114	3	99
उ					
उक्तोत्तरमिदं यस्मात्, उ	...	...	148	3	165
उत भूतार्थता तत्र, उ	...	...	79	3	13

			पृष्ठ.	काण्ड.	कारिका.
उत्पादस्थितिभङ्गानाम्, पू	...	...	68	2	24
उपासनविधानं स्यात्, उ	...	...	153	3	181
उपेक्षामपि हि फलम्, पू	...	...	185	4	6

ए

एकक्रियाविशेषेण, पू	...	...	50	2	7
एकत्वमविरोधेन, पू	...	...	64	2	18
एकत्वमेव स्मरतः, उ	...	...	139	3	127
एकशब्दप्रवृत्तिस्तु, पू	...	...	97	3	61
एकस्यैवास्तु महिमा, पू	...	...	72	2	32
एकस्यैवैष महिमा, उ	...	...	54	2	8
एतच्चात्र भवेद्युक्तम्, उ	...	...	149	3	170
एवं न मेयता सत्ता, पू	...	...	96	3	59
एषा वेदान्ततत्त्व, पू	...	...	159	4	12

ऐ

ऐकात्म्यबुद्धेर्भागे चेत्, पू	...	...	64	2	19

क

कथं नु विध्यधीनत्वम्, उ	...	...	102	3	73
कर्तव्यता न दृष्टार्थे, पू	...	...	152	3	177
कर्मस्वरूपावगमः, उ	...	...	114	3	98
कस्मान्न शब्दबोधोऽपि, उ	...	...	104	3	81
कस्मिंश्चिदर्थे विज्ञाते, उ	...	...	158	4	7
कस्य चित्त्वर्पणं तुल्यम, उ	...	...	146	3	158
कारणं जायत इदम्, पू	...	...	99	3	70
किंचित्सादृश्यतो हि स्यात्, उ	...	...	140	3	130
किं तु कार्यव्यपेक्षस्य, पू	...	...	114	3	99
किमायातं विधेः सापि, उ	...	...	84	3	29

	पृष्ट.	काण्ड.	कारिका.
केवलो विषयो नेष्टः, उ	93	3	45
कोटिद्वयस्मृत्यभावे, पू	142	3	146
को नु पूर्वावमर्शोऽयम्, उ	97	3	61
क्रमः संगच्छते युक्त्या, पू	45	2	3
क च प्रमाणमेषोऽर्थे, उ	111	3	87
ख			
खयोगदर्शने ते हि, पू	137	3	123
ग			
गामेकामीक्षितवतः, पू	97	3	60
ग्रहाग्रहविभागः स्यात्, उ ..	145	3	153
ज			
जनिक्रियावसानाच्च, उ	99	3	69
जाते बोधे न प्रवर्त्यः, पू	76	3	4
जानातिस्तत्त्वबोधे चेत्, उ	151	3	171
जिज्ञासा न प्रवर्तेत, पू	92	3	43
जिज्ञासेत न सूक्ष्मार्थम्, पू	93	3	45
ज्ञानं प्रदर्शितं न स्यात्, पू	148	3	166
ज्ञानं यदि च दृष्टार्थम्, पू	152	3	174
ज्ञानं स्वभावाद्द्व्यार्थम्, पू	147	3	162
ज्ञानस्य पुरुषार्थत्व, पू	77	3	8
ज्ञानाज्ज्ञेयस्य कोऽन्योऽर्थः, उ	147	3	163
ज्ञानादेव निमित्तत्वम्, पू	146	3	161
ज्ञाने ज्ञेयाभ्युपायत्वात्, पू	152	3	178
ज्ञेयस्य पुरुषार्थत्वम्, उ	158	4	9
ज्ञायोभिव्याप्तितो यस्मात्, पू	77	3	9

त			पृष्ट.	काण्ड.	कारिका.
ततो ह्यध्यवसायादिः, पू	...	...	115	3	105
तत्प्रमाणान्तरापेक्षम्, पू	...	...	79	3	11
तत्राग्रहो निमित्तं स्यात्, उ	...	...	142	3	147
तत्रापि पूर्ववन्न स्यात्, उ	...	...	153	3	180
तत्राप्रमाणतामेति, उ	...	...	95	3	55
तत्रोपाधौ प्रतीयन्ताम्, उ	..	...	71	2	29
तत्त्वं तत्त्वाववोधस्य, पू	...	...	114	3	100
तत्त्वबोधादथातत्त्वा, उ	..	...	137	3	121
तत्त्वावबोधविध्वंशः, उ	...	...	113	3	95
तत्संबन्धादतो नार्थे, पू	...	...	67	3	36
तत्संभवो लैङ्गिकेऽर्थे, उ	...	...	87	3	34
तत्साधनावबोधे हि, पू	...	...	115	3	104
तत्सिद्धिसिद्धतार्थस्य, उ	...	...	96	3	58
तथा ज्ञाताविवेकस्य, उ	..	...	141	3	138
तथा नानाक्रियाहेतु, पू	...	...	58	2	10
तथापि नैव भिद्येत, उ	...	...	86	3	32
तथाप्यसिद्धे प्रागुक्तौ, उ	...	...	110	3	86
तथैव भेदव्यवहार, उ	...	...	73	2	33
तदर्थोऽनन्यगम्यो हि, उ	...	...	103	3	76
तदुपाये त्वविज्ञाते, उ	..	...	152	3	178
तदुपायो न चेज्ज्ञातः, पू	...	...	152	3	175
तद्वदाभासनात्प्राप्तौ, पू	...	...	142	3	147
तद्वार्तमर्थपरता, पू	...	...	77	3	6
तन्निवृत्तिश्च विज्ञानम्, पू	..	..	158	4	7
तच्चोभयोरपि यतः, पू	...	...	139	3	126
तमोदृष्टिस्तु मूर्च्छायाम्, उ	...	...	94	3	50
तस्मात्तत्सदसत्त्वाभ्याम्, पू	...	...	145	3	155

			पुट.	काण्ड.	कारिका.
तस्मादिन्द्रियदोषाणाम्, पू	...	...	140	3	131
तस्माद्भवत्यकार्येऽर्थे, उ	...	...	153	3	182
तस्माद्यथा प्रोक्षणादि, उ	...	...	148	3	164
तस्मान्मानान्तराद्गत्वा, पू	...	...	83	3	26
तस्मिन् मिते वस्तुसत्त्वम्, पू	...	...	95	3	52
तस्यानन्वयतो भेद, उ	...	...	66	2	21
तस्यापि शब्दपूर्वत्वात्, पू	...	...	104	3	81
तस्यैवमनुमेयत्वे, उ	...	...	104	3	80
तिमिरादिप्रदोषेण, पू	...	...	139	3	128
तुल्यमेतत्र समाप्तं च, उ	...	...	113	3	94
तेषामपि द्रव्यनयः, उ	...	...	68	2	23
द					
दर्पणादौ मुखस्येव, पू	...	...	72	2	30
दाहपाकविभागेन, पू	...	...	50	2	8
दुःखकर्मक्लेशहानम्, पू	...	...	149	3	170
दृष्टं तद्येन रूपेण, उ	...	...	137	3	120
दृष्टः संसर्गधर्मोऽयम्, उ	...	...	61	2	14
दृष्टस्तिमिरकामादि, उ	...	...	62	2	17
दृष्टस्मृताविवेकाच्चेत्, पू	...	...	137	3	121
दृष्टार्थता च स्वाध्याय, पू	...	...	77	3	7
दृष्टे प्रवृत्तिः पूर्वस्मिन्, पू	...	...	137	3	122
देशकालविशेषाच्च, उ	...	...	140	3	132
दोषेऽसत्यग्रहाशङ्का, उ	...	...	145	3	155
दोषो ह्यग्रहणे हेतु, उ	...	...	140	3	136
द्रव्यपर्यायार्थकानाम्, पू	...	...	68	2	23
ध					
धीविशेषप्ररूपाय, पू	...	...	131	3	109
धूमादिना मिते हि स्यात्, पू	...	...	85	3	31

			पृ.	काण्ड.	कारिक
न					
न कर्म यौगपद्ये वा, उ	...	...	142	3	143
न च प्रवृत्तिनिष्ठत्वम्, पू	...	...	158	4	9
न च मानफलाद्भिन्नात्, पू	...	...	140	3	134
न च मानावगम्यत्वम्, पू	...	...	85	3	30
न च मोक्षः फलं तस्य, उ	...	...	119	3	105
न च संबन्धिसंबन्धः, उ	...	...	62	2	15
न च संभवमात्रेण, उ	...	...	80	3	16
न च सर्वानियोगेन, उ	...	...	140	3	129
न च सापेक्षता नास्मिन्, उ	...	...	95	3	52
न चाग्रहणमेवैषा, उ	...	...	142	3	141
न चेत्कुतस्त्यमेकत्वम्, उ	...	...	64	2	19
न तत्र यदि तद्बुद्धिः, पू	...	...	137	3	119
न तत्सापेक्षमेषा चेत्, उ	...	...	79	3	14
न तादृशश्चेन्नो भेद, पू	...	...	97	3	63
न तावद्द्वयमैकात्म्य, उ	...	...	60	2	12
न दृष्टमल्लकस्यास्ति, उ	...	...	97	3	64
न दृष्टमात्राद् दृष्टार्थम्, उ	...	...	149	3	168
न दृष्टादृष्टयोर्भेदः, उ	...	...	137	3	122
न द्व्यात्मता भवेदेक, उ	...	...	64	2	18
ननु चापुरुषार्थत्वम्, पू	...	...	157	4	5
ननु नो विपरीतार्था, उ	...	...	136	3	114
ननु प्रमान्तराधीनि, उ	...	...	101	3	70
ननूत्पत्तिविधिः कर्म, पू	...	...	113	3	96
नन्वन्वितपदार्थत्वात्, पू	...	...	156	4	1
नन्वरूपावभासे स्यात्, उ	...	...	149	3	167
न पराणुद्यते दण्डैः, उ	...	...	145	3	152
न प्रवृत्तिनिवृत्तिभ्याम्, पू	...	...	112	3	92

	पृष्ट.	काण्ड.	कारिका
न ब्रह्म शब्दधीगम्यम्, उ	134	3	108
न भिद्यते च तद्भावः, पू	149	2	169
न भेदमात्रान्मृज्जाति, उ	97	3	63
न भेदो वस्तुनो रूपम्, पू	47	2	5
न मानान्तरलब्धार्थे, पू	79	3	14
न रूपसिद्धये तावत्, उ	152	3	175
न शब्दमात्रसामर्थ्ये, पू	82	3	23
नष्टद्रष्टृक्रमत्येति, उ	91	3	40
न संनिहितजं तच्च, उ	45	2	3
न संसर्गः पदार्थानाम्, उ	111	3	89
न स कल्पयितुं शक्यः, पू	104	3	85
न स्वज्ञानादसत्यस्मिन्, पू	139	3	127
न हि कारणसद्भावे, पू	146	3	156
न हि पूर्वावमर्शेन, उ	97	3	59
न हि भिन्नार्थसंसर्गे, पू	115	3	102
न हि व्रीह्यादिविषयम्, उ ...	114	3	100
नाग्रहः प्रापकोऽभावः, पू	142	3	140
नात्मा ज्ञातस्तथा स्याच्चेत्, पू	151	3	172
नादृष्टेऽसंप्रयुक्ते वा, उ	137	3	123
नानात्वादर्थवत्ता चेत्, उ	6[illegible]	2	20
नानावभासते चित्रम्, पू	61	2	15
नान्यग्रहात्तस्य भावे, उ	92	3	42
नान्योन्यसंश्रयावद्यम्, पू	104	3	79
नाभावभिन्ना व्यवहृत्, पू	94	3	50
नायं तदुपनीतार्थे, पू	142	3	141
नास्तीति धीव्यवहृती, उ	93	3	46
नास्मिन्नयं नायमयम्, पू	57	2	11
नियोगानुप्रवेशोऽतः, पू	152	3	179

			पुट.	काण्ड.	कारिका.
नियोगानुप्रवेशोऽस्ति, पू	...	...	113	3	95
निरपेक्षं प्रमाणांशे, उ	...	...	95	3	56
निरपेक्षमिहार्थे तु, पू	...	...	95	3	54
नृबुद्धिपूर्वतैवेत्थम्, पू	...	...	82	3	21
नेदंप्रथमता लभ्या, पू	...	...	104	3	82
नैकज्ञानं समीक्ष्यैकम्, उ	...	...	70	2	26
नैकत्व आगमस्तेन, उ	...	...	39	2	1
नैकान्तः सर्वभावानाम्, पू	...	...	69	2	25
नैतन्न हि प्रवर्तेत, उ	...	...	137	3	115
नैरपेक्ष्यं यदि न तत्, पू	...	...	86	3	34
नोद्रेकहेतवो दोषाः, पू	...	...	145	3	153

प

पदं स्वधर्मं व्युत्क्रामत्, पू	...	...	103	3	78
पदानां रचना तत्र, उ	...	...	101	3	71
पदार्थान्तरतुल्यत्वात्, पू	...	...	111	3	89
पदार्थान्तरवत्तत्र, पू	...	...	104	3	80
पदार्थान्तरवत्तेन, पू	...	...	104	3	83
पदार्था विध्यधीनात्म, पू	...	...	101	3	71
परप्रवृत्तेरङ्गत्वम्, पू	...	...	158	4	11
परप्रवृत्त्यभावेऽपि, उ	...	...	79	3	12
परस्परव्यपेक्षत्वम्, पू	.	...	81	3	18
परस्यापि हि तत्रैव, पू	...	...	146	3	159
परेण शब्दावगते, उ	...	...	104	3	79
पश्चाद्विविश्चन् प्रत्येति, उ	...	...	142	3	145
पित्रादिविषयेऽपेक्षा, उ	...	...	50	2	6
पिपासतश्च सलिलम्, उ	...	...	139	3	128
पुरुषार्थः स्वयं ब्रह्म, पू	...	...	158	4	10

	पुट.	काण्ड.	कारिका.
पूर्वावमर्शः स इति, पू	98	3	65
पौरुषेयमिपेक्षां च, पू	48	2	6
प्रचक्षते येऽपि सत्ताम्, पू	95	3	53
प्रज्ञाक्रियोपासनाधि, उ	112	3	93
प्रतिपत्तिर्विशिष्टापि, उ	135	3	113
प्रतिपत्तिविधौ तुल्यम्, पू	112	3	92
प्रतिपन्नन्तरे बोधः, पू	104	3	84
प्रतिष्ठितं च विज्ञानम्, पू	71	2	28
प्रत्यक्षं कार्यमेवं च, उ	146	3	156
प्रत्यक्षानुमयोरेवम्, उ	81	3	17
प्रत्येकमनुविद्धत्वात्, पू	72	2	31
प्रथमं जायते तस्मात्, पू	98	3	68
प्रपञ्चस्य प्रविलयः, उ	157	4	3
प्रमाणं कार्यविज्ञेयम्, उ	98	3	67
प्रमाणयोगमात्रं चेत्, उ	88	3	37
प्रमाणविषयत्वस्य, उ	92	3	43
प्रमाणस्य न चैतावत्, उ	158	4	5
प्रमाणान्तरगम्येऽर्थे, पू	101	3	72
प्रमाणान्तरभिन्नार्थम्, उ	95	3	53
प्रमाणान्तरयातार्थे, पू	79	3	13
प्रमाणान्तरसंभेदः, उ	79	3	15
प्रमाणान्तरसंभेदः, पू	83	3	27
प्रमाणान्तरसिद्धत्वे, उ	151	3	172
प्रमाणान्तरसिद्धार्थे, पू	102	3	76
प्रमिते च न जिज्ञासा, उ	88	3	38
प्रलीनग्रहणग्राह्य, उ	115	3	101
प्रलीनज्ञानविज्ञेय, उ	95	3	57
प्रवर्तते यत्तत्रैव, पू	137	3	117

			पुट.	काण्ड.	कारिका.
प्रविलीनप्रपञ्चेन, पू	...	...	157	4	4
प्रवृत्तिनियमो न स्यात्, पू	...	...	141	3	137
प्रवृत्तिभेदः सादृश्यात्, पू	...	...	137	3	118
प्रवृत्तिहेतुमात्रं च, उ	...	...	104	3	84
प्रवेदयन्तु वेदान्ताः, पू	...	...	96	3	58
प्रसक्तप्रतिषेधात्मा, उ	...	...	142	3	139
प्राप्ता प्रमितनष्टेन, पू	...	...	88	3	38
प्राप्ते स्यादैक्यसंवित्तौ, पू	...	...	142	3	144
प्रामाण्यमस्य यत्रास्तु, पू	...	...	110	3	87
प्रायश्चित्तदिशा बन्ध, पू	...	...	129	3	107
प्रीतिमध्यस्थताशोकाः, उ	...	...	68	2	24
फ					
फलं विधेयावगमात्, पू	...	...	76	3	3
फलसाधनशक्तौ चेत्, उ	...	...	111	3	88
ब					
बन्धहेतुरविद्यात्मा, पू	...	...	129	3	108
बुद्ध्यन्तरस्य वैयर्थ्यम्, पू	...	...	65	2	20
भ					
भवत्यधीतवेदस्य, उ	...	...	74	3	1
भवत्वेवं तथापीष्ट, उ	...	...	147	3	162
भवेदितरथा कृत्स्नः, उ	...	...	77	3	7
भिद्येतोत्तरकाले वा, उ	...	...	85	3	31
भूतार्थ इति नोपास्यः. उ	...	...	152	3	179
भूतार्थमपि सापेक्षम्, उ	...	...	83	3	28
भूमौ निखातं निर्लिङ्गम . पू	...	...	91	3	40

			पुट.	काण्ड.	कारिका.
भेदग्रहापवादेन, पू	...	...	142	3	148
भेदप्रपञ्चविलय, उ	...	...	23	1	2
भेदान्तर्धानसामर्थ्यम्, उ	...	...	61	2	13
भेदाभेदावभासे द्वे, पू	...	...	59	2	12
भेदावलम्बनो भेदः, उ	...	...	72	2	30
भेदेषु त्वप्रतिष्ठत्वम्, उ	...	...	71	2	28
भेदो यथा तरङ्गाणाम्, उ	...	...	72	2	31
भ्रमेषु नियमो दोषात्, उ	...	...	140	3	131
म					
मणिकं वीक्षितवतः, उ	...	...	98	3	65
मते यदि ततः प्राप्तम्, पू	...	..	87	3	37
मनसोऽनुपघाताच्च, पू	...	...	140	3	136
मयेति वक्रभावेन, पू	...	...	95	3	57
मानादेव यतो बुद्धिः, उ	...	...	85	3	30
मानान्तरव्यपेक्षत्वात्, पू	...	...	83	3	25
मानान्तरस्याविषये, उ	...	...	79	3	11
मानान्तरस्येति मतम्, उ	...	...	157	4	4
मानान्तरासंभवेऽपि, उ	...	...	82	3	21
मानाभावं यदि क्षुण्णम्, पू	...	...	93	3	47
मा स्म भूदविशेषेण, उ	...	...	46	2	4
मीयमानैकरूपेषु, उ	...	...	58	2	11
मेयत्वमेव सत्ता चेत्, उ	.	...	87	3	35
य					
यः प्रतीतिविरोधस्तु, उ	...	...	144	3	149
यथा तत्त्वज्ञानविधिः, उ	...	...	113	3	96
यथा तत्रानिमित्तत्वात्, पू	...	...	146	3	160
यथानुवृत्तव्यवहार, पू	...	...	73	2	33
यथान्यमानव्यातिभेद, पू	...	...	155	3	183

	पुट.	काण्ड.	कारिका.
यथा प्रपञ्चशून्यत्वे, उ	149	3	169
यथैव भिन्नशक्तीनाम्, उ	56	2	9
यदि वाखिलभावानाम्, पू	67	2	22
यस्मात् सत्यपि सामान्य, पू	98	3	67
ये च ख्याती तु रजत, उ	142	3	140
र			
रजतस्य स्मरंश्चक्षुः, उ	142	3	144
रजते सा प्रवृत्तिश्चेत्, पू	137	3	116
रूपान्वयः प्रत्ययस्य, पू	97	3	64
रूपावभासे दृष्टं तु, पू	149	3	168
ल			
लब्धरूपे क्वचित् किंचित्, पू	44	2	2
लयविक्षेपभेदश्च, पू	149	3	167
लयो निवर्त्यो न तथा, उ	148	3	166
लाघवान्न तु भिन्नानाम्, उ	72	2	32
लोकावगतसामर्थ्यः, उ	82	3	23
लोके वेदे न व्यपेक्षा, उ	82	3	22
लौकिकस्य प्रसज्येत, उ	81	3	19
लौकिकेऽपूर्वसंसर्गः, पू	111	3	88
व			
वचः प्रयुङ्क्ते पुरुषः, उ	83	3	26
वचः स्यादनुवादश्च, उ	78	3	10
वर्तमानप्रमायोगः, उ	87	3	36
वह्नेरिव यदा भाव, पू	54	2	9
विद्यैव चाद्यया शान्ता, उ	119	3	106
विधानमन्तरेणातः, उ	44	2	2
विधानमेव नैकस्य, पू	46	2	4
विधिः क्रियागोचरत्वात्, पू	135	3	112

			पुट.	काण्ड.	कारिका.
विधिः स्वसिद्धिनिष्ठो वा, पू	...	...	135	3	110
विधिमाचक्षते धीराः, पू	...	...	114	3	98
विधिरन्योऽनवस्थानात्, उ	...	...	75	3	2
विधिर्नारूपितपदः, उ	...	...	135	3	109
विधिर्निर्विषयस्तुल्यम्, पू	...	...	102	3	74
विधिर्नैवं कस्य हेतोः, उ	...	...	102	3	75
विधेर्विना कार्यशून्यम्, पू	...	...	78	3	10
विध्यर्थसिद्धये वेदे, उ	..	..	101	3	72
विनियोगस्तत्र तेन, पू	...	...	81	3	20
विनियोगादधिगतिः, पू	...	...	135	3	111
विपर्ययानभ्युपाये, उ	...	...	142	3	148
विपर्यये फलाभावः, पू	...	...	146	3	157
विपर्यये हि नितराम्, पू	...	...	145	3	154
विपर्ययो न हि भवेत्, पू	...	...	139	3	129
विपर्ययोऽन्यं स्मरतः, पू	..	...	139	3	125
विलक्षणत्वमल्पत्वे, उ	...	...	98	3	66
विवेकग्रहणाभावात्, उ	...	...	142	3	146
विवेकविज्ञानमिदम्, उ	...	...	142	3	142
विशिष्टस्य च नास्त्यन्यत्, उ	...	...	93	3	46
विशिष्टान्यक्रियाबोधः, पू	...	...	135	3	113
विशिष्टार्थगतिर्भ्रान्तिः, पू	...	...	101	3	73
विशिष्टार्थप्रयुक्ता हि, उ	...	...	111	3	90
विशिष्टार्थावगत्यान्य, उ	...	...	102	3	74
विशेषज्ञानतोऽध्यक्षे, उ	...	...	139	3	126
विशेषस्मरणान्नापि, उ	...	...	140	3	132
विशेषो न हि गम्येत, पू	...	...	80	3	17
विषयं न यथासिद्ध, पू	...	...	103	3	77
वेदे नियोगनिष्ठत्वम्, पू	...	...	82	3	22

	पुट.	काण्ड.	कारिक.
व्यभिचारात् प्रमेयत्वे, उ	144	3	151
व्यभिचारादसामर्थ्यम्, पू	144	3	151
व्यवहारे परोपाधौ, पू	62	2	16
श			
शक्यापूर्वविशेषस्य, उ	156	4	2
शङ्क्यते ग्रहणेऽप्येवम्, उ	14[illegible]	3	160
शब्दस्तदर्थकार्यत्वे, पू	147	3	163
शब्दादेव मिते योऽपि, उ	104	3	78
शब्दाद्बोद्धुश्चानुमानम्, उ	104	3	82
शब्दाद्यदात्मविज्ञानम्, पू	74	3	1
शब्दार्पितेन रूपेण, पू	151	3	173
शब्देन निश्चये तस्मात्, उ	76	3	4
शब्दैकगम्य उक्तः स्यात्, पू	143	3	149
श्वेते पीतभ्रमो दृष्टः, पू	140	3	130
स			
संबन्धमात्रावसितम्, उ	99	3	68
संबन्धयोग्यरूपेण, पू	111	3	90
संहृताखिलभेदोऽतः, पू	37	1	3
सति स्मृतिविवेके च, उ	140	3	134
सत्तां न साधयत्येव, पू	135	3	114
सत्तान्वयात्तु तत्सिद्धिः, उ	135	3	112
सदन्तरेऽपि सोऽस्त्येव, पू	97	3	62
सद्यः प्रक्षालयन्ती, उ	159	4	12
समवायकृतं तच्चेत्, पू	60	2	13
समानमेतदर्थं च, पू	112	3	93
सर्वज्ञानानि मिथ्या च, उ	141	3	137
सर्वत्र पुरुषार्थत्वम्, उ	77	3	8
सर्वत्र स्यात्तथाभावः, उ	146	3	159

	पुट.	काण्ड.	कारिका.
सर्वप्रत्ययवेद्ये वा, पू	157	4	3
सर्वात्मना त्वनुगमः, उ	97	3	62
सर्वात्मनार्थो ज्ञानेन, पू	141	3	138
सर्वाविद्याप्रविलये, उ	129	3	107
सर्वा ह्यग्रहबाधेन, पू	142	3	142
सापेक्षतायाः को हेतुः, पू	79	3	15
सामानाधिकरण्येन, पू	144	3	150
सामान्यं न हि वस्त्वात्मा, पू	66	2	21
सामान्यदृष्टया रजतात्, पू	142	3	145
सामान्यरूपभूयस्त्वे, पू	98	3	66
सामान्येन पदार्थत्वे, पू	156	4	2
सोपायमन्यत् तर्हीदम्, पू	115	3	101
स्मर्यमाणे प्रचलितम्, उ	88	3	39
स्मृतं प्रत्यक्षतो भिन्नम्, पू	138	3	124
स्मृतद्वयाविवेकोत्थम्, उ	139	3	125
स्मृतिरित्यपि विज्ञानम्, उ	140	3	133
स्यादक्षमपि सापेक्षम्, उ	81	3	18
स्याल्लिङ्गमपि सापेक्षम्, उ	86	3	33
स्वरूपनिष्ठाच्छब्दात्तु, पू	153	3	181
स्वरूपानर्पणादेवम्, पू	146	3	158
स्वर्गकामो यजेतेति, पू	75	3	2
स्वसंबन्धितया मानम्, पू	86	3	32
स्वात्मस्थितिः सुप्रशान्ता, उ	115	3	103
ह			
हन्त तर्हि स्वरूपे तत्, पू	112	3	94
हन्तास्य गोचरो नास्मात्, उ	83	3	25
हन्तैकस्यैव तत्किं न, पू	61	2	14
हेमेव पारिहार्यादि, उ	37	1	3

APPENDIX III.

ब्रह्मसिद्धावुदाहृतानां ग्रन्थान्तरस्थवाक्यानामकारादिक्रमेणानुक्रमणिका, आकरश्च ।

वाक्यानि.		पृष्टम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
अथ यदतः परो दिवः	...	124	6	Chānd. 3-13-7.
अथ योऽन्यथातः ..	...	121	3	do. 7-25-2.
अथ योऽन्याम् ...	...	120	6	Bṛh. 1-4-10.
अथातो धर्मजिज्ञासा	...	116	9	Mīm. Sū. 1-1-1.
अदृष्टं द्रष्टृ ...	...	128	6	Bṛh. 3-8-11.
अध्यारोपापवादाभ्याम्	...	26	22	Cf. Sarva. V. S. S. S. 295—vide Śāṅkara-bhāṣya on Gītā 13-13.
अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति	...	31	16	Muṇḍ. 3-1-1.
अनादिरप्रयोजना च ..	...	10 33	14 1	......
अनारब्धकार्ये एव तु	...	130	5	Brahm. Sū. 4-1-15.
अनेन जीवेनात्मना ...	...	10 31	4 19	Chānd. 6-3-2.
अपहतपाप्मा विजरः	...	152	3	do. 8-7-1.
अपि च पौरुषेयाद्वचनात्	...	80	3	Śāb. Bhāṣ. 1-1-2.
अभयं वै ब्रह्म ...	...	21	3	Bṛh. 4-4-25.
अमृतत्वमेति ...	...	124	3	Chānd. 8-6-6.
अरश्च ह वै ण्यश्चार्णवौ	...	122	18	do. 8-5-3.
अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः	...	41 77 77	22 6 9	Mīm. Sū. 1-2-40.
अशरीरं वाव सन्तम्	...	34 119	20 6	Chānd. 8-12-1
असौ वाव लोकः ...	...	136	16	do. 5-4-1.
अस्तिर्भवन्तीपरः ...	...	85	6	Mahā-Bhāṣ. 2-3-1.

4

वाक्यानि.		पृष्ठम्.	पंक्तिः.	आकरः.
अस्थूलमनण्वह्रस्वम् ...	...	5	1	Bṛh. 3-8-8.
		20	1	
		20	10	
		26	13	
		30	17	
		157	6	
अहं मनुरभवम् ...	...	18	1	Bṛh. 1-4-10.
अहं रुद्रेभिर्वसुभिः ...	...	17	23	Ṛg. V. 10-125-1.
आ				
आग्नेयोऽष्टाकपालः ...	...	114	8	Tait. Saṁ. 7-5-21-1.
आत्मनस्तु कामाय	...	154	21	Bṛh. 2-4-5.
आत्मनि विज्ञाते सर्वम्	...	8	11	do. 4-5-6.
आत्मरतिरात्मक्रीडः	...	128	1	Chānd. 7-25-2.
आत्मलाभान्न परम्	...	116	6	Āpa. Adhy. 2.
आत्मानं चेद्विजानीयात्	...	34	13	Bṛh. 4-4-12.
आत्मेत्येवोपासीत ...	...	113	10	do. 1-4-7.
आत्मैवेदं सर्वम् ...	...	6	10	Chānd. 7-25-2.
		20	16	
आनन्तर्यं ह्यचोदितम्	...	109	13	Ślō. Vār. page 681.
आनन्दं ब्रह्म ...	...	3	27	Bṛh. 3-9-28.
आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्	...	122	5	Tait. 2-4-1.
आभूतसंप्लवं स्थानम्	...	124	4	Viṣṇu. 2-8-96.
इ				
इदं सर्वं यदयमात्मा	...	152	3	Bṛh. 2-4-6.
		154	21	
इन्द्रो मायाभिः ...	...	6	11	do. 2-5-19.
		125	16	
इमं मानवमावर्तम् ...	..	124	2	Chānd. 4-15-5.
उ				
उतामृतत्वस्य ...	...	55	6	Pur. Sūk. 2.
उदितः सर्वेभ्यः ...	...	128	11	Cf. Chānd. 1-6-7.

वाक्यानि.	पुटम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
ऋ			
ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य ...	27 36	18 11	Manu. 6-3-5.
ए			
एकममृतमजम्	4	17	Nṛs. Utt. 1.
एकमेवाद्वितीयम्	4 6 125	24 22 13	Chānd. 6-2-1.
एतद्ब्रह्म वै तत्पूर्वं	36	7	Kauṣ. 2-4.
एतस्माज्जायते प्राणः ...	100	19	Muṇḍ. 2-1-3.
एतस्य वा अक्षरस्य .	127	1	Bṛh. 3-8-9.
एतस्यैवानन्दस्य	126	18	do. 4-3-32.
एतावानस्य महिमा	55	2	Pur. Sūk. 3.
एतेनैव परं पुरुषम्	17	14	Praśna. 5-5.
एष भूताधिपतिः	127	14	Bṛh. 4-4-22.
एष लोकपालः	127	14	Kauṣ. 3-8.
एषोऽस्य परम आनन्दः ...	116	3	Bṛh. 4-3-32.
ऐ			
ऐतदात्म्यमिदं सर्वम् ...	124 155	16 4	Chānd. 6-8-7.
ओ			
ओंकार एवेदं सर्वम् ...	17	12	Chānd. 2-23-3.
ओमिति ब्रह्म	17	11	Tait. 1-8-1.
ओमिति युञ्जीत	17	9	Cf. Mahānārā. 24-2.
ओमित्यात्मानं ध्यायथ ...	17	8	Muṇḍ. 2-2-6.
ओमित्येतदक्षरमुद्गीथम् .	32	4	Chānd. 1-1-1.
ओमित्येवोपासीत	154	20	Bṛh. 1-4-7.

वाक्यानि.		पृष्टम्.	पाङ्क्तिः.	आकरः.
औ				
औत्पत्तिकस्तु शब्दस्य	...	84 108	2 7	Mīm. Sū. 1-1-5.
क				
कथमसतः सज्जायेत ...	...	20	17	Chānd. 6-2-2.
कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते	...	124	14	Muṇḍ. 1-1-3.
कामात्मता न प्रशस्ता	...	3	25	Manu. 2-2.
कार्यकारणबद्धौ तौ	...	150	3	Māṇḍ. Kār. 1-11.
किं प्रजया करिष्यामः	...	36	8	Bṛh. 4-4-22.
किमर्था वयमध्येष्यामहे	...	36	8	Bṛh. 6th Adh.—vide Jīvan-mukti-vivēka, p-2, Ānandāśrama.
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि	...	22 128 130	11 17 1	Muṇḍ. 2-2-8.
ग				
गृहीत्वा वस्तुसद्भावम्	...	55	8	Ślō. Vār. page 482.
गोदोहनेन पशुकामस्य	...	27	3	Āpa. Śr. Sū. 1-16-3.
च				
चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः	...	74 155	3 12	Mīm. Sū. 1-1-2.
चोदना हि भूतं भवन्तम्	...	74	8	Śāb. Bhāṣ. 1-1-1.
ज				
जरद्गवः पादुककम्बलाभ्याम्	...	101	9	......
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि	...	22	10	Gītā. 4-37.
त				
तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते	...	32	3	Bṛh. 4-4-2.
तच्चेत्प्रत्ययितात्पुरुषात्	...	81	13	Śāb. Bhāṣ. 1-1-2.
तत्केन कं पश्येत् ...	...	4	13	Bṛh. 4-5-15.

वाक्यानि	पुटम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ...	133	18	Gītā. 2-57.
तत्तु समन्वयात्	155	8	Brahm. Sū. 1-1-4.
तत् त्वमसि	34	14	Chānd. 6-8-7.
	76	15	
	120	5	
	153	22	
	159	7	
तत्र को मोहः कः शोकः ...	122	6	Īśa. 7.
	125	6	
तत्सत्यं स आत्मा	125	15	Chānd. 6-8-7.
तथा विद्वान् पुण्यपापे ..	119	16	Muṇḍ. 3-1-3.
तदन्तरस्य सर्वस्य	120	3	Īśa. 5.
तदयुक्तं प्रतिद्रव्यम्... ..	58	7	Ślō. Vār. page 170.
तदात्मानमेवावेदहम् ...	122	5	Bṛh. 1-4-10.
तदेतत्प्रेयः पुत्रात्	5	17	do. 1-4-8.
तदेतत् सत्यम्	100	11	Muṇḍ. 2-1-1.
तद्यथा शङ्कुना	17	11	Chānd. 2-23-3.
तद्यथाहिनिर्ल्वयनी ...	132	1	Bṛh. 4-4-7.
तद्यथेषीकातूलम्	128	17	Chānd. 5-24-3.
तमेतं वेदानुवचनेन	36	14	Bṛh. 4-4-22.
तमेव भान्तमनुभाति ...	13	13	Kaṭha. 2-2-15.
तमेव विदित्वातिमृत्युम् ...	123	7	Śvēta. 3-8.
तस्माद्यदन्यथा सन्तम् ...	147	3	Ślō. Vār. page 245.
तस्माद्विद्वान्	17	18	Praśna. 5-2.
तस्य तावदेव चिरम्	129	19	Chānd. 6-14-2.
	130	2	
तस्य भासा सर्वमिदम् ...	127	12	Kaṭha. 5-15.
तस्य लिप्सार्थलक्षणा ...	116	12	Mīm. Sū. 4-1-2.
तस्याश्रमविकल्पमेके ..	36	6	Gaut. Dhar. 1-2-1
तावदेव चिरम्	131	9	Chānd. 6-14-2.

5

वाक्यानि.		पृष्टम्.	पंक्तिः.	आकरः.
तिष्ठति संस्कारवशात्	...	132	19	Sāṅ. Kār. 67.
तेनेदं पूर्णं पुरुषेण ...	...	20	16	Mahānārā. 10-4.
तेऽर्चिषमभिसंभवन्ति	...	119	13	Bṛh. 6-2-15.
त्रिपात्	...	55	10	Pur. Sūk. 3.
द				
दिवि	...	55	11	Pur. Sūk. 3
दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः	...	100	17	Muṇḍ. 2-1-2.
दृष्टिपूतं पदं न्यसेत्	...	92	8	Manu. 6-46.
दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावे	...	41 75 77	22 20 12	Śāb. Bhāṣ. 1 1 1
द्रष्टव्यः श्रोतव्यः ...	...	155	1	Bṛh. 2-4-5.
द्वितीयाद्वै भयं भवति	...	21	5	do. 1-4-2.
ध				
ध्रुवः	...	19	15	do. 4-4-20.
न				
न च पुनरावर्तते ...	...	31 78 118	9 14 20	Chānd. 8-15-1.
न जातु कामः कामानाम्	...	2 30	16 7	Manu. 2-94
न तत्र रथा न रथयोगाः	...	126	5	Bṛh. 4-3-10
न तदश्नाति किंचन ..	...	31	16	do. 3-8-8.
न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्ति	...	122	13	Cf. Nṛs. Utt. 5.
न प्रेत्य संज्ञास्ति ..	...	8	14	Bṛh. 2-4-12.
न हिंस्यात्सर्वा भूतानि	...	43	19	......
न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपः	...	16	12	Bṛh. 4-3-23.
नानुध्यायाद्बहून् ...	...	154	18	do.. 4-4-21.

वाक्यानि.		पृष्टम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा	...	126 127	18 12	Bṛh. 3-7-23.
नास्त्यकृतः कृतेन ...	...	32	15	Muṇḍ. 1-2-12.
नित्यं विभुं सर्वगतम्	...	120	4	do. 1-1-6.
नित्यः	...	19	15	Śvēta. 6-13.
निदिध्यासितव्यः ...	...	153 154	21 20	Bṛh. 2-4-5.
निर्विकल्पकबाधेऽपि...	...	59	14	Ślō. Vār. page 171.
निर्विशेषं न सामान्यम्	..	38	1	do. do 548
निष्कलं निष्क्रियम्	...	120	7	Śvēta. 6-19.
नेह नानास्ति किंचन	...	125	18	Bṛh. 4-4-19.
नैतं सेतुमहोरात्रे ...	..	128	19	Chānd. 8-4-1.
प				
पर चापरं च ब्रह्म	...	17	1	Praśna. 5-2.
परं ज्योतिरुपसंपद्य	...	78 120 121	12 1 14	Chānd. 8-3-4. 8-12-2.
पादोऽस्य विश्वा ...	...	55	8	Pur. Sūk. 3.
पुरुष एवेदं सर्वम् ...	...	55	8	do. 2.
पुरुषस्य विशुद्धस्य...	...	10	21	Ślō. Vār. page 662.
पुरुषाशक्तितस्तत्र ...	...	96	12	do. do. 74.
पूर्वात् परबलीयस्त्वम्	...	43	10	Tant. Vār. page 819.
पूर्वाबाधेन नोत्पत्तिः	...	40	4	Ślō. Vār. page 62.
पौर्वापर्ये पूर्वदौर्बल्यम्	...	40 42	3 3	Mīm. Sū. 6-5-54.
प्रज्ञां कुर्वीत ...	...	113 114 153	9 10 21	Bṛh 4-4-21.
प्रयोजनमनुद्दिश्य ...	...	10	16	Ślō. Vār. page 653.
प्रामाण्यस्थापनं तु ...	...	108	5	do. do. 96.

वाक्यानि		पुटम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
ब				
ब्रह्मणा सह ते सर्वे ···	...	123	19	Kūrma. I. 12-269,
ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति	...	34 122	16 4	Muṇḍ. 3-2-9.
ब्रह्म संपद्यते ···	...	119	19	Bra. Bin 6
ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति	...	121 122	19 13	Bṛh. 4-4-6.
भ				
भावांशेनैव संयोगः	..	56	21	Ślō. Vār. page 479.
भिद्यते हृदयग्रन्थिः ··	...	33 129	12 16	Muṇḍ. 2-2-8.
भोगाभ्यासमनु ···	...	2 30	17 7	Yōga. Bhāṣ. 2-15.
भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा	...	130 133.	5 15	Brahm. Sū. 4-1-19.
म				
मनामयः प्राणशरीरः ··	...	122	16	Chānd. 3-14-2.
मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः	...	35	17	Bṛh. 2-4 5.
महत्यनेकद्रव्यसमवायात्	...	61	25	Cf. Vaiś. Sū. 4-1-6.
महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ···	...	28	2	Manu. 2-28.
मुनीनामप्यहं व्यासः	...	128	5	Gītā. 10-37.
य				
य आत्मापहतपाप्मा	...	135	22	Chānd. 8-7-1.
य इह नानेव पश्यति	...	6	15	Bṛh. 4-4-19.
यज्ञेन दानेन ···	...	37	1	do. 4-4-22.
यतो वा इमानि भूतानि	...	157	6	Tait. 3-1.
यत्र त्वस्य सर्वमात्मैव	...	16	13	Bṛh. 4-5-15.
यथाग्नेः क्षुद्रा विष्फुलिङ्गाः	...	100	4	do. 2-1-20.
यथा पुष्करपलाशे ···	...	134	15	Chānd. 4-14-3.
यथा लोके मधुकृतः	...	119	15	Cf. do. 6-9-1.
यथा सुदीप्तात्पावकात्	...	100	13	Muṇḍ. 2-1-1.

वाक्यानि.		पृष्टम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
यथा सोम्येमा नद्यः	...	119	15	Chānd. 6-10-1.
यथोर्णनाभिः सृजते	...	100	7	Muṇḍ. 1-1-7
यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते	...	30	3	Kaṭha. 2-3-14.
यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव	...	36	6	Jābāla. 4.
यदेव विद्यया करोति	...	31	25	Chānd. 1-1-10.
यद्भूत यच्च भव्यम् ..	...	55	3	Pur Sū. 2.
यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वम् ...	...	128	6	Gītā. 10-41.
यमिच्छेत्तमावसेत् ...	...	36	6	......
यस्तमात्मानमनुविद्य ...	...	118	16	Cf. Chānd. 8-7-1.
यस्मिन् विक्रियमाणे ...	...	19	16	Cf. Mahā-Bhāṣ. 1-1-1.
यस्य पर्णमयी जुहूः	...	31	4	Tait. Saṁ. 3-5-7-2.
यस्यां जाग्रति भूतानि	...	133	19	Gītā. 2-69.
यस्यैते चत्वारिंशत्	...	28	2	Gaut. Dhar. 8-22.
येन केनचन यजेतापि	...	27	21	......
यो वा एतदक्षरम् ...	...	32	1	Bṛh. 3-8-10.
योऽसावादित्ये पुरुषः	...	128	9	do. 3-9-12.
यो हि यदिच्छति सः	...	116	9	Vidhi-Vi page 460.
व				
वस्त्वसंकरसिद्धिश्च ...	...	57	1	Ślō. Vār. page 473.
वागेव विश्वा भूतानि	...	17	21	.....
वाचारम्भणं विकारः	...	120	12	Chānd. 6-1-4.
		126	6	
		157	16	
विज्ञानमानन्दं ब्रह्म ...	...	4	20	Bṛh. 3-9-28-7.
		5	10	
		15	25	
		20	20	
		116	2	
		126	17	
विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत	...	154	3	do. 4-4-21.

वाक्यानि.		पृष्ठम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
विद्यया तदारोहन्ति	..	118 123	16 5	.....
विद्ययामृतमश्नुते ...	...	118 120	16 10	Īśa. 11.
विद्यां चाविद्यां च ..	...	13	3	do. 11.
विरजः पर आकाशात्	...	154	14	Bṛh. 4-4-20.
विविदिषन्ति यज्ञेन ...	...	27	21	do. 4-4-22
विष्णुरुपांशु यष्टव्यः	...	124 155	19 4	Tait. Saṁ. 2-6-6.
विहितत्वाच्चाश्रम ...	...	36	17	Brahm Sū. 3-4-32.
वृत्तं प्रमाणलक्षणम् ...	...	155	15	Śāb. Bhāṣ. 2-1-1.
वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः	...	75 75	11 19	Manu. 2-165.
वेदान्तविज्ञान ...	...	123	10	Muṇḍ 3-2-6.
व्रीहीन् प्रोक्षति ...	...	3 148	2 12	Āpa. Śr. Sū. 1-9-1.

श.

वाक्यानि.		पृष्ठम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
शतं चैका च हृदयस्य	...	119	9	Kaṭha. 2-3-16.

स.

वाक्यानि.		पृष्ठम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
स एकधा भवति ...	...	126	8	Chānd. 7-26-2.
स एष नेति नेति ...	...	12 20 26	13 9 20	Bṛh. 3-9-26
स एष महानजः ...	...	37	22	Cf. do. 4-4-24.
स क्रतुं कुर्वीत ..	...	113 153 154	9 21 8	Chānd. 3-14-1.
स तत्र पर्येति ...	...	127	17	Chānd. 8-12-3.
सत्त्वैव सर्वभेदयोनेः	...	37	23	......
सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म	...	15 115	24 22	Tait. 2-1-1.
सत्यमाकृतिसंहारे ...	...	26	21	Vāk. Pad. 3-2-11.

वाक्यानि.		पृष्टम्.	पङ्क्तिः.	आकरः.
सत्संप्रयोगे ...	...	84	5	Mīm. Sū. 1-1-4.
सदेव सोम्येदमग्रे ..	...	76 124	14 15	Chānd. 6-2-1.
सर्वं दर्शनमन्यूनम् ...	...	13	14	......
सर्वगन्धः सर्वरसः ...	...	19	23	Chānd. 3-14-2.
सर्वज्ञः	...	127	6	Muṇḍ 1-1-9.
सर्वस्येशानः ...	...	127	1	Bṛh. 5-6-1.
सर्वांश्च कामानाप्नोति	...	126	9	Chānd. 8-7-1.
सर्वाणि ह वा इमानि	...	100	4	do. 1-9-1.
सर्वापेक्षा च यज्ञादि ..	..	36	23	Brahm. Sū. 3-4-26.
सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते	...	129	1	Chānd. 8-4-1.
सर्वेश्वरः	...	127	6	Mānḍ. 6.
स विजिज्ञासितव्यः ...	...	151	18	Chānd. 8-7-1.
स यदि पितृलोककामः	...	118	18	do. 8-2-1.
स यावत् क्षिप्येन्मनः	...	119	12	do. 8-6-5.
स यो ह वैतत्परमम्	...	119	18	Muṇḍ. 3-2-9.
स सर्वांश्च लोकानाप्नोति	...	126	13	Chānd. 8-7-1.
स स्वराड् भवति ...	...	120 126 126	18 9 14	do. 7-25-2
सहस्रशीर्षा ...	...	55	3	Pur. Sūk. 1.
सहोत्पत्तिविनाशौ ...	...	53	6	......
स्वप्नादिवदविद्यायाः ...	...	11	16	Ślō. Vār. page 663
स्वर्गकामो यजेत ...	...	74 75 140	18 23 15	Tait. Saṁ. 2-5-5.
स्वाध्यायोऽध्येतव्यः ...	...	75	10	Tait. Āraṇ. 2-15.
स्वाभाविकीमविद्याम्	...	11	25	Ślō. Vār. page 663.
स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते	...	121	18	Chānd. 8-3-4.

ह.

हिरण्यश्मश्रुः ...	...	128	9	do. 1-6-6.

APPENDIX IV.

ब्रह्मसिद्धावुदाहृतानां वाक्यानां यान्याकरभूतानि ग्रन्थान्तराणि तेषामनुक्रमणिका.

Vide Br. Siddhi.

आपस्तम्बश्रौतसूत्राणि ... Page 27, line 3; page 31, line 2; page 148, line 12.

आपस्तम्बीयाध्यात्मपटलम् ... Page 116, line 6.

ईशावास्योपनिषत् ... Page 13, line 3; page 118, line 16; page 120, lines 3, 10; page 122, line 6; page 125, line 6.

ऋग्वेदसंहिता ... Page 17, line 23.

कठोपनिषत् ... Page 13, line 13; page 30, line 3; page 119, line 9; page 127, line 12.

कूर्मपुराणम् ... Page 123, line 19.

कौषीतक्युपनिषत् ... Page 36, line 7; page 127, line 14.

गौतमधर्मसूत्राणि ... Page 28, line 2; page 36, line 6.

छान्दोग्योपनिषत् ... Page 4, line 24; page 6, lines 10, 22; page 10, line 4; page 17, lines 11, 12; page 19, line 23; page 20, lines 16, 17; page 31, lines 9, 19, 25; page 32, line 4; page 34, lines 14, 20; page 76, lines 14, 15; page 78, lines 12, 14; page 100, line 4; page 113, line 9; page 118, lines 16, 18, 20; page 119, lines 6, 12, 15; page 120, lines 1, 5, 12, 18; page 121, lines 3, 14, 18; page 122, lines 16, 18; page 124, lines 2, 3, 6, 15, 16; page 125, lines 13, 15; page 126, lines 6, 8, 9, 13, 14; page 127, line 17; page 128, lines 1, 9, 11, 17, 19; page 129, lines 1, 19; page 130, line 2; page 131, line 9; page 134, line 15; page 135, line 122; page 136, line 16; page 151, line 18; page 152, line 3; page 153, lines 21, 22; page 155, lines 4, 8; page 157, line 16.

जाबालोपनिषत् ... Page 36, line 6.

तन्त्रवार्तिकम् ... Page 43, line 10.

तैत्तिरीयसंहिता ... Page 31, line 4; page 74, line 18; page 75, line 23; page 114, line 8; page 124, line 19; page 148, line 15; page 155, line 4.

तैत्तिरीयारण्यकम् ... Page 75, line 10.

Vide Br. Siddhi.

तैत्तिरीयोपनिषत् ... ... Page 15, line 24; page 17, line 11; page 122, line 5; page 155, line 22; page 157, line 6.

नृसिंहोत्तरतापन्युपनिषत् ... Page 4, line 17; page 122, line 13.

पुरुषसूक्तम् ... ... Page 55, lines 2, 3, 5, 6, 8, 10, 11.

प्रश्नोपनिषत् ... ... Page 17, lines 1, 14, 18.

बृहदारण्यकोपनिषत् .. Page 3, line 27; page 4, lines 13, 20; page 5, lines 1, 10, 17; page 6, lines 11, 15; page 8, lines 11, 14; page 12, line 13; page 15, line 25; page 16, lines 12, 13; page 18, line 1; page 19, line 15; page 20, lines 1, 9, 10, 20; page 21, lines 3, 5; page 26, lines 13, 20; page 27, line 21; page 30, line 17; page 31, line 16; page 32, lines 1, 3; page 34, line 18; page 35, line 17; page 36, lines 8, 14; page 37, lines 1, 22; page 100, line 4; page 113, lines 9, 10; page 114, line 10; page 116, lines 2, 3; page 119, line 13; page 120, line 6; page 121, line 19; page 122, lines 5, 13; page 125, lines 16, 18; page 126, lines 5, 17, 18; page 127, lines 1, 12, 14; page 128, lines 6, 9; page 132, line 1; page 152, line 3; page 153, line 21; page 154, lines 3, 14, 18, 20, 21; page 155, line 1; page 157, line 6.

ब्रह्मबिन्दूपनिषत् ... ... Page 119, line 19.

ब्रह्मसूत्राणि ... ... Page 36, lines 17, 23; page 130, line 5; page 133, line 15; page 155, line 8.

भगवद्गीता ... ... Page 22, line 10; page 128, lines 5, 6; page 133, lines 18, 19.

मनुस्मृतिः ... ... Page 2, line 16; page 3, line 25; page 27, line 18; page 28, line 2; page 30, line 7; page 36, line 11; page 75, lines 11, 19; page 92, line 8.

महानारायणोपनिषत् ... Page 17, line 9; page 20, line 16.

महाभाष्यम् ... ... Page 19, line 16; page 85, line 6.

माण्डूक्योपनिषत् ... ... Page 127, line 6.

माण्डूक्योपनिषत्कारिका ... Page 150, line 3.

Vide Br. Siddhi.

मीमांसासूत्राणि ... ... Page 40, line 3; page 41, line 22; page 42, line 3; page 74, line 3; page 77, lines 6, 9; page 84, lines 2, 5; page 108, line 7; page 116, lines 9, 12; page 155, line 12.

मुण्डकोपनिषत् ... ... Page 17, line 8; page 22, line 11; page 31, line 16; page 32, line 15; page 33, line 12; page 34, line 16; page 100, lines 7, 11, 12, 17, 19; page 119, lines 16, 18; page 120, line 4; page 122, line 4; page 123, line 10; page 124, line 14; page 127, line 6; page 128, line 17; page 129, line 16; page 130, line 1.

योगसूत्रभाष्यम् ... ... Page 2, line 17; page 30, line 7.

वाक्यपदीयम् ... ... Page 26, line 21.

विधिविवेकः ... ... Page 116, line 9.

विष्णुपुराणम् ... ... Page 124, line 4.

वैशेषिकसूत्राणि ... ... Page 61, line 25.

शाबरभाष्यम् (मीमांसा) ... Page 41, line 22; page 74, line 8; page 75, line 20; page 77, line 12; page 80, line 3; page 81, line 13; page 155, line 15

श्लोकवार्तिकम् (मीमांसा) ... Page 10, lines 16, 21; page 11, lines 16, 25; page 38, line 1; page 40, line 4; page 55, line 8; page 56, line 21; page 57, line 1; page 58, line 7; page 59, line 14; page 96, line 12; page 108, line 5; page 109, line 13; page 147, line 3.

श्वेताश्वतरोपनिषत् ... ... Page 19, line 15; page 120, line 7; page 123, line 7.

सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसंग्रहः C.f. Page 26, line 22.

सांख्यकारिका ... ... Page 132, line 19.

APPENDIX V.

NOTEWORTHY REFERENCES TO THE BRAHMASIDDHI IN OTHER WORKS.

प्रकरणपञ्चिका by Śālikanātha.

"तत्रान्यः पण्डितंमन्यो मन्यते—नन्विदमसमञ्जसमुच्यते । सर्वत्र ह्युपाधिभेदमवगम्यौपाधिकशब्दानुविद्धः प्रत्ययो भवति, न पुनः प्रागेव सह वा । इह च प्रमाणमेव जायमानमस्तीत्येवमेव जायते । प्रमाणोदयोत्तरकालं ह्यनया भवितव्यम् । किं च सत्यपि प्रमाणयोगे किंचिदस्तीति गम्यते, किंचिच्चासीदिति, तथान्यद्भविष्यतीति । तत्र प्रमणसंबन्धस्य वर्तमानत्वात् सर्वत्र वर्तमानसत्ताप्रत्ययेन भवितव्यम् । तदतिरेकिणि तु सत्त्वे तस्य त्रेधा व्यवस्थानाद्युक्तस्त्रिधावभासः । अपिच भूमितलनिखातेषु चिरतरकालवर्तिषु प्रलीनज्ञातृपुरुषेषु लिङ्गादिरहितेषु सकलप्रमाणप्रत्यस्तमयेऽपि वर्तमानसत्तासंदेहः । स च प्रमाणसंबन्धातिरेकिणीं सत्तामन्तरेणानुपपन्न इति । तदिदमनाकलितपरवचनस्य केवलं गलगर्जितम् ।"

Vide page 28, line 21 of the Prakaraṇapañcikā, Chowkhamba Sanskrit Series No. 17 and c.f. the Brahmasiddhi III–39 and 40.

"कः पुनरेष मोक्षः ? अविद्यास्तमय इति केचित् । एवमेवाद्वितीयमसंसृष्टं सकलोपाधिपरिशुद्धं ब्रह्म तदनाद्यविद्यावशेन शरीरादिसद्वितीयमिवोपाधिकलुषितावभासमानं लब्धजीवव्यपदेशं सत् बद्धमिव कल्प्यते । अतोऽनाद्यविद्यैव संसारः, निखिलविकल्पातीतपरिशुद्धविद्योदयात् तदस्तमय एव मोक्षः । तदिदं श्रद्धाविजृम्भितमिति प्रमाणपरतन्त्राः ।"

Vide page 154, line 1 of the book referred to above and the Brahmasiddhi III–106.

"सोऽयमात्मीय एव बाणो भवन्तं प्रहरति—
लब्धरूपे क्वचित् किंचित्तादृगेव निषिध्यते ।
विधानमन्तरेणातो न निषेधस्य संभवः ॥ इति ।"

Vide page 155, line 6 of the book referred to above and the Brahmasiddhi II–2.

"तत्र केचित् पण्डितमानिन आहुः—काल्पनिकी सुखादिव्यवस्था भविष्यति । यथैकस्मिन्नेव शरीरे पादादिवेदनाव्यवस्था न व्यतिकीर्यते, तथा नानाशरीरेषु न व्यतिकरिष्यत इति । न हि पादगता वेदना शिरसि, शिरोगता वा पादे । न च वेदना पादादिष्वेव समवेतेति शक्यते वक्तुम्, तेषामज्ञत्वात् । ज्ञाता हि वेदनाभिः सह संबध्यते, दुःखविशेषरूपत्वात् तासामिति । तदिदं मन्दबालजनमोहनमिति वृद्धाः ।"

Vide page 159, line 11 of the book referred to above and c.f. the Brahmasiddhi page 7, line 1.

"अत्रापर आह—सत्यं कार्यावगमादेव प्रवृत्तिः । इष्टसाधनतैव तु कार्यता, न परा काचित् । सैव प्रवृत्तिहेतुर्विधिरित्युच्यते । तदाह—

अपेक्षितोपायतैव विधिरिष्टो मनीषिभिः ।
ततो ह्यव्यवसायादिर्वा कस्मान्नाभिधानतः ॥"

Vide page 178, line 2 of the book referred to above and the Brahmasiddhi III–104.

प्रकरणपञ्चिकाव्याख्या—न्यायसिद्धिः.

"उक्तमेवार्थं कृत्स्नमनुद्य मण्डनाचार्येणात्र किंचिद्दूषणमुक्तम् । तन्निराकर्तुं सोपालम्भमाह—तत्रान्य इति ।"

Vide page 80, line 5 of the MS. described under R. No. 3647 of the Triennial Catalogue of Sanskrit MSS., in the Govt. Oriential MSS., Library, Madras, Vol. IV–C; and c.f. the Brahmasiddhi III–39 and 40.

"तदेवमनुवृत्ताकारप्रत्ययविरहादेव निराकृते पदार्थस्वरूपातिरेकिणि महासामान्ये सत्तारूपे द्वैतप्रतिपादनपरतया चोदनायां प्रत्यक्षविरोधं दर्शयितुं मण्डनाचार्येण सन्मात्रविषयं प्रत्यक्षमिति साधितम्—

'आहुर्विधातृ प्रत्यक्षं न निषेद्धृ विपश्चितः ।
नकत्व आगमस्तेन प्रत्यक्षेण विरुध्यते ॥' इति । तदपि निराकृतमित्याह ।"

Vide page 82, line 4 of the MS. referred to above and the Brahmasiddhi II–1.

"यदुक्तं ब्रह्मसिद्धिकारेण—इतरेतराश्रयप्रसङ्गादेव सर्वत्र भेदो ग्रहीतुं न शक्यते । तथाहि घटपटयोरिह भेदो गृह्यते । तत्र घटात् पटस्य भेदो ग्रहीतुमिष्टश्चेत् पूर्वमेव घटस्यापि भेदो ग्रहीतव्यः । इतरथा कस्मात् पटस्य भेदो गृह्यत इति ज्ञायेत? तेन पूर्वमेव घटस्य भेदं गृहीत्वा घटात्पटस्य भेदे ग्रहीतव्ये स्पष्टमितरेतराश्रयं भवति । तन्न ।"

Vide page 135, line 10 of the MS. referred to above and c.f. the Brahmasiddhi II–10.

"नन्वेवमपि भेदेतरेतराभावयोर्भेदादभावस्य चान्यापेक्षत्वात् पुनरपि भेदग्रहणेऽन्योन्याश्रयणमापद्यत इत्यत्राह—लब्धरूपे क्वचित्किंचिदिति ॥"

Vide page 135, line 18 of the MS. referred to above and the Brahmasiddhi II-3.

नैष्कर्म्यसिद्धिः by Surēśvara.

"एवमुपसंहृते केचित् स्वसंप्रदायबलावष्टम्भादाहुः—यदेतत् वेदान्तवाक्यादहं ब्रह्मेति विज्ञानं समुत्पद्यते तन्नैव स्वोत्पत्तिमात्रेणाज्ञानं निरस्यति । किं तर्हि? अहन्यहनि द्राघीयसा कालेनोपासीनस्य सतो भावनोपचयान्निःशेषमज्ञानमपगच्छति etc."

Vide page 38, line 3 of the Naiṣkarmyasiddhi, Bombay Sanskrit Series No. 38 and c.f. the Brahmasiddhi page 55, line 15 and page 154, line 2.

बृहदारण्यकभाष्यवार्तिकम् by Surēśvara.

"अन्ये तु पण्डितंमन्याः संप्रदायानुसारतः ।
विज्ञायेति वचः श्रौतमिदं व्याचक्षतेऽन्यथा ॥
तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थविज्ञानेन यथोदितम् ।
विज्ञाय वस्त्वसंसर्गि प्रज्ञां कुर्वीत यत्नतः ॥"

Vide page 1852, stanzas 796 and 797 of the Bṛhadāraṇyakabhāṣyavārtika, Ānandāśrama Sanskrit Series No. 16 and c.f. the Brahma siddhi page 154, line 2.

ब्रह्मसूत्रभाष्यव्याख्या—भामती by Vācaspatimiśra.

"अभ्यासे हि भूयस्त्वमर्थस्य भवति, यथाहो दर्शनीयाहो दर्शनीयेति, न न्यूनत्वं, प्रागेवोपचरितत्वम् ।"

Vide page 8, line 9 of the Bhāmati (Catussūtri), Nirnayasagar Press, Bombay, 1915 and the Brahmasiddhi page 6, lines 24 and 25.

"यथा पयः पयोऽन्तरं जरयति, स्वयं च जीर्यति; यथा विषं विषान्तरं शमयति, स्वयं च शाम्यति; यथा वा कतकरजो रजोऽन्तराविले पयसि प्रक्षिप्तं रजोऽन्तराणि भिन्दत् स्वयमपि भिद्यमानमनाविलं पाथः करोति, एवं कर्म अविद्यात्मकमपि अविद्यान्तराण्यपगमयत् स्वयमप्यपगच्छति ।"

Vide page 58, line 11 of the book referred to above and c.f. the Brahmasiddhi page 12, lines 17 and 25.

भामतीव्याख्या—कल्पतरुः by Amalānanda.

"स्थितप्रज्ञः साधको न साक्षात्कारवानिति मण्डनमिश्रैरुक्तं दूषणमुद्धरति—स्थितप्रज्ञश्चेति ।"

Vide page 959, line 22 of the Kalpataru, Nirnayasagar Press, Bombay, 1917 and c.f. the Brahmasiddhi page 130, line 19.

विधिविवेकव्याख्या—न्यायकणिका by Vācaspatimiśra.

"यथाहाचार्यः—

सामान्यरूपभूयस्त्वे तस्मात्तत्त्वं प्रकाशते ।
विलक्षणत्वमल्पत्वे चकास्ति तदनुद्भवात् ॥

इति, तदेतत् ब्रह्मसिद्धौ कृतश्रमाणां सुगममिति नेह प्रपञ्चितम् ।"

Vide page 80, line 15 of the Vidhivivēka with commentary. Pandit Series No. XXV and the Brahmasiddhi III-66.

न्यायमञ्जरी by Jayantabhaṭṭa.

" तदुक्तम्—

आहुर्विधातृ प्रत्यक्षं न निषेद्धृ विपश्चितः ।
नैकत्व आगमस्तेन प्रत्यक्षेण विरुध्यते ॥ "

Vide page 526, line 17 of the Nyāyamañjarī, Vizianagaram Sanskrit Series No. 10 and the Brahmasiddhi II-1.

पञ्चपादिकाविवरणम् by Prakāśātman.

" ब्रह्मसिद्धिकारेण च एवमेवेयमविद्या माया मिथ्याप्रत्यय इत्युक्तत्वात् । "

Vide page 32, line 17 of the Pañcapādikāvivaraṇa, Vizianagaram Sanskrit Series No. 5 and the Brahmasiddhi page 9, line 12.

प्रशस्तपादभाष्यव्याख्या—न्यायकन्दली Śrīdharācārya.

" एतेन तत्प्रत्युक्तं यदुक्तं मण्डनेन विशेषगुणनिवृत्तिलक्षणा मुक्तिरुच्छेदपक्षान्न भिद्यत इति । "

Vide page 6, line 23 of the Nyāyakandalī, Vizianagaram Sanskrit Series No. 6 and the Brahmasiddhi page 16, lines 14 and 15.

श्रीभाष्यम् by Rāmānuja.

" अत्र केचिदद्वितीयत्वं ब्रह्मणोऽभ्युपयन्त एवैवं समादधते—एकस्यैव ब्रह्मणः प्रतिबिम्बभूतानां जीवानां सुखित्वदुःखित्वादय एकस्यैव मुखस्य प्रतिबिम्बानां मणिकृपाणदर्पणादिषूपलभ्यमानानामल्पत्वमहत्त्वमलिनत्वविमलत्वादिवत् तत्तदुपाधिवशात् व्यवस्थाप्यन्ते । "

Vide the Śrībhāṣya II-1-15 and c.f. the Brahmasiddhi page 7, line 9

8

न्यायमकरन्दः by Ānandabōdha.

"एतदेवाभिप्रेत्याभिहितम्—अपि च जन्मैव बुद्धेर्व्यापारोऽर्थावग्रह-रूपाया इति ।"

Vide page 35, line 6 of the Nyāyamakaranda, Chowkhamba Sanskrit Series No. 38 and the Brahmasiddhi page 45, line 13.

"यथोक्तम्—

'सर्वात्मनार्थो ज्ञानेन केनचिन्न हि गृह्यते' । इति ।"

Vide page 127, line 4 of the book referred to above and the Brahmasiddhi III-138.

"तदुक्तम्—

'न स कल्पयितुं शक्यस्तत्सिद्धेर्लौकिकादपि ।' इति ।"

Vide page 231, line 9 of the book referred to above and the Brahmasiddhi III-85.

"तदाहुरत्रभवन्तो मण्डनमिश्राः—

'पदं स्वधर्मं व्युत्क्रामेदन्यसिद्धार्थतान्यथा ।' इति ।"

Vide page 234, line 8 of the book referred to above and the Brahmasiddhi III-78.

"तदभिहितमाचार्यवर्यैः—

'अपेक्षितोपायतैव विधिरिष्टो मनीषिभिः ।' इति ।"

Vide page 256, line 4 of the book referred to above and the Brahmasiddhi III-104.

"तदाह स्म—

'अविद्यास्तमयो मोक्षः सा संसार उदाहृतः ।' इति ।"

Vide page 271, line 5 of the book referred to above and the Brahmasiddhi III-106.

"यदपि कैश्चित् प्रमेयविकल्पेन सामान्यमेव वस्त्विति स्थापयित्वा सत्ताया महासामान्यरूपत्वात् सन्मात्रमेव सत्त्वमिति साधितं, तदपि न सत्कल्पम् ।"

Vide page 290, line 9 of the book referred to above and c.f. the Brahmasiddhi II-32.

"न हि निषेधवाक्येषु कस्यचिदात्यन्तिको निषेधः। किंतु किंचित् क्वचिन्निषिध्यते। ब्रह्माद्वैताभिमानी तु भवानात्यन्तिकमेव निषेधमभिलषति। तथा च सोऽयमात्मीय एव बाणो भवन्तं प्रहरति—

'लब्धरूपे क्वचित् किंचित् तादृगेवं निषिध्यते।
विधानमन्तरेणातो न निषेधस्य संभवः।' इति।"

Vide page 292, line 7 of the book referred to above and the Brahmasiddhi II-2.

"यथोक्तम्—

'सर्वप्रत्ययवेद्ये वा ब्रह्मरूपे व्यवस्थिते।
प्रपञ्चस्य प्रविलयः शब्देन प्रतिपाद्यते॥
प्रविलीनप्रपञ्चेन तद्रूपेण न गोचरः।
मानान्तरस्येति मतमाम्नायैकनिबन्धनम्॥' इति।"

Vide page 298, line 8 of the book referred to above and the Brahmasiddhi IV-3 and 4.

"यदपि मतम्—बीजाङ्कुरवदनादिरविद्याजीवविभागः, ततो नान्योन्याश्रयत्वमिति, तदप्यसांप्रतम्।"

Vide page 312, line 3 of the book referred to above and c.f. the Brahmasiddhi page 10, line 12.

न्यायदीपावलिः by Ānandabōdha.

"तदुक्तम्—

'यः प्रतीतिविरोधस्तु स स्वदोष उदाहृतः।
सामानाधिकरण्येन बोधाद्रूप्यमिदं सितम्॥' इति।"

Vide page, line 9 of the Nyāyadīpāvali, Chowkhamba Sanskrit Series No. 117 and the Brahmasiddhi III-149.

न्यायमकरन्दव्याख्या by Citsukha.

"तदुक्तं ब्रह्मसिद्धिकारैः—

'यः प्रतीतिविरोधस्तु स स्वदोष उदाहृतः ।
सामानाधिकरण्येन बोधाद्रूप्यमिदं सितम् ॥'

इति तवात्मीय एव बाणो भवन्तं प्रहरति ।"

Vide page 74, line 22 of the Nyāyamakaranda with commentary, Chowkhamba Sanskrit Series No. 38 and the Brahmasiddhi III–149.

तत्त्वप्रदीपिका by Citsukha.

"तथाच ब्रह्मसिद्धौ मण्डनमिश्रैः—विपर्ययाभावस्तु युक्तोऽनुमातुं हेत्वभावे फलाभाव इति ।"

Vide page 140, line 2 of the Tattvapradīpikā, Nirnayasāgar Press, Bombay and c.f. the Brahmasiddhi page 146, lines 8 and 9.

"अज्ञाननिवृत्तेर्ब्रह्मज्ञानरूपतया तज्जन्यत्वाभावात् ज्ञातोऽर्थस्तज्ज्ञप्तिर्वाज्ञानहानिरिति इष्टसिद्धिकारैरभिधानात् ।

'विद्यैव वाद्यया शान्ता तदस्तमत्र उच्यते ।'

इति ब्रह्मसिद्धिकारैरप्युक्तत्वात् ।"

Vide page 381, line 9 of the book referred to above and the Brahmasiddhi III–106.

शतदूषणी by Vēdāntadēsika.

"एवमाश्रयज्ञानेनापि विरोधः । न हि यत्किचिदाश्रयप्रतीतिमन्तरेणाभावप्रतिपत्तिमनुमन्यामहे ।

उक्तं चाभियुक्तैः—

'लब्धरूपे क्वचित् किंचित्तादृगेव निषिध्यते ।' इति ।"

Vide page 251, line 5 of the Satadūṣaṇī, Śāstramuktāvali Series No. 36, Vol. III and the Brahmasiddhi II–2.

अधिकरणसारावलिव्याख्या—अधिकरणचिन्तामणिः by Varadanātha.

"अत्र विधिः कार्यमेकेषाम्, शब्दभावना पुनरन्येषाम्, इष्टसाधनत्वं मण्डनस्य, इष्टस्य कृत्यधीनत्वलक्षणमाचार्यैकदेशीयानाम्, धात्वर्थभावनेति केचिदूचुः। आप्तस्य हितकामस्य नियोग इति न्यायवादिनः।"

Vide stanza 20 in Śāstrāvatāra of the Adhikaraṇasārāvali with Adhikaraṇacintāmaṇi. Telugu edition, Madras and c.f the Brahmasiddhi III-104.

न्यायसारव्याख्या—न्यायमुक्तावलिः by Mahārājābhirāja Aparādityadēva.

"स्यादेतदेवं यदि प्रत्यक्षेण भेदः प्रमीयेत। तदेव तु दुःसंवादमिति त्रय्यन्तदन्तिनः, तस्य विधिमात्रव्यापारत्वात्। तदुक्तम्—

'आहुर्विधातृ प्रत्यक्षं न निषेद्धृ विपश्चितः।
नैकत्व आगमस्तेन प्रत्यक्षेण विरुध्यते।'

* * * *

'लब्धरूपे क्वचित् किंचित्तादृगेव निषिध्यते।
विधानमन्तरेणातो न निषेधस्य संभवः॥'

* * * *

'क्रमः संगच्छते युक्त्या नैकविज्ञानकर्मणोः।
न संनिहितं तच्च तदन्यामार्शी जायते॥' इति।"

Vide page 488, line 1 of the MS. described under R. No. 3262 of the Triennial Catalogue of Sanskrit MSS., in the Govt. Oriental MSS. Library, Madras, Vol. IV-B; and the Brahmasiddhi II-1, 2 and 3.

"यद्प्यभिहितम्—

'अन्योन्यसंश्रयाद्भेदो न प्रमान्तरसाधनम्।
नास्मिन्नयं नायमयमिति भेदाद्विना न धीः॥' इति।"

Vide page 490, line 8 of the MS. referred to above and the Brahmasiddhi II-10.

"यदप्यभिहितम्—

'मीयमानैकरूपेषु न निषेधोऽवकाशवान्।' इति।"

Vide page 491, line 17 of the MS. referred to above and the Brahmasiddhi II-11.

"यत्तूक्तम्—

'आलोच्यते वस्तुमात्रं ज्ञानेनापातजन्मना ।
अचेत्यमानो भेदोऽपि चकास्तीत्यतिसाहसम् ॥' इति ।"

Vide page 492, line 14 of the MS. referred to above and the Brahmasiddhi II–27.

न्यायचन्द्रिका by Vidyāsāgara.

"न च प्रत्यक्षं बाधकम् । तद्धि बाधकं भवत् भेदाभावमभेदं वा गृह्णीयात् । न तावत् भेदाभावं गृह्णाति, प्रत्यक्षस्य विधिमात्रनिष्ठत्वेन भेदनिषेधकत्वानुपपत्तेः । यथाहुः—

'आहुर्विधातृ प्रत्यक्षं न निषेद्धृ विपश्चितः ।' इति ।"

Vide page 246, line 14 of the Nyāyacandrikā MS. described under R. No. 2931 of the Triennial Catalogue of Sanskrit MSS., in the Govt. Oriental MSS., Library, Madras, Vol. IV–A and the Brahmasiddhi II–1.

अद्वैतसिद्धिः by Madhusūdanasarasvatī.

"अत एव—'घटादिकं सद्रूपे कल्पितम्, प्रत्येकं तदनुविद्धत्वेन प्रतीयमानत्वात्, प्रत्येकं चन्द्रानुविद्धजलतरङ्गचन्द्रवत् ।' इति ब्रह्मसिद्धिकारोक्तमपि साधु ।"

Vide page 316, line 11 of the Advaitasiddhi, Nirnayasagar Press, Bombay, 1917 and the Brahmasiddhi II–31.

APPENDIX VI.

ALPHABETICAL INDEX OF IMPORTANT WORDS USED IN THE BRAHMASIDDHI.

Page and Line.

अ.

अंशत्रय ... ... 43—18.

अक्ष ... ... 81—6; 89—8, 9; 158—10.

अक्षर ... ... 1—1; 16—23; 19—14; 32—1, 5; 100—10; 120—11; 127—1.

अग्निहोत्र ... ... 36—8.

अग्रहण ... ... 9—2.

अङ्गदिन् ... ... 136—12.

अङ्गुलीय ... ... 37—24.

अजामित्व ... ... 124—19.

अञ्जन ... ... 140—12.

अद्वैत ... ... 67—11; 68—1; 127—5; 129—13; 151—5.

अद्वितीय ... ... 4—1, 24; 6—22; 76—14.

अध्यारोप ... ... 26—22.

अनणु ... ... 5—1; 20—1, 10; 157—6.

अनन्त ... ... 116—1.

अनवस्था ... ... 75—19.

अनस् ... ... 114—19.

अनिर्मोक्ष ... ... 12—4.

अनुपजातविरोधिन् ... ... 43—12.

अनुमान ... ... 56—18; 81—4; 91—11; 104—14.

अनेकान्तवादिन् ... ... 60—12.

Page and Line.

अन्तर्यामिन् ... ... 156—6.
अन्यथाख्याति ... ... 149—12.
अन्योन्याभाव ... ... 64—8; 71—21.
अन्योन्याश्रय ... ... 57—3; 58—14.
अपराजित .. .. 123—1.
अपवर्ग ... ... 28—14.
अपहतपाप्मन् ... ... 34—12, 17; 116—2; 135—22; 148—7; 152—3; 153—7.
अपेक्षा... ... ... 48—20, 21, 26; 49—25.
अभीच्छा ... ... 3—19.
अभय ... . 1—2; 21—2, 3; 22—7.
अमृत ... ... 1—1; 4—17; 118—16; 120—10; 121—3.
अमृतत्व ... ... 153—24; 154—6.
अयथार्थग्रहण ... ... 20—15.
अयथार्थधी ... ... 62—25.
अर ... ... 122—18.
अरण्य .. .. 123—3.
अरुणा ... ... 101—16.
अर्णव ... ... 122—18.
अर्थवाद ... ... 44—1; 74—8; 78—20; 135—12; 136—2; 155—15.
अर्थक्रिया ... ... 49—19; 50—15, 21, 23; 51—4; 52—4, 6; 53—3; 54—4; 73—4; 85—12; 88—9; 89—24; 90—19, 21.
अर्थापत्ति ... ... 22—21; 56—18, 23; 91—11; 102—11.
अलातचक्र ... ... 18—20; 19—3; 59—25; 60—2.

Page and Line.

अवघात ... ... 147—17; 148—3; 152—10; 153—1.

अविकल्प ... ... 13—15.

अविकल्पक ... ... 71—1.

अविद्या ... ... 3—17; 8—18; 11—21, 25; 12—21; 13—3; 14—5; 20—7, 15; 22—13; 32—18; 33—1; 43—24; 48—15; 60—7, 16; 63—3; 78—10, 17; 87—12; 121—22; 129—9; 149—17; 150—10.

अविद्यानुबन्ध ... ... 40—18.

अविद्यासंस्कार ... ... 40—9, 12.

अविद्योपादान ... ... 10—13.

अविवक्षितार्थत्व ... ... 42—26.

अविशिष्ट ... ... 77—6.

अशनाया ... ... 20—5.

अशरीर ... ... 119—6.

अश्व ... ... 82—22.

अश्वत्थ ... ... 123—1.

अष्टाकपाल ... ... 114—9.

असर्व ... ... 1—2; 20—1.

अस्थूल ... ... 5—1; 20—1, 10; 60—17; 157—6.

अहिदंश ... ... 14—14, 15.

अहिनिर्ल्वयनी ... ... 132—2.

अह्रस्व ... ... 5—1; 20—1, 10; 157—7.

आ.

आकाश ... ... 100—4.

आख्यात ... ... 85—1.

Page and Line.

आगम ... ... 91—11.
आग्नेय ... ... 114—8.
आच्छादिका ... ... 149—17, 18; 150—5.
आत्मक्रीड ... ... 128—1.
आत्मगुण ... ... 28—3.
आत्मतत्त्व ... ... 15—18.
आत्मभेद ... ... 20—6.
आत्ममिथुन ... ... 128—2.
अत्मरति ... ... 128—1.
आत्मलाभ ... ... 116—6.
आत्यन्तिकभेद ... ... 60—15.
आध्यात्मिक ... ... 63—2.
आनन्द ... ... 1—1; 3—26, 27; 4—18; 5—2, 3, 10; 20—20; 24—4; 116—2; 122—5; 126—17.
आप्तकाम ... ... 10—18.
आभूतसंप्लव ... ... 124—4.
आलम्बन ... . 17—5.
आलम्बनप्रत्यय ... ... 15—12, 13.
आश्रमकर्म ... ... 36—17.
आह्लादात्मन् ... ... 5—5.

इ.

इतरेतराश्रय ... ... 10—7, 12; 42—18, 21: 47—8; 49—1, 23; 51—10; 57—19; 58—2, 5, 13; 71—20; 75—18.
इन्द्र ... ... 6—11; 125—16; 127—15.
इषीकतूल ... ... 128—17.

Page and Line.

उ.

उत्पत्तिविधि ... ... 113—20; 114—8.
उद्गीथ ... ... 32—4, 5.
उपचरितार्थ ... ... 43—1, 2; 74—2.
उपधान ... . 37—5, 9.
उपनिषत् ... ... 56—19.
उपांशु... ... ... 155—4.
उपांशुयाज ... ... 124—19; 155—3.
उपासना ... ... 74—12; 113—10.
उपेक्षा... ... ... 158—5, 18.
उभयतस्स्पाशा ... ... 131—10.

ऊ.

ऊर्णनाभि ... ... 100—7.
ऊर्ध्वरेतस् ... ... 36—21.

ऋ.

ऋणत्रय ... ... 27—18; 36—5.

ए.

एक ... ... 1—1; 4—24; 76—14.
एकहायनी ... ... 101—17.

ऐ.

ऐकात्म्य ... ... 11—20; 14—2; 20—5.
ऐतदात्म्य ... ... 124—16; 155—4.
ऐरंमदीय ... ... 123—1.

ओ.

ओंकार ... ... 17—1, 12.

9A

Page and Line.

औ.

औत्पत्तिक ... ... 84—12.
औपनिषद ... ... 31—15, 24.
औषध... ... ... 109—18.

क.

कटक ... ... 37—24.
कण्टक ... . 92—5; 93—10.
कपाल... ... ... 122—10.
करक ... ... 11—7.
कर्माशय ... ... 11—4, 151—6.
कल्पना ... ... 7—14; 10—5; 51—14, 17; 60—14; 68—22.
कामनिवर्हण ... ... 2—16; 30—13.
कामातिरेक ... ... 2—20.
कामात्मता ... ... 3—25.
कामिल ... ... 140—14.
कार्यार्थि ... ... 25—23.
कीट .. .. 92—8; 93—10.
कुठार ... ... 90—7.
कुण्डलिन् ... ... 136—12.
कुम्भीपाक ... ... 2—1.
कुलाल .. .. 131—5.
कुसुमरस .. .. 119—14.
कूप ... ... 99—5.
कृपाण... ... ... 7—9; 72—5.
कृमि ... ... 5—18.
कृशानु ... ... 112—10.
कृषि ... ... 109—17.
केसर ... ... 82—22.

Page and Line.

क्रतु ... ... 113—9; 153—21.
क्रीडन् ... ... 127—17.
क्षणिकज्ञान ... ... 8—13; 14—16.
क्षणिकवादिन् ... ... 51—15.

ख.

खण्ड ... ... 97—11; 98—11.
खपुष्प ... ... 9—14, 16; 44—23, 25; 50—3; 52—15; 66—23.

ग.

गन्धर्वनगर ... ... 10—20; 50—3.
गवय ... ... 14—7.
गुञ्जा ... ... 72—27.
गुणवाद ... ... 42—5.
गुल ... ... 35—23.
गोदोहन ... ... 27—3.
ग्रावप्लवन ... ... 39—2.

च.

चक्रभ्रम ... ... 132—19.
चक्रभ्रान्ति ... ... 131—6.
चन्द्रलोक ... ... 123—21.
चित्र ... ... 11—1.
चिदात्मन् ... ... 7—24.
चैत्रगृह ... ... 112— .
चोदना ... ... 74—3; 84—6, 8; 156—17.
चोदनालक्षण ... ... 155—9, 12.

ज.

जक्षन् ... ... 127—17.
जरद्गव ... ... 101—9.

Page and Line.

जरा ... ... 128—20.
जलतरङ्ग ... ... 19—13.
जागरित ... ... 149—17 ; 150—1.
जीवन्मुक्ति ... ... 132—6.
जुहू ... ... 31—5.
ज्ञानविधि ... ... 151—19.
ज्योतिष्टोम ... ... 43—23.

ण.

ण्य ... ... 122—18.

त.

तक्षण ... ... 114—20.
तत्त्वपरिच्छेद ... ... 151—18.
तत्त्वाग्रहण ... ... 9—4.
तत्त्वावेदन ... ... 40—21 ; 41—2.
तिमिर ... ... 62—26 ; 63—2 ; 139—9.
तिल ... ... 53—4.
तैल ... ... 53—4.
त्रिपात् ... ... 55—10.
त्रैविद्य ... ... 156—19.

द.

दधि ... ... 53—4.
दर्पण ... ... 7—9 ; 72—5, 12.
दर्विहोम ... ... 27—21.
दाडिम ... ... 102—5.
दान्त ... ... 1—15.
दिग्विपर्यास ... ... 35—2.

Page and Line.

दृक्छक्ति ... ... 6—7; 7—22.
दृष्टार्थता ... ... 77—10.
दैवनिषिद्ध ... ... 45—2.
दोषानुबन्ध ... ... 40—18.
द्रष्टव्य ... ... 155—1.
द्रुम ... ... 99—11.
द्विचन्द्र ... ... 35—2.
द्वीप ... ... 157—1.
द्वैत ... ... 67—12.
द्वैताद्वैत ... ... 67—16; 68—3.

ध.

धर्मजिज्ञासा ... ... 116—9.
ध्यान ... ... 74—11.

न.

नदीपूर ... ... 85—24.
नाना ... ... 6—13.
नामन् ... ... 85—1.
नामधेय ... . 120—12; 126—7; 157—17.
नामरूपप्रपञ्च ... ... 149—16.
निःश्रेयस ... ... 6—19.
निदिध्यासितव्य ... ... 155—2.
निवर्हण ... ... 27—14.
नियोग ... ... 24—9; 82—13, 15; 83—2, 3, 5; 111—9; 113—2; 118—6, 11; 135—3.
निरन्वयविनाश ... ... 51—16.
निरालम्बन ... ... 147—4.
निरुपाख्य ... ... 94—1; 97—18.

Page and Line.

निर्विकल्प ... ... 58—7.
निर्विशेष ... ... 38—1.
निष्कल ... ... 120—1.
निष्क्रिय ... ... 120—7.
नैर्घृण्य ... ... 10—24.

प.

पयस् ... ... 53—4.
परप्रेमास्पद ... ... 5—16.
परमाणु ... ... 48—2; 70—18; 72—8.
परशु ... ... 90—7.
परस्पराश्रय ... ... 71—24.
पराग्रूप ... ... 8—7.
परान्तकाल ... ... 123—12, 15.
परावर ... ... 33—13; 128—17; 129—17.
पर्णमयी ... ... 31—4.
पाक्य ... ... 53—20.
पाटलिपुत्र ... ... 99—6.
पादुककम्बल ... ... 101—10.
पारिहार्य ... ... 37—20.
पितृलोक ... ... 118—18.
पिपासा ... ... 20—15.
पुरुरूप ... ... 6—11.
पुष्करपलाश ... ... 134—15.
पुस्त ... ... 11—1.
प्रकृति ... ... 37—23.
प्रकृतिरूप ... ... 18—1.
प्रकृष्टप्रकाश ... ... 5—6, 7.
प्रज्ञा ... ... 113—9; 153—21.

Page and Line.

प्रतिपत्ति ... ... 1—6 ; 3—16 ; 74—10.

प्रतिपत्तिविधि ... ... 113—6.

प्रतिसंक्रम ... ... 8—3.

प्रतिसंचर ... ... 123—19.

प्रतिसूर्यक ... ... 7—18.

प्रत्यक्ष ... ... 58—7, 15, 16 ; 71—1, 6, 7 ; 81—4 ; 86—18 ; 91—11 ; 157—19.

प्रत्यगात्मन् ... ... 120—5.

प्रधान ... ... 44—25.

प्रपञ्चशून्यत्व ... . 149—6 ; 151—10.

प्रमाणलक्षण ... ... 155—15.

प्रयाज ... ... 36—15.

प्रसंख्यान ... ... 30—6, 13.

प्राणशरीर ... ... 154—20.

प्रोक्षण ... ... 147—17 ; 148—3.

ब.

बाहुलेय ... ... 97—5.

बाह्यार्थवादिन् ... ... 9—18.

बिम्बप्रतिबिम्बभाव ... ... 12—10 ; 125—20.

बीजाङ्कुर ... ... 10—12 ; 104—15 ; 105—4.

बुद्ध ... ... 84—10 ; 87—4, 8 ; 95—20 ; 102—14.

ब्रह्मन् ... ... 3—27 ; 5—10 ; 14—5 ; 85—8 ; 87—8 ; 116—2 ; 126—17.

ब्रह्मतत्त्व ... ... 1—15 ; 10—10.

ब्रह्मभूय ... ... 12—3.

ब्रह्मलोक ... ... 6—2 ; 122—18.

ब्रह्मविद्या ... ... 126—10.

Page and Line.

भ.

भरत ... ... 35—22.
भवन्तीपर ... ... 85—7.
भावना ... ... 74—12 ; 151—8.
भाविक ... ... 6—17.
भूताधिपति ... ... 127—14.
भूतार्थ ... ... 23—18 ; 24—22, 23 ; 78—24 ; 79—6, 14, 18 ; 80—1 ; 81—18 ; 83—26 ; 152—18.
भेदवादिन् ... ... 73—16.
भोगव्यवस्थान ... ... 6—7 ; 7—1.
भोगाभ्यास ... ... 2—17 ; 30—7.
भोगायतन ... ... 16—2.

म.

मणि ... ... 7—9 ; 72—5.
मणिक ... ... 59—16 ; 97—13 ; 98—2.
मधु ... ... 124—10.
मधुकृत् ... ... 119—15.
मनोमय ... ... 154—9.
मलापगम ... ... 121—17.
मल्लक ... ... 97—13.
महायज्ञ ... ... 28—1.
मात्रा ... ... 126—18.
माया ... ... 6—11 ; 9—12 ; 125—16.
मायाकार ... ... 10—24.
मायामात्र ... ... 10—10.
मार्गश्रुति ... ... 119—9.
मिथ्याज्ञान ... ... 87—13 ; 151—20.
मिथ्यादर्शन ... ... 85—3, 12.

Page and Line.

मिथ्याभिमान ... ... 34—21.
मिथ्यावभास ... ... 9—12; 35—4, 9.
मुक्ति ... ... 15—3.
मृत्तिका ... ... 157—17.
मृत्यु ... ... 6—14; 128—20.
मेघोदय ... ... 85—24.
मोक्ष ... ... 77—25; 78—3, 4; 119—3, 6; 120—9; 126—10; 128—13, 14, 15.
मुण्ड ... ... 97—11; 98—11.

य.

यम ... ... 127—15.
योगव्याघ्र ... ... 119—18.

र.

रङ्ग ... ... 35—22.
रजतज्ञान ... ... 42—22.
रथयोग ... ... 126—5.
रममाण ... ... 127—17.
राग ... ... 3—17.
रुचक ... ... 26—17; 68—7, 10, 11; 69—2, 10.
रेखागवय ... ... 14—1, 7.

ल.

लब्धरूप ... ... 44—17; 45—1.
लय ... ... 149—1, 21.
लिप्यक्षर ... ... 14—1.
लिप्सा... ... ... 116—12.

Page and Line.

लोकद्वार ... ... 119—13.
लोकपाल ... ... 127—14.

व.

वनस्पति ... ... 99—16.
वर्धमानक ... ... 68—11; 69—3, 8.
वल्मीक ... ... 132—2.
वाक्छक्ति ... ... 19—10.
वाक्तत्त्व ... ... 19—3.
वाक्सूक्त ... ... 17—22.
वाग्रूप ... ... 18—2, 16; 19—12.
वान ... ... 114—20.
वामदेव ... ... 18—1.
वासस् ... ... 114—19.
विकल्प ... ... 107—5, 6
विकल्पबुद्धि ... ... 71—3.
विकल्पवासना ... ... 48—7.
विकार ... ... 120—12; 126—7.
विक्षेप ... ... 22—17; 149—1.
विक्षेपिका ... ... 149—17, 18.
विजर ... ... 135—22; 152—3; 158—13.
विज्ञान ... ... 1—1; 4—19; 5—2, 10; 20—20; 116—2; 126—17.
विज्ञानमात्र ... ... 9—16.
विज्ञानात्मन् ... ... 20—9.
विद्या ... ... 118—16; 120—10; 123—5; 129—9.
विनियोग ... ... 82—21; 83—5, 11; 135—11.
विपरिलोप ... ... 16—12.
विपरीतख्याति ... ... 143—10; 144—3.

	Page and Line.
विपर्ययख्याति	150—14.
विपर्ययग्रहण	9—7.
विपर्यास	107—5, 7; 149—22.
विभु	120—4.
विभ्रम	7—17; 11—13; 60—7.
विमृत्यु	152—3.
विरजस्	154—4.
विलक्षणप्रत्यय	12—8.
विवर्त	18—2.
विवर्तन	7—24; 8—9.
विशुद्धप्रकाश	78—16.
विशेषगुण	16—14.
विश्वा	17—21.
विष्णु	124—19; 155—4.
विसभाग	37—8.
विस्फुलिङ्ग	100—5.
वीतराग	1—16.
वृश्चिक	11—8.
वृष्टि	85—24; 86—1.
वेदान्त	96—1; 153—20; 155—8; 156—19; 158—2; 159—14.
वैयात्य	86—3.
वैषम्य	10—24.
व्यतिषङ्ग	25—24; 26—1.
व्यवच्छेद	59—2, 4.
व्यवहाराविसंवाद	41—2.
व्यास	128—5.
व्यूढोरस्क	136—12
व्रीहि	31—2; 148—12.

Page and Line.

श.

शङ्कु ... ... 17—11.
शब्दतत्त्व ... ... 18—25.
शब्दभावना ... ... 18—16.
शब्दविवर्त ... ... 18—18.
शराव ... ... 59—16 ; 98—2.
शशविषाण ... ... 18—20 ; 38—1.
शान्त ... ... 1—15.
शान्तिक ... ... 133—2.
शावलेय ... ... 97—6.
शिंशपा ... ... 109—2.
शुक्तिका ... ... 33—4.
शुक्तिज्ञान ... ... 43—6.
शुक्तिशकल ... ... 42—22.
शून्यवादिन् ... ... 9—15.
शोक ... ... 128—20 ; 151—5.
श्येन ... ... 43—19.
श्रद्धा ... ... 123—3.
श्रोतव्य ... ... 155—2.
श्वेतकेतु ... ... 159—7.

ष.

षड्ज ... ... 19—5.

स.

संतति ... ... 14—19, 20 ; 15—3.
संतानिन् ... ... 15—7.
संन्यासयोग ... ... 123—11.
संयोगपृथक्त्व ... ... 27—20 : 36—13.

Page and Line.

संशयज्ञान ... ... 151—20.
संसर्गवादिन् ... ... 60—11; 73—17.
संसार ... ... 15—3; 121—22.
संसारनिवृत्ति ... ... 78—5.
सत्ता ... ... 37—23; 85—8, 10; 87—15, 17, 22; 88—3, 16, 20; 89—11, 15; 91—6.
सत्तालक्षण ... ... 37—22.
सत्य ... ... 115—22.
सत्संप्रयोग ... ... 84—5.
सन्मात्र ... ... 58—20.
सभाग ... ... 37—8.
समन्वय ... ... 155—8.
समन्वारम्भः ... ... 32—6.
समुद्र ... ... 119—14.
सम्यग्ज्ञान ... ... 151—20.
सरस् ... ... 123—1.
सर्गश्रुति ... ... 124—12.
सर्वगन्ध ... ... 19—23.
सर्वज्ञ ... ... 84—9; 127—6.
सर्वरस ... ... 19—23.
सर्वेश्वर... ... ... 127—6.
सविकल्पक ... ... 58—12.
सांग्रहणी ... ... 29—17, 18.
सापेक्षता ... ... 79—22.
सामान्य ... ... 37—19, 24; 38—1, 3.
सास्ना ... ... 82—21; 104—11.
सिकता... ... ... 54—5; 55—16; 81—26.
सिद्धसाधन ... ... 38—22.

	Page and Line.
सुषुप्त	5—20, 21; 57—20; 94—10; 149—18, 150—1.
सेतु	128—19.
सोमसवन	123—1.
सोम्य	76—14.
स्तिमितावस्था	58—3.
स्थाणु	57—17; 145—6.
स्थितप्रज्ञ	130—17, 18; 131—19.
स्फटिक	119—19; 121—13.
स्वप्न	126—4; 149—17; 150—1.
स्वप्नज्ञान	142—2.
स्वराट्	120—18; 126—9.
स्वर्गकाम	27—1; 29—22; 39—14; 74—5, 18; 75—23; 81—26; 148—15.
स्वर्गकामाधिकरण	28—12.
स्वलक्षण	71—18; 72—25.
स्वाध्याय	75—10.

ह.

हिरण्मय	123—22.
हिरण्यश्मश्रु	123—9.
हृदयग्रन्थि	33—12; 129—16.

CORRECTIONS AND ADDITIONS.

Page	Line	*For*	*Read*
4	last	Bṛh. 45–15	Bṛh. 4–5–15.
18	24	निषेध	निषेध
32	4	सााहत्यं	साहित्यं
35	1	तत्त्वे सर्वत्र	तत्त्वे (न) सर्वत्र
37	24	तत् सामान्यम्	तत्सामान्यम्
41	13	प्रतायत इति	प्रतीयत इति
45	24	पूव	पूर्व
52	9	Foot-note.—*Add* भेदवादी after अयं as a reading found in Trivandrum MS.	
56	4	हेतुरूपं	हेतु रूपं
61	7	उपपत्तेः	उत्पत्तेः
64	11	त्पत्ते	त्पत्तेर्न
65	Foot-note 3.	ता.	त
73	4	कारि;	कारि-
74	16	गमनयि	गमनीय
75	6	विधेयं	विधेये
81	10	अत्र—	अत्र ।
96	8	यते ?	कथ्यते ?
96	21	उपसं हरति	उपसंहरति
98	23	अस्ति धी	अस्तिधी
99	20	अस्ति क्रियायां	अस्तिक्रियायां
104	20	शब्द-र्थः	शब्दार्थः
108	5	वक्तु	वक्तृ
109	5	ते,	तेषु

Page	Line	For	Read
109	8	अप्रतीयमानोऽपि	प्रतीयमानोऽपि
117	4	'प्रवर्तितोऽस्मि'	(न ?) 'प्रवर्तितोऽस्मि'
121	5	अनपपत्ति	अनुपपत्ति
"	11	अविरोधायाच्यते	अविरोधायोच्यते
122	"	श्रतयः	श्रुतयः
124	2	'इम्'	'इमम्'
130	12, 13	देहपातप्रतीक्षातु तत्र	देहपातस्तु तत्र
,	Foot-note No. 9.	पातस्तु तत्र A and C	पातप्रतीक्षा तु तत्र B.

" *Add* the following in the foot-note as the last item :—In line 20 'विगलितनिखिलाविद्यः सिद्धः'—is adopted since it is found in all MSS. A. B and C. Śaṅkhapāṇi, nowever, adopts the reading 'विगलितनिखिलाविद्यासिद्धः' and makes the best of it by giving a somewhat laboured interpretation.

Page	Line	For	Read
144	14	प्रमेयत्व	प्रमेयत्वं
145	3, 4	अविवादम्; अक्षेषु	अविबादमक्षेषु;
"	9	असिद्धव्यभिचारम्	असिद्धाव्यभिचारम्
"	Foot-note No. 5.	द्धा B.	द्ध. A
146	3	विपर्यये फलाभावो	विपर्ययफलाभावो
"	6	पान्द्रिया	पीन्द्रिया
154	20	वदेमिति	वेदमिति
156	8	तत	ततः
158	5	प्रचतक्षे	प्रचक्षते
"	8	ावज्ञाते	विज्ञाते

PART II.—(COMMENTARY.)

Page	Line	For	Read
16	26	दूषयात	दूषयति
49	14	सेश्छ, सेर्लो	शेश्छ, शेर्लो

Page	Line	*For*	*Read*
96	8	इतिः पूर्वपक्षसमाप्तौ ।	इतिः पूर्वपक्षसमाप्तौ—(Note that the para does not end here.)
,,	9 to 12	[Note.—The matter up to 'कर्मोपासनापेक्षा' इति । should be placed at the end of the previous para. just after इतिः पूर्वपक्षसमाप्तौ.]	
,,	12	इति सिद्धान्तमाह— अत्रोच्यत इति ।	इति । सिद्धान्तमाह—अत्रोच्यत इति ।
		[Note.—'सिद्धान्तमाह—अत्रोच्यत इति' This should be at the beginning of a separate para.]	
135	7	साऽत	सोत
,,	8	कितु	किंतु
160	25	प्रमिणोति	प्रमिनोति
178	last	हतुरति	हेतुरिति
198	18	यजातस्तु	यजतिस्तु
212	7	कण्ठक	कण्टक
252	28	"अमृतत्वयेति"	"अमृतत्वमेति"
260	22	श्रुत्यंथ	श्रुत्यर्थे
266	14	आत्मतत्त्वापरोक्षाय	आत्मतत्त्वापरोक्ष्याय
289	12	द्विविध	विविध
,,	20	अतोऽन्यथा	अतो नान्यथा.

APPENDIX V.

Add the following in the page 60 :—

तत्त्वशुद्धिः by Jñānaghana.

" नापि द्वितीयः कल्पः ; विधिमन्तरेण व्यवच्छेदानुपपत्तेः, विधिपूर्वकत्वात् व्यवच्छेदस्य । तदुक्तम्—

'लब्धरूपे क्वचित् किंचित्तादृगेव निषिध्यते ।
विधानमन्तरेणातो न निषेधस्य संभवः ॥' इति ।"

Vide page 3, line 3 of the MS. described under R. No. 2897 of the Triennial Catalogue of Sanskrit MSS. in the G.O. MSS. Library, Madras.

ओम्

ब्रह्मसिद्धिव्याख्या
शङ्खपाणिकृता ।

ब्रह्मकाण्डः

यदधीनं सुरेन्द्राणामप्यारम्भसमापनम् ।
गणाधिपतिसंज्ञं तद्वस्तु मेऽस्त्विष्टकृत् सदा ॥

प्रकरणारम्भे विघ्ननिवृत्तये परामत्र च प्रतिपाद्यतयाभिमतां देवतां स्तुतिपुरःसरं नमस्यति—आनन्दमिति । कार्यारम्भे नमस्कारक्रियायामवि- P. 1-1. गीतसदाचारः प्रमाणम् । न च जैमिनिना नमस्कारो न कृत इति विगानमाशङ्क्यम्; न ह्यकरणं विगानम्, अपि तु निन्दावादः । तथा होलाकादीनां नियतप्राच्यादिकर्तृकाणामपि प्रामाण्यमिति स्थितम् । स चात्र नोपलभ्यते । कृत एव वा जैमिनिनाप्यनिबद्धया वाचा मनसा च नमस्कार इति विशिष्टत्वादनुमिमीमहे । स च कार्यारम्भे तत्समाप्तिफलाभिसंधानेनैव शिष्टैराचर्यते; तेन विशिष्टफलाया एव स्मृतेस्तत्फलैव श्रुतिस्ततः कल्प्या; अतो न विश्वजिन्न्यायेन स्वर्गफलप्रसङ्गः । नमस्काराच्च धर्मविशेषः, ततो विघ्नहेतोरधर्मस्य क्षयः, ततो हेत्वभावाद्विघ्नानुत्पत्तौ प्रारिप्सितकार्यसमाप्तिरित्येवं कार्यसमाप्त्यर्थता नमस्कारस्य । स्तुतिपूर्वकश्च नमस्कारो वीर्यवत्तरः; अतस्तथैव कृत इति ।

तत्र ब्रह्मज्ञानाय प्रकरणमिदमारम्भणीयम्; तच्च वेदान्तेभ्य एव सिध्यति; अतः किमनेनेत्याशङ्क्य 'वेदान्तेषु' इत्यादिना 'आरभ्यते' इत्यन्तेन श्रोतृजनप्रवृत्त्यर्थं प्रयोजनमाह । वादिविप्रतिपत्तिसमुत्थाप्रामाण्यादिसंशयतिरोहितशक्तयो वेदान्ता न ब्रह्मज्ञानं कर्तुमीशते; अनेन तु प्रकरणेन समस्तसंशयनिरासे कृते सत्याविर्भूतशक्तयस्त एव ब्रह्म ज्ञापयन्ति; ततश्च कर्मविधीनामिव धर्ममीमांसा वेदान्तानामपि ब्रह्मज्ञानं कुर्वतां विप्रतिपत्तिनिराकरणद्वारेणेदं प्रकरणमङ्गम्; यच्च प्रधानस्य फलं तदेवाङ्गस्य, दर्शपूर्णमास-

फलमिव प्रयाजादेः; अतो ब्रह्मज्ञानमस्य प्रयोजनम् । तथा सति ब्रह्म विषयः, तेन चोपायोपेयलक्षणः संबन्ध इत्यप्यर्थात् सिद्धम्; ततश्च विषय-प्रयोजनसंबन्धैः संपन्नमिदं प्रकरणमारब्धव्यमित्यभिप्रायः । नन्वत्रापि ब्रह्म-मीमांसाशास्त्रमङ्गमस्त्येव; अतः किमनेन पुनरुक्तप्रायेण प्रकरणेन? सत्य मस्ति; किंतु तत्र नानाप्रदेशे संक्षेपतश्चार्थसिद्धं च सिद्धवच्च यदुक्तं तदत्रैकत्र प्रदेशे विस्तरेण साक्षात् सोपपत्तिकं कथ्यत इति पुनरारम्भः ।

P. 1-3. तत्राद्यां विप्रतिपत्तिं तावदाह—केचिदिति । कुत इत्याह— आत्मनइति । विज्ञानात्मा वा वेदान्तैः प्रतिपाद्यः, परमात्मा वा; तत्र विज्ञानात्मन-स्तावदहंप्रत्ययसिद्धत्वे सति तेषां वेदान्तानामनुवादकत्वादप्रामाण्यम्; स्वप्रकाशत्वेऽप्यात्मनः स्वतः सिद्धत्वादनुवादकत्वं वेदान्तानामविशिष्टम्; प्रमाणान्तरसिद्धत्वं तु परमतोपन्यासप्रक्रमादुक्तम् । परमात्मनस्तु प्रमाणा-न्तरेणासिद्धत्वे संबन्धिन्यगृहीते संबन्धग्रहणानुपपत्तेस्तेन सह तच्छब्दस्य वाच्यवाचकलक्षणसंबन्धाग्रहादपदार्थत्वे सत्यवाक्यविषयत्म्; यतः पदार्था एव वाक्यार्थ इति मतम् । ततश्च वेदान्तानामनवबोधकत्वादेवाप्रामाण्य-मित्यर्थः । अथाहंप्रत्ययसिद्धमप्यात्मानं निरस्तसमस्तविशेषमवगमयताम् "अस्थूलमनण्वह्रस्वम्" इत्यादिवाक्यानामननुवादकत्वात् स्थूलादिपदानां नञश्च ब्रह्मादिपदानां च बृहत्त्वाद्यर्थान्वयेन यथायथं स्वार्थे संबन्धग्रहण-संभवात् पदार्थत्वे सति वाक्यविषयत्वं चेदुच्यते, तथापि तेषां प्रवृत्ति-निवृत्त्युपदेशेऽसत्यपुरुषार्थत्वादप्रामाण्यम् । ननु परिच्छेदलक्षणं प्रामाण्यम्, न तु पुरुषार्थोपयोगित्वलक्षणम्; पुरुषार्थोपयोगिनामपि घटादीनामप्रामाण्याद-पुरुषार्थानामप्यनपेक्षितवस्तुज्ञानानां प्रामाण्याच्च; अस्ति परिच्छेदकत्वं वेदान्तानामिति कथमप्रामाण्यम्? उच्यते—नानपेक्षितवस्तुज्ञानतुल्यमुप-निषदां परिच्छेदमात्रेण प्रामाण्यम्, किं तु पुरुषार्थोपयोगित्वेन । न च तुल्यम्, सांप्रदायिकत्वादध्ययनविधिविषयत्वाच्च; न हि विधिः पुरुषार्था-नुपयोगिनि पुरुषं प्रेरयति; पुरुषार्थोपायं च बोधयतः प्रमाणस्य पुरुषार्थोप-योगिता; व्यवहारश्च पुरुषार्थोपायः; स च प्रवृत्तिनिवृत्त्यात्मा; ते चेन्नोप-दिशन्ति वेदान्ताः, नैषां यथाप्राप्तं प्रामाण्यमस्तीत्यप्रामाण्याभिधानम् । किमर्थं तर्हि तानध्ययनविधिरध्यापयति? जपार्थमिति ब्रूमः । नन्वापन्नं तर्हि

तेषां पुरुषार्थोपयोगित्वम्; बाढं प्रमेयतया, न तु प्रमाणतया; प्रमाणतया च पुरुषार्थोपयोगित्वाभावोऽप्रामाण्योपयोगादिह प्रतिपाद्यः, न सर्वथा। नन्वध्ययनविधिरर्थाववोधार्थः, न जपार्थः; सत्यम्; पूर्वोक्तयुक्त्या तु तदसंभवात् वेदान्तेषु जपार्थो भविष्यति। नन्वेकस्य विधेः द्व्यर्थत्वमयुक्तम्; अयुक्तमपि विकल्पवदगत्याश्रयिष्यते। तस्माद्यथा विध्यर्थवादमन्त्राणामध्ययनविधिविषयत्वाविशेषेऽपि 'यच्छक्नुयात्' इत्युपबन्धाद्विधिस्तुतिस्मृतयो यथासंभवमुपयोगविशेषास्तथा वेदान्तानां जप इत्यदोषः॥

अन्ये तु कार्येऽर्थे वेदस्य प्रामाण्यं मन्यमानाः 'आत्मा प्रतिपत्तव्यः' इत्युक्ते 'कथंभूतः' इत्यपेक्षायाम् 'इत्थंभूतः' इत्यपेक्षितप्रतिपत्तव्यात्मस्वरूपसमर्पणादुपनिषदां कार्यानुप्रवेशात् प्रामाण्यं मन्यन्ते; तथा सति च विशिष्टविध्यनुपपत्त्या विशेषणभूतमात्मस्वरूपमप्यौपनिषदं सेत्स्यति द्रव्यदेवताविशिष्टयागविधाविव द्रव्यदेवतम्, अपुरुषार्थत्वमध्ययनविधिव्यर्थत्वं च न भविष्यति—इति वदन्तः। तेषां तु व्याजमात्रमिदम्; परमार्थतस्तु नोपनिषदामात्मस्वरूपे प्रामाण्यं तदा सिध्यति, अतत्परत्वादुपनिषदाम्; 'एवंभूत आत्मा प्रतिपत्तव्यः' इति तदा वचनं व्यज्यते, न 'एवंभूत आत्मा' इति। ननु कथमनेवंभूत एवंभूतः प्रत्येतुं शक्यते? न, अध्यारोपेणापि "वाचं धेनुमुपासीत" इतिवदुपपत्तेः। अत एव विशिष्टविधेरपि नात्मस्वरूपसिद्धिः; द्रव्यदेवतमन्तरेण तु यागो न सिध्यतीति युक्तं तदाक्षेप इति वैषम्यम्। प्रतिपत्तिविध्यसंभवाच्चाप्रामाण्यम्। एतच्च वक्ष्यते। तदाह—<u>अन्ये त्विति</u>। विप्रतिपत्त्यन्तरं चाह। <u>अन्ये त्विति</u>। "एक एवायम्" "अद्वितीयः" इत्यादिवचसां मुख्यार्थपरिग्रहे साध्यसाधनेतिकर्तव्यतादिभेदविषयत्वेन कर्मविधिविरोधात् नीलादिभेदविषयत्वेन प्रत्यक्षादिविरोधाच्च देशकालजात्याद्यभेदेन 'एकोऽद्वितीयः' इत्युपचारेणोच्यत इत्यन्ये मन्यन्त इत्यर्थः। उपलक्षणार्थाश्चैता विप्रतिपत्तय उक्ताः; इतरा अपि वक्ष्यमाणनिराकरणात् द्रष्टव्याः। तदेवं विप्रतिपत्तिषु तासां निरासायेदमारब्धमित्याह—<u>तन्निरासायेति</u> किं तदित्याह—<u>आनन्दमितीति</u>। आनन्दमिति प्रतीकेन प्रकरणमिदं निर्दिशति; प्रकरणमित्यर्थः। तत्राद्यश्लोकस्य तात्पर्यमाह—<u>परामिति</u>। यद्यप्यद्वैतिनां निर्गुणं ब्रह्म; आनन्दा-

P. 1–6.

दयश्च तस्य स्वरूपमेव, न गुणाः; तथापि स्तुत्यस्तोतृभेदवदविद्यासिद्धगुण-गुणिभेदमाश्रित्य गुणसंकीर्तनात्मिका स्तुतिः कृता । अतस्तया स्तुत्या, कायवाङ्मनसां नम्रतास्वरूपया च प्रणत्या, देहेन्द्रियमनोबुद्धिभ्यः परां तैरसंस्पृष्टस्वरूपां देवतां द्योतमानां स्वतः स्फुरन्तीं पूजयति; "नमसः पूजायाम्" इति क्यचः स्मरणात् स्तुतिपूर्वया प्रणत्येत्युक्तं भवति । काय-वाङ्मनःप्रह्वतालक्षणयेति च प्रणतिमात्रस्येदं लक्षणम् । इह तु प्रणतिविशेष एव वाचिकोऽभिप्रेत इति द्रष्टव्यम् । कायमनःपूर्वक एव वायं वाचिको नमस्कार इति ग्रन्थकृद्वचनादेवावस्यामः । तत्रानन्दमित्यादिना स्तुतिर्नम स्याम इति प्रणतिः कृतेति । नमस्कारार्थश्चेदाद्यश्लोकः ततो नमस्कारपूर्वत्वा-त्प्रकरणारम्भस्य ततो बहिरिति कथं प्रकरणप्रतीकत्वेनानन्दमित्युच्यत

P. 1-9. इत्याशङ्क्याह—प्रकरणार्थमिति । य एवार्थस्तुत्यर्थ उक्ता गुणास्त एव प्रकरणेन प्रतिपाद्या इत्यर्थात् प्रकरणार्थमपि संक्षेपतः सूचयति; अतः प्रकरणान्तर्गतत्वाद्युक्तमस्य प्रकरणप्रतीकत्वमिति भावः । ननु 'विप्रतिपत्ति-निरासायेदं प्रकरणम्' इत्युक्तम्; अतस्तन्निरासोपपत्तिरेवास्य प्रतिपाद्यत्वा-द्विषयः, नानन्दादिरित्याशङ्क्याह—विप्रतिपत्तीति । विप्रतिपत्तिनिरासोप-पत्त्यभिधानं नादृष्टार्थम्, किं त्वानन्दादिरूपे ब्रह्मणि वेदान्तानां प्रामाण्य-प्रतिपादनार्थम्; तदप्यानन्दादिरूपं ब्रह्मतत्त्वमिति प्रतिपादयितुम्; अतो भवत्यानन्दादिरूपं ब्रह्मापि प्रतिपाद्यत्वाद्विषय इत्यर्थः । न केवलं विप्रति-पत्तिनिरासोपपत्तिर्विषयः, किं त्वानन्दादिरपीत्यपिशब्दस्यार्थः ।

इदानीं प्राथम्यादानन्दादिरूपं व्याख्यातुकामस्तत्पूर्वपक्षं तावत् करोति—अत्रेति । आहुरित्यध्याहार्यम्; मन्यन्त इति वा व्यवहितमप्यपेक्षयाऽनुषञ्ज-नीयम् । ततः किमित्याह—रागेति । इतिशब्दो हेत्वर्थः । रागनिबन्धना-याश्च प्रवृत्तेः संसारहेतुत्व "कामात्मता न प्रशस्ता" "विद्ध्येनमिह वैरिणम्" "यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि स्थिताः । अथ मर्त्योऽमृतो भवति" इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्योऽवगतम्; अनुमानाच्च; तथाहि—मुमुक्षो रागनिबन्धना प्रवृत्तिर्धर्मिणी, संसारबीजमिति साध्यो धर्मः, राग-निबन्धनप्रवृत्तित्वात् स्त्रीभोगादिप्रवृत्तिवदिति । किं च रागतो मुमुक्षुप्रवृत्तौ यथाचोदितोऽधिकार्यपि न लभ्यत इत्याह—शान्तस्य निगृहीतान्तःकरणस्य, दान्तस्य निगृहीतबहिष्करणस्य, आत्मनि विषये दर्शनम् "तस्मादेवं-

विच्छान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः समाहितो भूत्वा आत्मन्येवात्मानं पश्येत्" इति श्रुत्योच्यते । न चानन्दरागात् प्रवर्तमानः शान्तो भवतीत्यर्थः । ननु शान्तत्वं चेदनुपपन्नं पूर्वं दान्तोपन्यासोऽपि व्यर्थः । न व्यर्थः; स हि शान्तत्वस्य श्रौतत्वज्ञापनार्थः; अनेकपदोपादाने हि श्रुतिर्बुद्धौ संनिधीयते; अतः शान्तत्वस्य श्रौतत्वज्ञानं भवति । यद्वा निगृहीतान्तःकरणश्चेन्न भवति, ततस्तन्मूलत्वात् बहिष्करणप्रवृत्तेर्दान्तोऽपि न स्यादेव; शान्तग्रहणं तूपलक्षणार्थं मन्तव्यम् । ननु "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" इति श्रुतस्यानन्दस्य प्रयोजनवशादुत्सर्गो न युक्तः; न हि प्रयोजनवशात्प्रमाणव्यवस्थोचिता । बाढम्; न प्रयोजनवशादानन्दश्रुतिमुत्सृजामः; किं तु मुक्तिश्रुत्यन्तरबलादेव तामन्यथा नयामः; न चात्यन्तमुत्सृजाम इत्यदोषः । नन्वनानन्दात्मके ब्रह्मण्यपुरुषार्थत्वात् प्रवृत्तिर्न स्यात्; प्रवृत्तौ चास्य न नेच्छास्ति, अनिच्छोः प्रवृत्त्यनुपपत्तेः; सैव च रागः; अतः कथं शान्तता तवापीत्याशङ्क्य परः स्वपक्षे प्रवृत्तिमधिकारिणं च शान्तं दर्शयति—तस्मादिति; यस्मादानन्दरागात्प्रवृत्तावेवं दोषस्तस्मादित्यर्थः । सकलमाध्यात्मिकादिभेदभिन्नं दुःखजातमतिक्रान्ते ब्रह्मतत्त्वे तेभ्य एव दुःखेभ्यः उद्विग्नः सुखेभ्यश्च हैरण्यगर्भेभ्यः क्षयादिदोषपरिभावनया विगतस्पृहः प्रवर्तमानो मुच्यत इत्यर्थः । न हि दुःखनिवृत्तीच्छा रागः, किं तु सुखेच्छा; दुःखनिवृत्त्यर्थमपि लोके प्रवृत्तिर्दृष्टा; अतः प्रवृत्तिरधिकारी चास्मत्पक्षे घटत इति भावः । ननु यदि नानन्दात्मकं ब्रह्म का तर्हि "विज्ञानमानन्दम्" इत्यादिश्रुतीनां गतिरित्याशङ्क्याह—आनन्देति । सकलस्याध्यात्मिकादिभेदभिन्नस्य त्रिविधस्यातिक्रममभावमाहुः गमयन्ति; लक्षणयेत्यर्थः । सुखं हि दुःखाभावाविनाभूतम्; यत्रापि युगपत् सुखदुःखे तत्रापि सुखद्वारजदुःखाभावेनाविनाभूतम् । अनुपपन्नं च ब्रह्मणि पूर्वोक्तयुक्त्या । तस्मादानन्दश्रुतिषु लक्षणैव न्याय्या । केचित्तु सुखे दुःखाभावे च सुखशब्दस्य प्रयोगादक्षादिशब्दवदनेकार्थत्वमिच्छन्ति; तदयुक्तम्, एकार्थत्वेनैवेतरत्र लक्षणया प्रयोगोपपत्तेरभिधानशक्तिकल्पनानुपपत्तेः । निरूढा चैषा लक्षणा, नास्मत्कल्पितेत्यभिप्रायेणाह—दृष्टो हीति । सुखशब्दस्य दुःखनिवृत्तौ प्रयोगे सिद्धे तत्पर्यायस्यानन्दस्यापि तत्र प्रयोगः सिद्धो भवतीत्यभिप्रायेण

P. 1–15.

सुखशब्दप्रयोगो दर्शितः । सुखस्य वा वाचकः शब्दः सुखशब्दः, आनन्दशब्द एव द्रष्टव्यः । मतान्तरमाह—सैवेति ; दुःखनिवृत्ति-रित्यर्थः; मन्यन्त इत्यध्याहार्यम् । दृष्टो हि क्षुद्दुःखादिनिवृत्तौ 'सुख्यहम्' इति सुखशब्दः; न च तस्य मुख्यार्थत्वसंभवे गौणत्वमुचितम्; उभय-सिद्धा च दुःखनिवृत्तिः, भावात्मकसुखवादिनापि तत्र तन्निवृत्तेरिष्टत्वात्; अतः सैव सुखमस्तु, किं धर्मान्तरकल्पया? इति भावः । नन्वेवमुपलादा वपि दुःखनिवृत्तेरविशेषात् सुखित्वप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याह—न चेति; सुखि-त्वस्येत्यध्याहार्यम् । कुत इत्याह—प्रत्यगिति । प्रतिगतो व्यावृत्त इद-मंशेभ्योऽञ्चति चेति प्रत्यक् अनिदं चिदात्मा, तत्र वृत्तिः यस्या दुःख-निवृत्तेः सा प्रत्यग्वृत्तिरिति वैयधिकरण्येऽपि गमकत्वात्समासः । अश्मादौ च जीवात्मा नास्तीति भावः । मूर्च्छितादौ प्रत्यग्वृत्तिरपि दुःखनिवृत्ति रनुपलभ्यमाना सुखं मा प्रसाङ्क्षीदित्युपलभ्यमानग्रहणम् । 'इदम्' इति बुद्धिवृत्तेः प्रतिगता 'अहम्' इति बुद्धिवृत्तिः प्रत्यग्वृत्तिः, तत उपलभ्य-मानाया दुःखनिवृत्तेः सुखत्वम्; न चाश्मादेः 'अहम्' इति बुद्धिरस्तीति वार्थः । ननु भावरूपं सुखं प्रसिद्धम्; कथं निवृत्तिः सुखमित्याशङ्क्य पक्षान्तरमाह—तदिति । दुःखनिवृत्तिविशिष्टस्यात्मन उपलब्धेर्भावरूपाया एव वा सुखत्वान्नाश्मादौ प्रसङ्गः; तेन दुःखनिवृत्तिर्वा तद्विशिष्टात्मोप-लब्धिर्वा सुखमस्तु; सर्वथा सुखं नाम न धर्मान्तरमस्तीति भावः । एव-मानन्दात्मकत्वं ब्रह्मण आक्षिप्य समाधत्ते—तानिति । तत्र दुःखाभावसुख-पक्षे पूर्वमुक्ते ब्रह्मण्यानन्दशब्दो मुख्य एव स्यात्; ततश्च गौणतापक्षो नावतरेदिति । यद्यपि पूर्वपक्षे गौणपक्षमुपन्यस्य दुःखाभावसुखपक्ष उक्तः, तथापि बहुवक्तव्यत्वान्मुख्यासिद्धौ च गौणतायाः सुनिराकार्यत्वान्मुख्यपूर्व-कत्वाच्च गौणचिन्ताया दुःखनिवृत्तिसुखपक्षमेव तावन्निरस्यति—न तावदिति । दुःखाभावे हि सुखे नैकस्य भावाभावावेकत्र युगपत् स्याताम्; भावरूपे तु तस्मिन् धर्माधर्मयोरिव विरुद्धयोरप्येकत्र यौगपद्यमुपपद्यते । धर्माधर्मयो-श्चैकत्रात्मनि स्थिताविव जन्मन्यपि यौगपद्यमस्त्येव; यत्रैकस्मात् व्यापारा-देकस्य निग्रहोऽन्यस्य चानुग्रहः । संतापवतश्च शीतह्रदे निमग्नानिमग्नार्ध-कायद्वयद्वारे सुखदुःखे युगपद्दृश्येते । अतो न दुःखाभावः सुखमित्यर्थः ।

न च शष्कुलीभक्षणे गन्धरसादिज्ञानवदयौगपद्येऽपि नैरन्तर्याद्यौगपद्य-भ्रम इति वाच्यम्; तत्र रसादिग्राहिणामिन्द्रियाणां भिन्नत्वादणुतरेण मनसा युगपदधिष्ठानाशक्तेर्युक्तमयौगपद्यम्; इह तु कृत्स्नदेहमभिव्याप्या-वस्थितेन त्वगिन्द्रियावयविनैकेन तोयेनार्धसंयोगिना सकृन्मनःसंयोगाधिष्ठि-तेन चित्तेन सितासितज्ञानवदेकं शीतोष्णग्राहि ज्ञानमुपजन्यते; तेन च सुखदुःखे युगपज्जन्येते; ते च मनःसंयोगविशेषाद्युगपदेकत्र ज्ञाने प्रतिभातः। तस्मात् सूक्तम्—युगपत् सुखदुःखयोर्दर्शनादिति। अत्राशङ्कयति—अथेति। अथ सत्यपि शीतह्रदेऽनिमग्नार्धकायद्वारे दुःखम्, इतरस्य निम- P. 1-20. ग्नार्धकायद्वारस्य दुःखस्याभावात् सुखित्वमित्युच्यत इत्यर्थः। एवमाशङ्कय दूषयति—कुम्भीति। कुम्भीपाके नरके पच्यमानस्य पुंसो रौरवादिनरकान्तर-दुःखस्य भुक्तस्य प्रध्वंसाभावादभुक्तस्य च प्रागभावात् सुखित्वप्रसङ्गः स्यात्। न च तदिष्टम्; नरके हि सुखासंभिन्नमैकान्तिकदुःखम। तदिद-मलोकमागममात्रसुज्ञेयमिति लौकिके विषयेऽतिप्रसङ्गदोषमाह—एकेति। एकेन्द्रियद्वारं दुःखं यस्य पुंसः स तथोक्तः। तस्येन्द्रियान्तरद्वारदुःखा-भावात्; सुखित्वप्रसङ्ग इत्यनुषज्यते। हेत्वन्तरमाह—इतश्चेति। इतश्च न दुःखाभावः सुखमित्यर्थः। कुत इत्याह—अदुःखस्येति। नास्ति दुःखं यस्य पुंसः सोऽदुःखः, तस्य कर्पूरादिविषयविशेषेण संयोगात् संवेद्यस्य ह्लादस्य सुखस्योत्पत्तेरित्यर्थः। संवेद्यग्रहणमनुभवसिद्धत्वान्नासौ 'नास्ति' इति वक्तुं शक्यत इति दर्शयितुम्। नादुःखस्य दुःखप्रध्वंसः सुखम्, असतो ध्वंसायोगात्; न च दुःखप्रागभावः, तस्य विषयैरजन्यत्वात्; अस्य च विषयजन्यत्वात्; ताभ्यां सुखमन्यदेव तत्र संवेद्यत इति भावः। यत्र तर्हि क्षुदादिदुःखमस्ति तत्रान्नपानादिभिस्तत्प्रध्वंसः सुखं किं न स्यादित्याशङ्क्याह—यत्रापीति। कुत इत्यत आह—अन्नेति। सुरसाम्भःसुशीतलान्नपानोपादानादित्यर्थः। नन्वन्नपानविशेषोपादानात् तद्दुःखविगम एव भविष्यतीत्याशङ्क्याह—यैस्तै-रिति। यादृशैस्तादृशैरस्वादुभिरपीत्यर्थः। ननु दुःखविगमविशेषार्थमेवान्नपान-विशेषोपादानं भविष्यति; दृष्टो हि कारणविशेषात् कार्यविशेष इत्या-शङ्क्याह—न चेति। दुःखाभावस्यातिशयाभावादिति भावः। भावरूपे तु सुखे तस्यातिशयवत्त्वात् तदर्थं सुखसाधनविशेषापेक्षा युक्ता। तदुक्तम्—सुखे त्विति।

P. 2-8. अदुःखस्येति यदुक्तं तत्राशङ्कयति—यदपीति । विषयप्राप्तिं विना काम एव दुःखम्, अतस्तन्निवृत्तिरेव सुखं भविष्यतीत्यर्थः । तद्दूषयति—तत्रेति; तस्मिन्नपि पक्षे । अकामस्य अविद्यमानकामस्य पुंसः पवनोपनीताचिन्तितचम्पकगन्धादिविषयविशेषोपभोगे सति सुखिता न स्यादित्यर्थः । मा भवत्विति चेत् तत्राह—भवति चेति । मध्यस्थो रागवैराग्ययोर्मध्ये वर्तमान इत्यर्थः । कामनिवृत्तेः सुखत्वव्यभिचारार्थमकामस्यापीत्युक्तम्, तत्र चोदयति—स्यादेतदिति । सुखयतीति सुखो विषयः, ण्यन्ताद्धातोः पचाद्यच् । स्वपक्षे साधुत्वमाह—कामनिवृत्त्या त्विति । अभिरुचिरिति कामस्य विवरणम् । यत्राकामस्य विषयविशेषयोगात् सुखं भवति तत्र तर्हि का गतिरित्याशङ्क्याह—तत्रेति । सहजो हि रागः सर्वपुंसामस्ति, स तु विषयविशेषेणाविर्भवतीति धियोक्तम्—कामाभिव्यक्ताविति । सिद्धान्ती प्रत्याह—तदपीति । निबर्हणा हन्तारः । भवन्तीत्यध्याहार्यम् । इममेवार्थमभियुक्तोक्त्या द्रढयति—उक्तं हीति । तथा पातञ्जलेनापि वचसा द्रढयति—भोगेति । यथा भोगाभ्यासो विवर्धते विशेषेण वर्धते तथा रागोऽपीत्यर्थः । दोषान्तरमाह—विषयदोषेति । कामनिवृत्तेरवस्तुत्वेनाविशेषादिति भावः । दोषान्तरमाह—समाने चेति । एकस्य प्रार्थितार्थलाभे प्रमोदो महान् भवति, अन्यस्य चाल्प इति प्रमोदभेदो न स्यादित्यर्थः । कुत इत्याह—कामनिवृत्तेरिति । पर इदानीं विशेषमाह—स्यादिति । यस्य कामोऽतिरिक्तो महान् स तन्निवृत्तौ सुखमनतिरिक्तमप्यतिरिक्तमभिमन्यते, न तत्त्वतोऽतिरिक्तम्, कामनिवृत्तेरविशेषात्; इतरत्र त्वनतिरिक्ते कामे अन्यथा अनतिशयितमित्यर्थः । तत्र दोषमाह—तच्चेति । सत्यपि कामातिरेके क्लेशावाप्तेऽर्थे सुखातिरेकाभावात्, असत्यपि कामातिरेकेऽक्लेशादुपगते सुखातिशयदर्शनान्न कामातिरेकनिबन्धनः सुखातिरेकाभिमान इत्यर्थः । कामातिरेकाद्धेतोः प्रयासं क्लेशं कुर्वाणं नरं न तथा लब्धोऽर्थः प्रीणयति, यथा विना प्रयासादुपनतोऽप्रार्थितः प्रीणयतीत्यन्वयः । इममर्थं लोकसिद्धेनानुभवेन द्रढयति—तथा हीति । अनाशंसितमप्रार्थितमित्यर्थः । किं च किं कामाभावमात्रं सुखम्, अथ प्रध्वंसः? तत्राद्ये पक्षे दोषमाह—

कामाभावमात्रे चेति । अकामितविषयोपभोगे भोगात् प्राक् कामस्य प्राग-P. 2-23.
भावः ; भोगावस्थायां परत्र च विषयप्राप्त्युद्बुद्धस्य कामस्य प्रध्वंसाभावः ;
अतः कामाभावस्याविशेषात् भोगावस्थातः सकाशात् पूर्वापरे अवस्थे न
भिद्येयाताम् ; तस्यामिव तयोरपि सुखी स्यात् ; न चैवमस्तीति भावः ।
द्वितीये पक्षे दोषमाह—कामध्वंस इति । कामध्वंसे च सुखे भोगाव-
स्थातः सकाशात् परावस्था न भिद्येत ; उभयत्रापि कामध्वंसाविशेषात्
भोगावस्थायामिव तदुत्तरकालमपि सुखी स्यादित्यर्थः । अथ भोगावस्थायां
सकामः पुमान् ; पूर्वापरयोरवस्थयोस्त्वकामः ; तेन कामाभावमात्रे सुखे
भोगावस्थातः पूर्वापरे अवस्थे भिद्येते ; कामप्रध्वंसे च सुखे परावस्था-
भिद्यते ; अतः पक्षद्वयोक्तदोषाप्रसङ्ग इत्युच्यते । तदयुक्तम् ; एवं ह्याद्ये
पक्षे भोगावस्थातः पूर्वापरयोरवस्थयोः कामाभावमात्रात्मकसुखसद्भावात् सुखी
स्यात् ; द्वितीये च पक्षे कामध्वंसात्मकसुखसद्भावात् परत्र सुखी स्यात् ;
भोगावस्थायां तु कामात्मकदुःखसद्भावात् दुःखी स्यात् ; एतच्चानुभवविरुद्धम् ।
तदेतत्सर्वं साशङ्कमाह—भोगावस्थायामिति । प्रबुद्धः अध्वस्तः कामो यस्य
स तथा इति विग्रहः । पूर्वापरयोरित्युपलक्षणम्, परत्रेति च द्रष्टव्यम् ।
अकामस्यापि विषयोपभोगात् कामाभिव्यक्तौ तन्निवृत्तिः सुखमित्युक्तम्,
तदयुक्तम् ; यतोऽप्राप्तः सुखहेतुत्वेन स्मर्यमाणो विषयः काममुद्बोधयति,
प्राप्तश्च तं निवर्तयति ; प्राप्तस्यापि विषयस्य कामोद्बोधकत्वे तस्यानिवर्त-
कत्वात् ततो विषयात् कामस्य निवृत्तिर्न स्यात् ! अतः सैव नास्ति ; का
सुखं भविष्यतीत्याह—अप्राप्तश्चेति । अप्राप्तोऽभुज्यमानः, प्राप्तो भुज्यमान
इत्यर्थः । किं च यदि कामनिवृत्तिः सुखं तदा यत्र कामस्तत्रावश्यं सुखेन
भाव्यम्, उत्पत्तिमत्त्वेन कामनिवृत्तेरवश्यंभावित्वात् ; न चैतदस्तीत्याह—
न चेति । कुत इत्याह—मनोरथेति । मनोरथशतप्रार्थितस्यापि कस्य
चिद्विषयस्य कुकलत्रादेरुपभोगदशायां दुःखदर्शनादित्यर्थः । किं च यत्र
विषये सुखमनुभूयते तत्र कामस्य दर्शनात् सुखपूर्वक एव काम इति
निश्चीयते ; अतः कामनिवृत्तेरन्यत् प्राग्भावि सुखं वस्तुभूतमेष्टव्यमित्याह—
सुखपूर्वकस्त्विति । अनुभूतः सुखसद्भावो यस्मिन्निति विग्रहः । ननु यदि
सुखानुभवपूर्वक एव कामः, ततोऽननुभूते स्तनपानादौ कामासंभवात्

गवादिजातिविशेषभाजां वत्सादीनां कामः कामाद्वा स्तनपानादौ प्रवृत्तिर्न P. 3-5. स्यादित्याशङ्क्याह—या पीति । प्राग्भवः पूर्वजन्म, तत्र भवोऽनुभवः प्राग्भवीयः, तन्निबन्धनेत्यर्थः । इदमुक्तं भवति—अनादौ संसारे शतशो गवादिदेहानुगृहीतात्मनां स्तनपानादिसुखानुभवोद्भूतस्ततः संस्कारः, संस्काराच्च गवादिदेहहेत्वदृष्टोद्बोधिता सुखस्मृतिः, ततः कामप्रवृत्तिः; अतस्तत्रापि सुखानुभवपूर्वक एव कामः, कामाच्च प्रवृत्तिरिति । तदुक्तम्—"तं विद्याकर्मणी" इति । यत्र कामस्तत्र सुखम्, अन्यथा य एकस्य सुखः स सर्वस्य स्यादिति अव्यवस्थोक्ता; तत्राह—यथा चेति । कामोऽपि न सर्वस्य सर्वत्र भवति; किं तर्हि? किंचिज्जातीयस्य किंचिद्वयसः किंचिदवस्थस्य क्वचिद्भवति; यथा—गोर्घासग्रासे, यूनस्स्त्रैणे, रोगिणोऽपथ्ये; सुखमपि तथैव जात्यादिभेदात् व्यवस्थाप्यत इति नाव्यवस्थेति भावः । इतश्च न कामनिवृत्तिः सुखम् । अपि तु दुःखं यावदित्याह—अपि च केचित् पित्ताद्युपहतेन्द्रिया दूयन्ते दुःखेन तप्यन्ते; कामनिवृत्तौ सुखे तेऽपि सुखिनः स्युः; न चैवमस्ति; अतो न सा सुखमिति भावः । किमिति दूयन्त इत्याह—तदभाव इति; तदभावे कामाभाव इत्यर्थः । अपर आह—न तर्हीति । यदि दूयन्ते न तर्हि निवृत्तकामाः; न ह्यनिष्टे कामनिवृत्त्या केचित् दूयन्त इति भावः । सिद्धान्तवाद्याह—निवृत्तेति । पित्तदोषात् तिक्ततयावभासमानं खण्डादिविषयं प्रति निवृत्तकामा निवृत्तरुचयः; रुचितं कामयन्त एव 'कथमत्र नो रुचिः स्यात्' इति विषयग्रहणम् । हेतुमाह—तस्येति । तस्य विषयस्य, कुतश्चित् पित्तादिदोषात् अनुपभोग्यत्वात् सुखहेतुत्वादित्यर्थः । विषयं प्रति चेन्निष्कामाः कुतस्तर्हि हेतोस्तदभोग्यत्वेन दूयन्ते? न ह्यनिष्टविषयानुपभोगे दुःखं दृष्टमित्यभिप्रायेण हेतुं परः पृच्छति—किमिति । सिद्धान्ती हेतुमाह—अनुभूतेति । पित्तादिदोषात्पूर्वमनुभूतस्य खण्डादिविषयाज्जातस्य सुखस्य पित्तादिदुष्टेन्द्रियैरिदानीमप्राप्तेस्तदनुस्मृत्या ते दूयन्त इत्यर्थः । अत्रोदाहरणमाह—यथेति । उपसंहरति—तस्मादिति । प्रतिपुरुषवेद्यत्वेनानुभवसिद्धत्वादप्रत्याख्येयत्वमेव द्रढयति । यदि सुखं वस्तुभूतमस्ति किमर्थं तर्हि "अनित्याशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मख्यातिरविद्या"

"दुःखं जन्म तमःश्वभ्रं वर्षबुद्बुदसंनिभम् ।
नाशप्रायं सुखाधीनं नाशोत्तरमभावगम् ।"

इत्यादिवचोभिः व्यासपतञ्जलिप्रभृतिभिराचार्यैः संसारे सुखाभाव उक्तः? किमिति वा कैश्चित्पण्डितैर्दुःखनिवृत्तिः सुखमुक्तम्? इत्याशङ्क्याह—सुखसं- P. 3–14. गीति । विषयसुखेऽत्यन्तमासक्तं परमश्रेयोविमुखं जनमनुकूलयितुं तत्रभवाद्भिः पूज्यैराचार्यैः सुखं नाम वस्तु नास्तीति वर्णितमिति कल्पयाम इत्यर्थः । प्रकृतविचारफलं संकलय्य कथयति—तदेवमिति । सिद्धमित्यध्याहार्यम् । इदानीं यदुक्तमानन्दश्रुतयो दुःखाभावं लक्षणयाहुरिति, तद्दूषयति—स चेति । अतः स एव ग्राह्य इति वाक्यशेषः । ननु गङ्गाघोषादिवाक्यवदमुख्योऽर्थः किं न गृह्यत इत्याशङ्क्य विशेषमाह—शब्देति । तत्र प्रमाणान्तरगोचरत्वात् तथापि स्यात्; इह तु तन्नास्ति, शब्दैकगोचरत्वादात्मस्वरूपस्य; अतोऽत्र शब्दशक्त्यनुसारेणैवार्थे प्रतीतिर्युक्ता, न मानान्तरानुसारेण यथा गङ्गाशब्दात् तीर इत्यर्थः ।

नन्वनुपपत्त्या लक्षणा भवति; सा चात्राप्यस्तीत्युक्तम् 'आनन्दरागात्' इत्यादिनेत्याशङ्क्याह—न चेति । कुत इत्यत आह—न हीति । न हि तपस्वी तपांसीच्छन् रागीत्युच्यते लोक इति भावः । को नाम स इत्याह—अविद्येति । असत्ये सत्यमित्यनात्मन्यात्मेति ज्ञानमविद्या, तयाक्षिप्तं कृतमशान्तेषु रूपरसादिगुणेष्वभिनिवेशं रागमाचक्षते धीरा इत्यर्थः । अविद्यया क्षेत्रधर्मादिसुखादीनात्मनि मन्यमानस्य तद्धेतुषु रूपरसादिष्वसत्येष्वविद्यया सत्यतयाभिमतेषु योऽभिनिवेशः सोऽविद्याक्षिप्तः । व्यतिरेकमाह—तत्त्वेति । तत्त्वे तु सत्त्वे त्वानन्दात्मकब्रह्मणि तद्दर्शनस्य वैमल्यात् संशयविपर्ययमलविरहात् या चित्तस्य प्रशान्तिरभीच्छा सा न रागपक्षे व्यवस्थाप्यते धीरैः । इदमुक्तं भवति—न सर्वैवेच्छा रागः, किं त्वभूतविषयेति । प्रसादोऽभिरुचिरभीच्छेति पर्यायनिर्देशः, एवंविधैः शब्दैर्लोके सा प्रसिद्धा न रागशब्देनेति द्योतनार्थः । यथा तव नोद्वेगमात्रं द्वेष इत्याह—यथेति । तत इति, संसारादित्यर्थः । यदि पुनरुद्वेगमात्रं द्वेषः स्यात् ततस्तवापि मुक्तिर्न स्यादित्याह—अन्यथेति । ततो दुःखाद्द्वेषः, तन्निबन्धनेत्यर्थः । एवं ताव-

तत्त्वभूतनित्यनिरतिशयानन्देच्छा न रागो भवतीत्युक्तम् । अधुना भवतु सा रागः, तथापि न सा शान्ततादिश्रुत्या निषिध्यते ; किं तु तत्परिपान्थि-तदल्पक्षयिविषयसुखेच्छा ; यथा प्रमाणान्तरदृष्टे परमे सार्वभौमे राज्याद्यु-त्कर्षे ये रागिणः ; दृष्टः परम उत्कर्षः प्रकर्षो रागित्वेन वा येषां रागिणाम् ; यद्वा परेभ्य उत्कर्षः परोत्कर्षः, दृष्टश्चासौ परोत्कर्षश्च, तत्र ये रागिणः ; तेषामर्थे कामलोभादित्यागात्मक इन्द्रियजयस्तत्प्राप्त्युपायत्वेनोपदिश्यते तथेहापि

P. 3-21. भविष्यतीत्याह — अपि चेति । सर्वरागादिनिषेधे सार्वभौमराज्यरागस्यापि निषे-धात् तत्राप्यप्रवृत्तेरुपदेशवैयर्थ्यं स्यादिति दोषात् यथा तत्र समीहितात् सार्वभौमराज्यादितरस्मिन् तत्परिपान्थिनि विषये अभिषङ्ग आसक्ती रागाति-शयो निषिध्यते, तथेहाप्युत्तमब्रह्मानन्दरागादितरस्मादनुत्तमविषयसुखासङ्गादु-पनतादुपस्थितादपि शमविधिना मुमुक्षोर्निवृत्तिरुपदिश्यत इत्याह— तथेति । एतदुक्तं भवति— ब्रह्मानन्दवर्जमितरत्र रागः शमविधिना निषिध्यते ; तेन ब्रह्मानन्दरागादपि मुमुक्षुप्रवृत्तौ न शमविधिविरोध इति । तथा चान्यैरपि सूरिभिरिदमुक्तमित्याह — तथा चोक्तमिति । अत्यन्तकामात्मता न प्रशस्ता ; न च मुमुक्षोरप्यत्यन्तमकामितास्ति ; तस्यापि हि मुक्तौ कामोऽ-स्तीत्यर्थः ।

एवं शमविधेर्विरोधे परिहृते परः पुनरपि ब्रह्मण्यानन्दमाक्षिपति— स्यादेतदिति । यद्यानन्दः संवेद्यः ततः कर्तुः संवेदितुरन्यत् कर्म संवेद्य-मिति हेतोः द्वैतप्रसङ्गः ; आत्मनि क्रियाविरोधादिति भावः । इतश्च द्वैत-प्रसङ्ग इत्याह— कर्त्रिति । क्रियागर्भत्वात् कर्मकर्तृसंबन्धस्य क्रियायाश्च करणमन्तरेणाभावादिति भावः । कर्तृकर्मभावेन चानन्दब्रह्मणोर्भेदे घटपटयोरिव सामानाधिकरण्यमपि न स्यादित्याह— आनन्दमिति । अथ 'शुक्लः पटः' इतिवदानन्दवद्ब्रह्मानन्दमित्युच्यते, ततो द्वितीयेन तद्वद्भावादद्वितीयं ब्रह्मेति न युज्यते ; ततश्चाद्वैतश्रुतिविरोध इत्यभिप्रायेणाह — तद्वत्तयेति । अथानन्दोऽ-संवेद्य इत्युच्यते तत्राह— असंवेदन इति। "विज्ञानमानन्दम्" इति श्रुतावित्यर्थः । कथं व्यर्थमित्याशङ्क्याह — पुरुषार्थोंति । अत्र समाधानमाह— उच्यत इति । फलं प्रमाणफलमनुभवः, कर्ता च सन्निधेस्तस्यैवानुभविता आत्मा, तद्वदित्यर्थः ।

इममेवार्थं फलसद्भावप्रदर्शनपुरःसरं प्रपञ्चयति—तथा हीति। परशोश्छिदिवत् P. 4-3.
प्रमाणादर्थान्तरं वा फलमस्तु ।

"यदाभासं प्रमेयं तत् प्रमाणं फलते पुनः ।
ग्राहकाकारसंविच्योस्त्रयं नातः पृथक् कृतम् ।"

इति बौद्धमतेनानर्थान्तरं वास्तु, सर्वथा सर्वपरीक्षकैरभ्युपगम्यते; न तु तद्विशेषचिन्तोपयुज्यते; अतो न दृष्टान्तासिद्धिरिति भावः । प्रमाण शब्दस्य भावकरणव्युत्पत्तिभेदाभिप्रायेणानर्थान्तरमित्युक्तमित्यन्ये । तस्यानवभासं तावन्निषेधति—न चेति। कुत इत्याह—तदिति । तच्चेन्नावभाति, ततः शशशृङ्गवन्नास्त्येव; अतो न तत्कृतं संवेद्यत्वं भावानां स्यादिति भावः; यदा प्रदीपकल्पं नेन्द्रियकल्पम् । अतः सत्यपि तस्मिन्ननवभासमाने तत्कृतं संवेद्यत्वं भावानां न स्यादिति भावः। कस्मात् पुनरज्ञातमेव फलमिन्द्रियवदर्थं न संवेदयति? वैषम्यात्; इन्द्रियं हि फलं जनयति; जनकं चाज्ञातमपि भवति यथा बीजमङ्कुरस्य; फलं तु फलान्तरं न जनयति, अनवस्थानात्; अतस्तदेव घटस्यानुभवः । स चेत् तदनुविद्धघटप्रतिभासे भात्येव। अन्यदेव 'घटोऽयम्' इति ज्ञानम्, अन्यच्च 'घटोऽनुभूयते' इति; अतो 'घटोऽयम्' इति घट एवावभाति, न घटानुभव इति चेत्; नैवम्; एवं हि घटे भाति 'घटानुभवो ममास्ति, न वा' इति पृथक् जिज्ञासा स्यात्; न च तथास्ति; तस्मादनुभवो घट एवावभातीति । किं चैवं सत्यनुभवोऽनुभवान्तरेण भायात्; तथा सति चानवस्था स्यात् । किं च तदनुभवान्तरम्, यतोऽनुभवो भाति? आत्ममनःसंयोगजं प्रत्यक्षमिति चेत्; न तावद्युगपत्कालम्, ज्ञानानामयौगपद्येष्टेः; नाप्यनुभवात् पूर्वोत्तरकालम्, प्रत्यक्षस्यातीतानागतानुभवविषयत्वायोगात्; अनुमेयत्वमपि लिङ्गाभावात् प्रत्याख्येयम्; न तावदर्थः सत्तामात्रेण लिङ्गम्, अज्ञातस्यालिङ्गत्वात्; ज्ञातश्चेत्, न; संबन्धानवसायात्; न ह्यज्ञातेऽनुभवे सम्बन्धिनि तस्य लिङ्गेन सह संबन्धो ज्ञातुं शक्यः । ज्ञाते चेत् ज्ञायते, केन ज्ञाते? न तावदनेनैव लिङ्गेन, इतरेतराश्रयात्; न लिङ्गान्तरेण, तुल्यदोषत्वात् लिङ्गान्तरवैयर्थ्याच्च । तस्मात् ज्ञातेन चेदनुभवेन सह लिङ्गस्य संबन्धज्ञानमिष्यते,

ततः स्वतः संवेदितेनेति बलादापतितम्; अतः सिद्धो नः पक्षः; तद्वा चानुमानमप्यफलम्। यदप्युक्तं—"ज्ञानं तज्ज्ञाततावशात्" इति, तदप्ययुक्तम्; ज्ञातता हि ज्ञानस्य ज्ञेयेन संबन्धः; तदुक्तम्—"कृत्ताद्धितसमासेभ्यः संबन्धाभिधानं त्वतल्भ्याम्" इति। न च ज्ञाने संबन्धिन्यज्ञाते ज्ञातता ज्ञातुं शक्यत इत्यलिङ्गम्। अथार्थस्थं प्राकट्यं ज्ञातता, तदप्यज्ञातमलिङ्गम्; ज्ञातं चेत्, तत्राप्यर्थवत् प्राकट्यान्तरापत्तावनवस्था। स्वतः सिद्धं चेत्, अनुभव एव तथास्तु, किं तेन? अर्थस्थं च प्राकट्यं ज्ञानेऽतीतेऽप्यनुवर्तेत पाकेऽतीत इव पाकजरूपादि; तद्वदेव च सर्वपुरुषान् प्रत्यविशिष्टं च स्यात्, अर्थस्थत्वात् तस्य। एतेन ज्ञाततान्यथानुपपत्त्यापि नानुभवोऽनुमीयत इति सिद्धम्। किं च ज्ञान एवार्थानुबद्धे प्रकाशमानेऽर्थः प्रकाशत इत्युच्यते; न त्वर्थस्य पृथक् प्रकाशोऽस्ति, जडप्रकाशायोगादिति वक्ष्यामः। किं च ज्ञानं ज्ञानान्तराप्रकाश्यम्, तत्सजातित्वात्; यत् यत्सजाति तत् तस्याप्रकाश्यम्। तस्मादनुभवः स्वतो भासमान एवार्थं भासयति, नेन्द्रियवदभासमानोऽपि; दीपवत् ज्ञातः स्वतश्च। तदभानेऽर्थस्याभानमिति सूक्तम्—तदसंवेद्यत्व इति। अथ संवेद्यं फलमिष्यते तत्राह—न चेति। न च फलं संवेद्यं संवित्तिकर्म; तदा हि तत्र संवित्त्यन्तरोपलब्धिः स्यात्, न च सास्तीत्युक्तम्। तथा फले फलान्तरे तत्राप्येवमित्यनवस्था च स्यादित्यर्थः। उपसंहरति—तस्मादिति। एवं फलवदिति यदुक्तं तत् प्रपञ्च्य इदानीं कर्तृवदिति यदुक्तं तत् प्रपञ्चयति—यथा चेति। कुतो न स्यादित्याह —न हीति। न तदात्मसंबन्धित्वेनार्थो भायादित्यर्थः। कुत इत्याह— न हीति। 'इदम्' इति विषये 'विदितम्' इति फले च नात्मानवभासमानो 'मया' इति वेदितृत्वेनानुसंधातुं शक्यत इत्यर्थः। तत्र च को दोषः स्यादित्याह—अननुसंधान इति। स्वपरवेद्ययोः कोऽतिशयः? न कोऽपीत्यर्थः। अस्तु तर्हि संवेद्यः; तदपि नेत्याह—न चेति। कुत इत्याह— कर्मत्व इति। आत्मनः संवित्तिकर्मत्वे स्वात्मनि क्रियाविरोधात् संवेत्ता ततो व्यतिरिक्तः स्यात्; अत आत्मा त्वनात्मा स्यात्, संवेद्यत्वात्, घटवत्; अनवस्था च स्यादिति भावः। नन्वात्मा नेदंतयार्थवदवभाति, किं तु 'अहम्' इत्यात्मानमेव वेदितृतया वेत्ति; अतः कुतो वेदितृवेद्ययोर्व्यतिरेक-

P. 4-5.

प्रसङ्गः? प्रतीतिसिद्धत्वाच्चैकस्य विरुद्धोऽपि कर्मकर्तृभावो भविष्यति । स्यादेवं यद्यहंप्रत्यय एवं तदा स्यात्; स एव त्वात्मनि संवेद्ये दुर्लभः; तथा हि—घटादिवत् 'अयम्' इति प्रत्ययः स्यात्, न 'अहम्' इति; अतोऽहंप्रत्ययपर्यन्त एवायमाक्षेपः; ततश्च न तद्बलात् वेत्तवेद्ययोरव्यतिरेकः, नाप्यविरोधः । नन्वस्ति तावत् 'अहम्' इत्युल्लेखः; नासावन्यथा कर्तुं शक्यः । यदि न शक्यः, शृणु तर्हि तस्य गतिम्—न खलु 'अहम्' इति प्रत्ययः, किं तु अहंकार एव स्वतःसिद्धनित्यचैतन्येनावद्योतितस्तदुपहिते चात्मनि स्वतोऽवभात्यपि; तेनैव 'आत्मा प्रतीयते' इति बालानां तत्र प्रत्ययभ्रमः । ततश्च न स्वात्मनि क्रियाविरोधः; न चाविरोधेनोपपत्तौ विरोधकल्पनोचिता । अहंकारश्च केवलकर्तृशक्तिः, न कर्ममात्रयापि स्फुरति । अतः कुतस्तदवच्छिन्नस्य स्वसंवेद्यता? अतः स्वसंवेद्यत्वं घटवदात्मनो न स्यात्, अपि तु ततोऽन्यस्य तत्संवेत्तुर्घटेत । एवमात्मनः संवेद्यत्वेऽहंप्रत्ययवेद्यत्वं बलादापतितम्; तत्र च वेत्तृवेद्ययोर्व्यतिरेक इति सूक्तम्—व्यतिरेकप्रसङ्गादिति । एवं संवित्तिकर्मत्वासंभवमुपजीव्यात्मनः स्वाभिमतं स्वप्रकाशत्वमाह—तस्मादिति । स्वप्रकाशतैव P. 4–11. तस्यात्मनः संवेद्यता, न संवित्तिकर्मतेत्येवकारार्थः । संवेद्यतेत्यविवक्षितकर्मत्वनिर्देशः । न चार्थसंवित्तावात्मा भासते, अतत्कर्मत्वात् । यत् यत्र संवित्तावकर्म, तत् तत्र न भासते नीलमिव पीतसंविदि । एवं फलवत् कर्तृवच्चेति दृष्टान्तद्वये स्वप्रकाशत्वमुपपाद्य दार्ष्टान्तिके योजयति—तथेति । न तावदानन्दो न प्रतिभाति; प्रतिभानेऽपि न संवित्तिकर्मतया प्रतिभाति, फलवत् कर्तृवत् स्वप्रकाशत्वेनोपपत्तेः । अतो नापुरुषार्थत्वम्; नापि कर्तुरन्यत् कर्मेति द्वैतप्रसङ्गः; न च क्रियाकरणाद्यपेक्षेतिभावः । ब्रह्मणश्च स्वप्रकाशत्वम् "आत्मज्योतिः सम्राट्" "न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते" इत्यादिश्रुतिसिद्धम् । 'स्वभावः' इत्यानन्दस्य स्वप्रकाशत्वे हेतुः; स्वप्रकाशब्रह्मस्वभावत्वे तदव्यतिरेकादानन्दोऽपि स्वप्रकाश एव युक्त इति भावः । नन्वानन्दो ब्रह्मणो गुणः, न स्वभावः । नैतत्, "आनन्दं ब्रह्म" इति सामानाधिकरण्यात् । ननु गुणगुणिनोरपि शुक्लपटादिषु तद्दृष्टम्; न, वैषम्यात्; शुक्लादयो हि गुणवचनाः; ते गुणमुक्त्वा

गुणिनि वर्तन्ताम्; आनन्दादयस्तु निष्कृष्टगुणस्थाः, ते न गुणिनि वृत्तिमर्हन्ति; न हि भवति 'चन्दनं गन्धः' इति; तदुक्तम्—"न कदाचित्प्रयोगोऽस्ति चन्दनं गन्ध इत्ययम्" इति । न च गुणिन्यवृत्तस्य गुणशब्दस्य गुणिसामानाधिकरण्यमवकल्पते । यथा चास्मत्पक्षे तद्भवति तथा वक्ष्याम इत्युपरम्यते । ननु स्वप्रकाशश्चेदात्मा, सुषुप्तः किं न प्रकाशते? कस्य प्रकाशताम्? यदि स्वस्य, तदिष्टमेव नः; स्वस्य स्वयमात्मा नित्यं प्रकाशत एव; "न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते" इति श्रुतिः । अथ जीवानाम्, न; ते ह्यविद्याकार्यबुद्ध्याद्युपाधिकल्पितभेदाः स्वापे संहृताखिलकार्यायां तत्त्वमाच्छाद्य बीजमात्रतया स्थितायामविद्यायां संस्कारमात्रशेषाः कथमुपलभन्ताम्? अतोऽयमदोषः । ननु स्वप्रकाशत्वे नित्यदृष्टेर्ब्रह्मणो दर्शनप्रतिषेधो नावकल्प इत्याशङ्क्याह—केनेति । 'कम्' इति

P. 4–13.

दृशिकर्मणो दृश्यजातस्यायमाक्षेपः, न दृशेरेवेत्यर्थः । एतदेव श्रुतिपौर्वापर्येण द्रढयति—तथा हीति । दृशिकर्मणो दृश्यजातस्य विलयनिमित्तक एव प्रतिषेध उच्यत इत्यर्थः । यदा अस्य विदुषः सर्वं दृश्यजातमात्मैवाभूत् नात्मव्यतिरिक्तमस्ति तदा कं पश्येत्? न कमपीति वाक्यार्थः; 'ननु पश्येत्' इति तेन दृश्यदृष्टिरत्र निषिध्यते, नात्मदृष्टिरित्यर्थः ।

तत्र केचित् आनन्दशब्दस्य ब्रह्मणि दुःखाभावपरत्वप्रतिपादनाय सुखवाचित्वं निषेद्धुं पुनः प्रत्यवतिष्ठन्ते—अन्य इति । धर्मान् विभजति—भावेति । तत्राभावरूपाणामदुष्टत्वमाह—तत्रेति । तानुदाहरति—यथेति । हेतुमाह—न हीति । निवृत्तिरवस्तुत्वात् न द्वैतमापादयति, अतो नाद्वैतं हन्तीत्यर्थः । 'एकम्' इत्यात्मनामनात्मनां चार्थानां भेदस्य नानात्वस्य निवृत्तिः, 'अजम्' इत्युदयस्य जन्मनः, 'अमृतम्' इति व्ययस्य विनाशस्येति विवेक्तव्यम् । आनन्दस्तु यदि भावरूपोऽभ्युपगम्यते, ततोऽद्वैतविघातः स्यादित्याह—आनन्दश्चेति । ननु धर्मधर्मिणोर्भेदादद्वैतविघातः स्यात्; स एव तत्र नास्ति, तयोर्भेदे गवाश्ववत् धर्मधर्मित्वायोगात्; अतो नाद्वैतविघातः स्यादिति चोदयति—स्यादेतदिति । तद् दूषयति—तदिति । धर्मधर्मिणोरत्यन्ताभेदेऽपि धार्मिण इव स्वापेक्षया धर्मधर्मित्वानुपपत्तेरित्यर्थः । यस्मादात्यन्तिकभेदाभेदाभ्यां व्यावृत्तो धर्मधर्मिभावः, तस्मात् कथंचिद्भिन्नो

धर्मोऽभ्युपगन्तव्य इत्याह—तस्मादिति । ततः किमित्याह—तथा चेति । P. 4-23 आत्यन्तिकभेदाभावपरत्वं च श्रुतेरेकाद्वितीयैवशब्दैः पुनः पुनरभिधानात् द्रष्टव्यम् । ननु चानन्दविज्ञानयोर्न धर्मधर्मिभावः, किं त्वेकमेव ब्रह्म विज्ञानानन्दरूपद्वयात्मकम्; अतो नाद्वैतश्रुतिबाध इत्याशङ्कयाह—एवमिति । योऽप्येकस्य ब्रह्मणो विज्ञानानन्दरूपद्वयं प्रतिजानीते, तस्यापि रूपद्वयस्य मिथो रूपिणश्च सकाशाद्भेदाभेदाभ्युपगमादात्यन्तिकभेदाभावश्रुतिर्न युज्यत इति पूर्वेण संबन्धः । एवं सुखवाचिन्यानन्दशब्दे दोषमुक्तमुपजीव्य परः स्वपक्षं प्रतिष्ठापयति—तस्मादिति । विज्ञानात्मनइति । विज्ञानैकरूपत्वान्न विज्ञानानन्दाख्यरूपद्वयभेदकृतो द्वैतप्रसङ्गो दोषोऽस्तीत्युक्तम् । दुःखाभावोपाधिरिति चाभावस्यावस्तुत्वात् भावरूपानन्दपक्ष इव न धर्मधर्मिभेदकृतोऽपि स दोषोऽस्तीत्युक्तमिति मन्तव्यम् । ननु न विज्ञानानन्दयोर्धर्मधर्मित्वम्, नाप्येकमनेकात्मकं वस्तु, किं त्वेकमेवेदं तत्त्वं विज्ञानानन्दशब्दद्वयेनोच्यते; अतो न द्वैतप्रसङ्ग इति सिद्धान्तिमतमाशङ्कयाह—न चेति । कुत इत्याह—शब्देति । एकार्थत्वे हि पर्यायत्वं स्यात्; न च पर्यायाणां सह प्रयोगो दृष्टो युक्तश्चेति भावः । किं च लोके विज्ञानानन्दशब्दयोरपर्यायत्वं प्रसिद्धम्; न च तद्वाच्ययोरेकत्वं घटपटयोरिव युक्तमित्याह—कथं चेति । तदेवं विज्ञानानन्दयोरभेदो न घटते; भेदे च तयोरद्वैतबाधेति स्थिते परः स्वपक्षमुपसंहरति—तस्मादिति । अन्यत्रास्तु नामानन्दशब्दस्य सुखवाचित्वम्, ब्रह्मणि तूक्तयानुपपत्त्या दुःखाभाव एव लक्ष्यः; अत एव 'ब्रह्मणि' इत्युक्तम् ।

अत्र सिद्धान्तमाह—अत्रेति । विशिष्टस्य त्रैलोक्यविलक्षणस्य ह्लादात्मकस्य सुखस्वरूपस्य, न तु तद्धर्मिणः, चन्द्रप्रकाशोपमस्य प्रकाशविशेषस्य विज्ञानानन्दशब्दद्वयेन प्रतिपादनान्नाद्वैतश्रुतिबाधदोष इत्यर्थः । एतदुक्तं भवति—विज्ञानमेवानन्दम्, न तद्धर्मः; नाप्येकं द्विरूपम्; अतो नाद्वैतबाधेति । यच्चोक्तमपर्यायशब्दानामेकार्थत्वं न दृष्टमिति तद्व्यभिचारयितुं दृष्टान्तमाह—यथेति । अपर्यायत्वमभिधेयभेदात्, अभेदार्थत्वं च लक्ष्यमाणस्यैकत्वादित्यविरोधः । कोऽसावित्याह—प्रकाश इति । ननु यदीमावपर्यायौ, ततो भिन्नार्थौ; अतो नीलोत्पलादिवद्विशेषणविशेष्यत्वं

2

स्यात्; अतः प्रकर्षविशिष्टः प्रकाशः प्रतिपाद्यः स्यात्; ततश्च विज्ञा-
P. 5-8. नानन्दयोस्तत्तुल्यत्वे विशेषणविशेष्यभेदात् द्वैतापत्तिरित्याशङ्क्याह—न हीति ।
'शब्दद्वयोपायः प्रतीयते' इत्यन्तगतेन सह संबन्धः । ततश्चायमर्थो भवति—
न प्रकाशरूपाद्विशेष्यात् विशेषणरूपतयान्यो भिन्नः सवितरि प्रकर्षोऽस्मा-
च्छब्दद्वयात् प्रतीयते, नापि विपर्यय इति । किं नाम प्रतीयत इत्यत
आह—अपि त्विति । अयमाशयः—यदा कश्चित् पृच्छति 'कः सविता?'
इति, तदा प्रश्नानुरूपत्वादुत्तरस्य प्रकाशविशेष एव सवितृस्वलक्षणः प्रति-
पाद्यः; न प्रकाशः प्रकर्षविशिष्टो विपर्ययो वा, प्रश्नाननुरूपत्वात्; अतः
सवितृस्वलक्षण एव तदा तात्पर्यम्; यत्परश्च शब्दः स शब्दार्थः । ततश्च
शब्दद्वयेनाविवक्षितस्वार्थेन स्वार्थद्वारेण तदेवैकं लक्ष्यत इति सिद्धमपर्याय-
त्वमेकार्थत्वं चेति । इममर्थं दार्ष्टान्तिकेऽपि योजयति—तथेति । आनन्द-
भेदः आनन्दविशेषः सुखम्, स्वप्रकाशं विज्ञानमेव वा सुखरूपं ब्रह्मेति
शब्दद्वयेन गम्यते; न पुनर्विज्ञानानन्दयोर्गुणगुणिभाव इति भावः । ननु
विज्ञानानन्दयोरभेदे तच्छब्दयोः पर्यायत्वात् सह प्रयोगो न स्यात्;
प्रकृष्टप्रकाशादौ पुनरभिधेयभेदादुपपद्यते सह प्रयोगः; स्वार्थद्वयद्वारेण च
लक्षणा; न चेह स्वार्थद्वयान्वयोऽस्ति; न चासति स्वार्थान्वये लक्षणा भवति ।
न च लक्ष्यमेव लक्षणम्; तत्र चापर्याययोर्लक्षणयैकार्थत्वमुक्तम्; न च
विज्ञानानन्दयोरभेदे सत्यपर्यायता; ततः सर्वथा दृष्टान्तवैषम्यम् । अथैतत्स-
र्वदोषजिहासया विज्ञानानन्दशब्दयोरभिधेयभेद इष्य ततो "विज्ञान-
मानन्दं ब्रह्म" इति गुणगुणित्वं बलादापन्नम्, द्वैतप्रसक्तिश्च स्यात् ।
अत्रोच्यते—अत्राप्यविद्याकल्पितोऽभिधेयभेदोऽस्ति । अविद्याभूमावेव हि
लोकस्याविद्यावतः शब्दार्थभेदव्युत्पत्तिरिष्यते, न तत्त्वभूमावद्वितीयायाम्;
तत्र विज्ञानानन्दौ पृथक् प्रसिद्धौ । सा चानयोरविद्यात्मिका भेदप्रसिद्धिः
"एकमेवाद्वितीयम्" इत्यनया श्रुत्या बाध्यते । अनयैव च तत्त्वमुपदि-
शन्त्या श्रुत्या सामानाधिकरण्यं प्रयोगद्वारेण बोध्यते; यथा "तत्त्वमसि"
इति जीवपरमात्मनोः; न हि तत्र तदर्थविशिष्टस्त्वमर्थः, त्वमर्थविशिष्टो
वा तदर्थः प्रतिपाद्यः । किं त्वविद्यासिद्धार्थभेदाभ्यामेव तत्त्वंपदाभ्यां
सामानाधिकरण्यबलाद्भेदबाधेनाभिन्नं तत्त्वम् । अतश्च यथा तत्राविद्यासिद्धा-

र्थभेदात् तत्त्वमोरपर्यायत्वम्, अथ च ताभ्यामविद्यासिद्धार्थभेदाभ्यामेकमलौकिकं तत्त्वं गम्यते—न त्वभिधीयते, अलौकिकत्वादेवात्मनः शब्दप्रवृत्तिनिमित्तजात्यादिचतुष्टयविरहाच्च—एवमत्रापि; ततश्च न दृष्टान्तवैषम्यम्, न च सहप्रयोगदोषः, न च द्वैतप्रसक्तिः, अविद्यात्मकत्वादभिधेयभेदस्य; न ह्यविद्यात्मको भेदो द्विचन्द्रादौ द्वैतमासञ्जयति। कल्पितस्य कथमुपायत्वमिति चेत्, अत्रोत्तरं वक्ष्यामः। नन्वेवं सति प्रसिद्धस्यार्थस्य बाधे कथमसति स्वार्थान्वये लक्षणा भवति? भवतीति ब्रूमः, यथा "गावो वा एतत्सत्रमासत" इत्यसति गवासने स्तुतिर्लक्ष्यते; तथा चोक्तम्—

"गवां सत्रासनं यद्वदसत् स्तुत्यङ्गतां गतम्।
ज्ञानानन्दौ तथैवाङ्गं स्वख्यातसुखसंविदः॥"

इति। ननु युक्तं तत्र, तत्त्वमर्थयोरभेदपरत्वाद्वाक्यस्य; इदं तु ब्रह्मस्वरूपपरं वाक्यम्, नानन्दविज्ञानयोरभेदपरमपि, उभयपरत्वे वाक्यभेदप्रसङ्गात्; अतः कथमत्र तयोरभेदप्रतीतिः? न, अर्थसिद्धत्वात्; यथा खलु क्रियाविधिपरेऽपि वाक्ये द्रव्यगुणयोरेककार्यनियमः, स्यादेवमत्राप्येकप्रतिबद्धत्वादुभयोरन्योन्यनियमः। स चानन्दशब्दस्य निष्कृष्टगुणवाचिनः सामानाधिकरण्यानुपपत्तेरुक्तत्वान्न गुणिस्थारुणादिशब्दवद्गुणगुणिभावेनावकल्पत इत्यर्थात् तादात्म्येन व्यवतिष्ठते—विज्ञानमेवानन्दः, आनन्द एव विज्ञानमित्यनयोरभेदसिद्धिरिति सर्वमदुष्टम्।

यद्वा न प्रकर्षो नाम गुणः, गुणेऽपि भावात् 'प्रकृष्टगन्धं चन्दनम्' इति; "द्रव्याश्रय्यगुणवान् गुणः" इति ह्युक्तम्। अत एव न द्रव्यान्तरम्। न च कर्म, कर्मणि भावाच्च 'प्रकृष्टगतिरश्वः' इति। जातित्वादि तु तस्य दूरनिरस्तावकाशम्। तस्मान् प्रकर्षो नाम तत्त्वतो व्यक्तिविशेष एव कश्चित्, कल्पनामात्रेण तु भिद्यते। स च व्यक्तेश्च विशेषः स्वत एव, न प्रकर्षयोगात्; प्रकर्षस्येवाप्रकर्षात्, मिथश्चान्यथानवस्थानात्। ननु चिरेण प्रकर्षापायेऽपि चन्दनगन्धस्यानुवृत्तेस्ततोऽन्यः प्रकर्षः; मैवम्; गन्धोऽपि तत्र न प्राक्तनोपगत एव; अन्य एव तूदकादिसंपर्कात् कुतश्चिद्विपन्नस्य चन्दनस्य गन्धपरिणामश्चिरेण जात इत्यवेहि। तदेवं कल्पनयार्थभेदादपर्याय-

त्वप्रसिद्धिः; अथ च तत्त्वतः प्रकाशविशेष एव सवितरि प्रकर्षः; स च शब्दद्वयेन प्रतीयते, एकैकस्मादप्रतीतेरिति 'न च प्रकृष्टप्रकाशशब्दयोः' इत्यादि सूक्तम्। एवमानन्दशब्दस्य दुःखाभावोपाधित्वं दुःखाभावार्थत्वं च निरस्येदानीमानन्दस्य "एषोऽस्य परमानन्दः" इति या परमता श्रुता, तामपि ये "सर्वं परवशं दुःखम्" इति विषयसुखोपायस्रक्चन्दनादिपारतन्त्र्यरूपायास्तदुच्छेदरूपायाश्च दुःखिताया अभावादौपचारिकीमाहुः, तान् P. 5-11. निराकुर्वन्नाह—परमतामिति। प्रमाणान्तरगोचरो हि तदनुसारेण वर्ण्यते, शब्दैकगोचरस्तु शब्दशक्त्यनुसारेण ग्रहीतुमुचित इति भावः। कुत इत्याह —न हीति। विरोध्यसंसर्गादिति; आनन्दविरोधिनो दुःखस्याभावादित्यर्थः। प्रकरणार्थमुपसंहरति - तस्मादिति। आत्मप्रकाशेति स्वप्रकाशत्वेन विज्ञानरूपताम्, प्रकृष्टेति च मुख्यां परमताम्, आनन्दस्वभावेति च दुःखाभावस्य भावत्वानुपपत्तेरानन्दस्य भावरूपत्वमभेदं च सूचयतीति विवेक्तव्यम्। भावरूपानवच्छिन्नानन्दस्वभावत्वे च ब्रह्मणो यत् "एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति" इति लौकिकं सुखं परमानन्दस्य मात्रेत्युक्तं तदपि घटत इत्याह—एवं चेति। मात्रा एकदेशः, अल्पो भाग इति यावत्। कुत इत्याह—अवच्छेदादिति। भावो ह्यनवच्छिन्नो विषयैरवच्छिद्याल्पीकर्तुं शक्यते यथा आकाशं घटादिभिः, नाभावः खपुष्पाद्यभाववत्। तदुक्तम्—दुःखनिवृत्ताविति। भावरूपानन्दस्य स्वभावत्वे हेत्वन्तरमाह—इतश्चेति। परमप्रेमविषयत्वं हेतुं श्रुत्या साधयति—श्रूयत इति। न केवलं श्रूयते, अनुभवसिद्धं च तदित्याह—प्रतीयते चेति। अनुभवमाह—तथा हीति। आत्माशीरिति; आत्मन्याशंसेत्यर्थः। तामाह—मेति। ततः किमित्याह—सापीति। न केवलं श्रुतिः, अपि तु साप्यात्माशीः इत्यपिशब्दार्थः। तथापि किमित्याह—प्रेमा चेति। दुःखात् द्वेषः, सुखदुःखोभयरूपरहिते चोपेक्षणमिति विवेकः। आत्मनः सुखात्मकत्वानुभवे मतान्तरमाह—अन्ये त्विति। सुषुप्ते सत्यनन्तरं प्रतिबुद्धस्य परामर्शादित्यन्वयः। कथं पुनरस्मात् परामर्शादनुभवसिद्धिरित्यत आह - न हीति। अनुभवपूर्वकत्वात् परामर्शस्य ततः स कल्प्यत इत्यर्थः। किं च सर्वथाननुभवे 'अस्वाप्सम्' इत्यभ्युपगमोऽपि न स्यादित्याह—सुषुप्तेति। 'न स्यात्' इत्यनुवर्तते। नन्वे-

वमस्त्वनुभवः; 'सुखानुभवः' इति विशेषः कुतः? दुःखानुभव एव किं न स्यादित्यत आह—न चेति। 'स्यात्' इति पूर्वेणान्वयः। सुखपराम- P. 6-1. र्शाद्विशिष्टानुभवसिद्धिरिति भावः। नन्वस्तु सुखानुभवः, तथापि कथमात्मनः सुखस्वभावत्वम्? पृथगेव सुखमनुभूयत इति किं न स्यात्? इत्यत आह —न चेति। तत्र सुषुप्ते सर्वकरणोपरमादात्मनोऽन्यन्नानुभूयते; अतः स एव सुखस्वभावः स्वतो भासत इति तस्य सुखात्मत्वसिद्धिरिति। इममर्थं श्रुत्या द्रढयति—तथा चेति। "एवमेवेमाः सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्ति, य एतं ब्रह्मलोकं न बिन्दति" इति श्रुतिः। तदिदमन्ये नानुमन्यन्ते; यतः परामर्शान्यथानुपपत्त्यानुभवः कल्प्यः; स च दुःखाभावनिमित्तोऽप्युपपद्यत इति; तदाह—तत्रेति। तत्र परामर्शलिङ्गकसुखानुभववादिन एवमाहुः—आत्मनः सुखात्मत्वादन्यथात्वे असुखात्मत्वे प्रमाणान्तरादवगते दुःखाभावनिमित्तः सुखशब्दो गौणः कल्प्यते, अन्यथा असुखात्मत्वे त्वनवगते मुख्य एव युक्त इति; तदाह—तानिति। तदेतद्दूषयति—तत्रेति। जीवस्यैव हि प्रतिबुद्धस्य परामर्शादनुभवः कल्प्यो नान्यस्य। न च तस्य तदानीमुपसंहृताखिलोपाधेः संस्कारमात्रशेषस्याविद्याच्छादितात्मनः सुषुप्त सुखोपलम्भः संभवति। तस्मात् 'सुखम्' इति परामर्शमात्रमिदम्। तच्च सुखे क्षुद्दुःखादिनिवृत्तौ दुःखोपरमे चोभयत्रापि दृश्यते; उपपद्यते च सुखाविनाभावेन दुःखोपरमोऽपि। ततश्च न ततः सुखानुभवरूपस्यार्थस्य प्रसिद्धिः। तदाह—तत्रेति। अथवा 'सुखमहमस्वाप्सम्, न मया किंचिच्चेतितम्' इति चोभयथा व्यपदेशात् स्वापे सर्वथा अज्ञानम्; सुखपरामर्शस्तु दुःखोपरमनिमित्त इत्येवं व्यपदेशद्वयस्योपपत्तेश्च न व्यपदेशमात्रात् सुखानुभवसिद्धिरित्यर्थः। ननु दुःखोपरमोऽपि स्वापे न ज्ञातः; सत्यम्; प्रतिबुद्धस्तु सुखमनुसंधाय दुःखोपरममवगच्छति। ननु दुःखाननुभवोऽपि तदा न ज्ञातः कथमनुसंधीयते? यदि दुःखमन्वभवत्, ततो दुःखमस्मरिष्यत्; न चैवम्; अतो 'न दुःखमन्वभवम्' इत्येवं दुःखानुभवाभावमनुसंधत्त इत्यदोषः।

इदानीमेकपदं व्याख्यातुं तद्व्यावर्त्यमात्मनामात्मदृश्ययोर्दृश्यानां चान्योन्यभेदं पराभिमतं तावदुपन्यस्यति—अत्रेति। कश्चित् सुखी कश्चित्

दुःखीति भोगव्यवस्था, कश्चिन्मुक्तः कश्चित् संसारीति च विभाग आत्मनां भेदे घटते ; अन्यथैकस्मिन् सुखिनि मुक्ते च सर्वे सुखिनो मुक्ताश्च स्युरित्यात्मनां भेदे युक्तिः । इत्थं विना चात्मनो दृक्छक्तिरफला स्यात् । P. 6-8. आत्मानं तया द्रक्ष्यतीति चेत्, तत्राह—स्वात्मनीति । स्वव्यापारव्याप्यतया स्वस्य कर्मत्वं विरुध्यत इत्यर्थः । किं च दर्शनव्याप्यं हि दृश्यम् ; दर्शनं च कार्यत्वात् समवायिकारणं द्रष्टारमनुमापयतीत्येवं दृश्येन द्रष्टुरनुमानम् ; अतोऽस्ति द्रष्टुरन्यद्दृश्यमिति आत्मदृश्ययोर्भेदे युक्तिः । दृश्यस्येत्यादि दृश्यानां मिथो भेदे युक्तिरिति विवेक्तव्यम् । सुखादिभेदवत्त्वं च शब्दादेस्त्रिगुणजत्वात् ; एवं च सुखादिलक्षणोऽपि दृश्यभेदः कटाक्षित इति द्रष्टव्यम् । यथा विरुद्धानां सुखादीनां भेदोपलब्धिः, एवं विरुद्धानामपि शब्दादीनामित्यर्थः । तदेवं भेदे सति "एक एवायमद्वितीयः" इत्यात्मैकत्वश्रुतिमात्मत्वजातेरभेदाद्देशकालाभेदाच्च, जगदेकश्रुतिमपि सत्तारूपेणैकत्वतो गौणीम्, "आत्मैवेदम्" इति च तादर्थ्यात् तच्छब्दं ये मन्यन्ते तान् प्रत्युच्यते—एकमिति । अत्र श्रुतिमाह—इन्द्र इति । मीयतेऽनयेति माया बुद्धिः ; अतश्चेन्द्रियबुद्ध्यात्मा द्विपदादिरूपः प्रतीयत इत्यर्थः ; अतः कथं नानात्वस्य मिथ्यात्वमिति चेत् ; न, यौगिकत्वात् ; यौगिको हि मायाशब्दो बुद्धौ, रूढश्च मिथ्याभावे ; रूढिश्च योगाद्बलीयसीति न्यायः ; तस्माद्रूढिरेव ग्राह्या । यद्यपि बुद्धिनामसु क्वचित्पाठोऽस्ति, तथापीह न सा ग्राह्या ; यद्धि प्रतीयते तद् बुद्ध्यैव ; अतो मायेति विशेषणं व्यर्थं स्यात् । न च सर्वत्र वेदे बुद्धिवाची मायाशब्दः, "मायां तु प्रकृतिं विद्धि" इति व्यभिचारादिति । ततः किमित्याह—तत्रेति । नानात्वे सत्येकत्वमुपचरितम् ; असत्त्वे तु तस्मिन् श्रुत्योक्तमेकत्वमेव सत्यमापद्यते, नोपचरितमित्यर्थः । एकत्वोपचारे श्रुत्यन्तरविरोधमाह—तथेति । 'नोपचरित एकत्वेऽवकल्पत' इति वक्ष्यमाणेन सर्वत्र संबन्धः । पूर्वं मायाभिधानेनार्थानां नानात्वं निषिद्धम्, इह तु साक्षादिति व्यक्तत्वाभिधानम् । अत्राहुः—आकृतेः पदार्थत्वान्नानाशब्दो नानात्वमाह ; ततश्च "असदेवेदम्" इत्यतः प्रकृते जगत्कारणे नानात्वं निषिध्यते, न तु नानाभूतं जगदिति । अत्र ब्रूमः—नानात्ववाच्यपि नानाशब्दो 'घटान्नाना पटः' इति-

वत् तद्वति जगति वर्तते । तत्र पटशब्दसामानाधिकरण्यात् 'शुक्लः पटः' इतिवद्वर्तेत इति चेत्, अत्रापि 'किंचन' इत्यनिर्धारितविशेषजगत्सामानाधिकरण्यमविशिष्टम् । तस्मान्नानाभूतजगदेव निषिध्यते, न नानात्वमिति सिद्धम् । न च 'एकस्मिन्नायतने एक एवाद्वितीयो भोक्ता, न नाना' इत्ययमस्यार्थः कल्प्यः, अश्रुतकल्पनाप्रसङ्गादिति । तत्रैव श्रुत्यन्तरविरोधमाह—नानात्वेति । एकत्वे उपचरिते नानात्वं परमार्थं स्यात्; न च तस्य निन्दा युक्तेति भावः । तत्रैव पुनः श्रुत्यन्तरविरोधमाह—भेदेति । भेददर्शनादन्यस्मिन् तदाभासे इव शब्दो घटते, न तु तत्रैवेत्यर्थः । न च "भेददृष्टिरिव" इति "अण्व्य इवेमा धानाः" इतिवदवधारणार्थ इवकारः, नातत्त्वद्योतनार्थ इति वाच्यम्; भ्रमादित्यनुपपत्तेः । अत एव च भेददृष्टेर्भ्रान्तित्वे स्थिते भेदस्य मिथ्यात्वात् 'नाना' इत्ययमपीवकारो मिथ्यात्वद्योतनार्थो नावधारणार्थ इति सिद्धम्, अन्यथा तद्विरुद्धार्थः स्यात्; "नेह नाना" इति च नानाभूतस्य निषिद्धत्वात् कारणं विना प्रसिद्धतरार्थत्यागायोगाच्च । तत्र तु स्त्रीलिङ्गनिर्देशात् कारणान्तरादतिक्रम इति विशेषः । नानात्वनिवृत्तिश्रुतेर्नैकत्वोपचार इति पूर्वमुक्तम्; अधुना एकत्वमुपचरितमभ्युपगम्य तदा नानात्वनिवृत्तिश्रुतिर्न घटत इत्याह—काममिति । भाविकस्येति; तात्त्विकस्येत्यर्थः । ननु नानात्वनिवृत्तिरपि सत्तादिरूपाभेदेऽनानात्वादुपचाराद्भविष्यतीत्याशङ्क्य दूषयति—सापीति । ननु मास्तु प्रयोजनम्; तदुपचारनिमित्तं सत्तादिजात्यभेदो भवतु; किं प्रयोजनेनेत्याशङ्क्याह—सतीति । निमित्तवदुपचारे प्रयोजनमपेक्ष्यम् । न हि स्तुतिं प्रयोजनमनपेक्ष्य तेजस्वितानिमित्तमात्रभावादादित्यशब्दो यूप उपचर्यते । न हि श्रुतिः सतो नानात्वस्याभावं निष्प्रयोजनमेव दर्शयतीति भावः । ततः किमित्याह—न चेति । न केवलं स निष्प्रयोजनः, किं तु प्रयोजनविरोधी यावदित्याह—विपर्ययाच्चेति । यत् प्रयोजनं यथा चोपचारस्तद्विरोधी, तदाह—अभ्युदयेति । सा नानात्वनिवृत्तिः स्वर्गः साध्यः, यागः साधनम्, प्रयाजादीनीतिकर्तव्यतेति च विभागं निवर्तयन्ती तेन विनानुष्ठानाभावादभ्युदयविरोधिनी; सर्वत्र विषयेषु 'आत्मैवेदम्' इत्यभिमानमाविर्भावयन्ती निःश्रेयसविरोधिनी स्यादित्यर्थः । तयोर्विरोधिनीति

P. 6-14.

द्विवचनान्तेन समासः । अभ्युदयविरोधित्वं प्रसिद्धत्वादुपेक्ष्य निःश्रेयसविरोधित्वे हेतुमाह—तथा हीति । "नान्यत्र सर्वसंत्यागान्मोक्षं विन्दति मानवः" इति सर्वत्यागान्मोक्षः श्रुतः । न च पुत्रकलत्रादावात्माभिमाने सति त्यक्तुं शक्य इति मोक्षो न स्यादित्यर्थः । एकत्वोपचारोऽभ्युपगममात्रेणोक्तः, न तु श्रुतेरभिप्रेत इत्यभिप्रायेणाह—तथेति । अवधार्यतेऽनेनेत्यवधारणमेवकारः, अद्वितीयशब्दश्च, ताभ्यां तस्यैवार्थस्याभेदरूपस्य पुनः पुनरभिधानात् सर्वप्रकारं न केवलं जात्याद्यात्मना अपि तु व्यक्त्यात्मनापि भेदनिवृत्तिपरता श्रुतेर्लक्ष्यत इत्यर्थः । अत्र हेतुमाह—अभ्यासे हीति । भूयस्त्वं वैपुल्यमतिशयितत्वम्, सर्वथा भेदस्य गन्धोऽपि नास्तीति यावत् । एव च भेदाभेदवादिनोऽपि श्रुत्यैव निरस्ता इति मन्तव्यम् ।

P. 6-21.

एवमभेदपरादाम्नायादात्माद्वैतं प्रसाध्य अधुना भोगव्यवस्थानादित्यात्मनां भेदे हेतुं परोक्तमनुभाष्य दूषयति—यच्चेति । आत्मैकत्वेपि बुद्ध्याद्युपाधिभेदेन कल्पिताद्भेदात् खस्य करकापवरकभेदादल्पत्वमहत्त्वव्यवस्थेव भोगव्यवस्थापि सेत्स्यतीत्यर्थः । न चेयमदृष्टकल्पना; दृश्यते हि कल्पिताद्भेदाद् भोगव्यवस्थेत्याह—तथा हीति । एकस्मिन्; एकदेहगते जीव इत्यर्थः । न च पादशिरसोरेव तत्र वेदनेत्याह—न हीति । ननु विभोरणोर्वात्मनोऽनवयवत्वादस्तु कल्पितनिबन्धना भोगव्यवस्था; देहपरिमाणस्य तु संकोचविकासवत्त्वेन सावयवत्वात् तद्भेदात् सत्यैव सेत्स्यति; अत आह—शरीरेति । नात्मावयवा एव वेदनाभाजः, किं तु आत्मावयव्यपि; अन्यथा आत्मावयविनो वेदना न स्यात् । अतश्च आत्मावयवयोर्भेदादन्योन्यवेदनानुसंधानासंभवात् पादशिरसोर्वेदनयोरनुसंधातैको न स्यात्; अस्ति चासौ । न चासौ परवेदनामेवानुसंधत्ते, 'मे वेदना' इत्यस्मादसंभेदात् । तस्मादात्मावयव्यपि वेदनाभाक् । न च तस्य कृत्स्नदेहव्यापिनः सर्वत्र वेदनाभाक्त्वम्, अपि तु पादशिरसोरेव; ततश्च न स्यादनवयवत्वात् पादाद्युपलक्षितस्वावयवभेदकल्पितभेदस्यैव वेदनाव्यवस्थेत्यर्थः । अथ नग्नानामप्यनवयवात्मा तदायं पादाद्यवयवाभिप्रायेण ग्रन्थो योज्यः । तथा

च पृथङ्निर्देशाभिप्रायो वाच्यः। अत्र चोदयति—स्यादेतदिति। यथै- P. 7-6.
कस्मिन् देहे एक एवात्मा पादशिरसोर्वेदनामनुसंधत्ते, तथा देहद्वयेऽप्येक
आत्मा किं नानुसंधत्त इत्यर्थः। सिद्धान्ती तु सिद्धान्तान्तरदूषणं नाम
निग्रहस्थानमाह—अन्यादिति। आत्मैक्ये देहद्वयेऽप्येकदेहवदनुसंधानं स्यात्,
न च तदस्ति; तस्मान्नात्मैक्यमिति प्रकृतसिद्धान्तदूषणमेवेदमित्यपरितोषात्
परिहारान्तरमाह—अपि चेति। यथैकस्मिन् देहे शिरःपादकल्पितभेदो
जीवप्रदेशो नान्योन्यस्य वेदनामनुसंदधाति, तथैकस्य परमात्मनोंशा बुद्ध्या
द्युपाधिकल्पितभेदा जीवा अपीत्यर्थः। परमात्मनस्त्वनुसंधानमसंभवनिरस्तम्;
तद्ध्यन्तःकरणधर्मः; न च तस्य तदस्तीति भावः। कल्पितभेदनिबन्धन-
व्यवस्थायां दृष्टान्तान्तरमाह—तथेति। मुखादीनां भेदाभावेऽपि मणिकृपा-
णादौ वर्णस्य श्यामादेः संस्थानस्य चावयवसंनिवेशविशेषस्य भेदेन व्यवस्थानं
संदृश्यते तथात्रापीत्यर्थः। एवं भोगव्यवस्थामुपपाद्य इममेव न्यायं मुक्तसं-
सारिव्यवस्थायामप्यतिदिशन्नाह—एवमिति। इममेवार्थं दृष्टान्तेन द्रढयति
—तथा हीति। यथैकोऽपि जीवः शिरःपादाद्युपाधिकल्पितभेदप्रदेशद्वारेण
सुखादिभिर्युज्यमानो यत्र तैर्युक्तः तत्र बद्धः ततोऽन्यत्र तैर्मुक्त इत्यवगम्यते
तथास्माकमपि भविष्यतीति भावः। अत्रैव दृष्टान्तान्तरमाह—तथेति।
यथा मलिनामलिनयोर्दर्पणयोरेकमपि मुखं मलिनममलिनं भाति तथा मलि-
नामलिनयोरन्तःकरणयोरेकोऽप्यात्मा दुःखी सुखी चेति द्विविधसंसारिकथनम्;
यथा वादर्पणं तदेव मुखं तद्दोषमुक्तं तथानन्तःकरणात्मा तद्दोषदुःखादि-
भिर्मुक्तो भवतीति व्यवस्थासिद्धिरिति भावः। अत्र चोदयति—स्यादिति।
कल्पनेति भावप्रधानो निर्देशः। कल्पनात्वमसदर्थत्वं प्रतिपत्तुः प्रत्ययस्य
धर्मः, न वस्तुधर्मः; अतो न वस्तु व्यवस्थापयितुमलमित्यर्थः। यद्वा प्रती-
यतेऽनेनेत्यन्तःकरणं प्रत्ययः, तस्य धर्मो मिथ्याज्ञानं कल्पना; न खल्वित्यत्र
तु कल्पनैव प्रत्यय इति। कुत इत्याह—न खल्विति। न हि यद्यथा
ज्ञातं तत्तथैव स्यात्; न हि शुक्ती रूप्यतया ज्ञाता रूप्यमेव स्यात्;
ततश्च उपाधिभेदादात्मा भिन्नो विज्ञातः, न तत्त्वतो भिन्नः स्यात्; अतो
न भोगादिव्यवस्थेति भावः। किं च कल्पिताज्जीवात्कार्यमपि
दृष्टमदृष्टं च न स्यात् कल्पिताग्निभावादिव माणवकादित्याह—न चेति॥

ननूक्ता शिरःपादादिभेदेन कल्पितादपि भेदात् व्यवस्था; सत्यमुक्ता;
P. 7-16. किं तु भ्रान्तिः सा, न तत्त्वत इत्याह—उदाहृतेति। 'सत्यम्' इत्यभ्युपगमे।
सिद्धान्ती त्वाह अत्रापीति। अस्माकमपि सर्वं विभ्रम एवेत्यर्थः। उदाहृता तु व्यवस्थेत्ययमेव सिद्धान्तः। तत्र 'सत्यम्' इति परेण चोदिते, अत्रापि विभ्रमत्वमिति पुनः परिहार इति ग्रन्थो योज्यः। यथोक्तं कल्पितात् कार्यं न दृष्टमिति तद्व्यभिचारयति—कल्पितोऽपीति। कल्पित इति; असति दंशे भ्रान्त्याध्यवसित इत्यर्थः। न च ज्ञानं तत्र मृतिहेतुः, न त्वसत्त्वमिति वाच्यम्; ज्ञानमात्रस्य सर्वत्राविशेषात्। अथाहिदंशविशिष्टमित्युच्यते, प्राप्तं तर्हि यथा मृतिहेतुत्वं तथा कल्पितत्वमित्यदोषः। दंशः सर्वथा कल्पितः, जीवे तु भेदमात्रम्; अतो न सर्वथा साम्यमिति तदर्थं प्रतिसूर्यमुदाहरति—प्रतिसूर्यक इति; दर्पणादौ कल्पितभेदमात्रं सूर्यप्रतिबिम्बं प्रकाशकार्याय कल्पत इत्यर्थः।

तदेवमात्मभेदहेतुं भोगादिव्यवस्थामात्माभेदेऽप्युपपाद्याधुना द्रष्टृदृश्ययोर्दृश्यानां च मिथो भेदहेतुं दूषयितुमनुभाषते—यदपीति। तत्राद्यं तावद्धेतुमसिद्धत्वेन दूषयति—तदपीति। द्रष्ट्रवगमपुरःसरो दृश्यावगमः, न तु विपर्ययः; यथा चैतन्निर्वहति तथोक्तम् 'यथा च कर्तर्यसंवेद्ये' इत्यत्रेत्यर्थः। द्वितीयमपि हेतुमसिद्धत्वेनैव दूषयति—दृश्येति; प्रमाणस्य प्रत्यक्षादेर्दृश्यभेदग्रहणासामर्थ्यादित्यर्थः। वक्ष्यत इति 'आहुर्विधातृ प्रत्यक्षम्' इत्यत्रेत्यर्थः। योऽपि भिन्नदृश्यसद्भावहेतुर्दृच्छक्तेरर्थवत्त्वमुक्तः, सोऽपि दृश्याभावेऽपि घटत इत्याह—दृगिति; आत्मानमेव तया द्रष्टा द्रक्ष्यतीत्यर्थः। ननु कर्तुः कर्मत्वं विरुध्यत इत्युक्तमित्याशङ्क्याह—न चेति। यथा प्रदीपः प्रदीपान्तरनिरपेक्षः स्वत एव प्रकाशते तथात्मापि; ततश्च न विरोध इति भावः। यदि नाम प्रदीपः प्रदीपान्तरनिरपेक्षः बुद्धिवेद्यस्तु भवत्येवेति अबुद्धिवेद्यकं स्वतःसिद्धं प्रमाणफलं दृष्टान्तयति—प्रमाणेति। 'न च संवेद्यम्' इत्यत्रोक्तमित्यर्थः। इदानीं स्वपक्षे गुणमाह—अपि चेति; द्रष्टृदृश्ययोरेकत्व इत्यर्थः। कुत इत्यत आह—द्रष्टुरिति। तेन तेन दृश्यरूपेण विपरिणामादिति परमतम्। विवर्तनादिति; अतद्रूपस्य भ्रान्त्या तद्रूपाध्यासादिति स्वमतम्। किमत्र

विशेषनिरूपणेन ? मतद्वयेऽपि दृक्स्वरूपेण द्रष्टृसंबन्धादर्थानां दृश्यत्वं घटत इति भावः। भेदे तु तयोस्तादात्म्यलक्षणसंबन्धरहितयोरात्मानात्मनोरनवयवत्वादन्ययोगोलकवच्च परस्परमसंसृष्टयोरत एवासंबद्धयोर्द्रष्टृदृश्यभावो न स्यादित्याह—नानात्वे त्विति। कुतो न स्यादित्याह—न हीति। स्वतो P. 7-24. जडत्वादर्थानामिति भावः। ननु स्फटिकोपमे चेतसि इन्द्रियप्रणाल्या संक्रान्तानामर्थानां तत्रैव संक्रान्तेनात्मचैतन्येन संबद्धानां तद्दृश्यत्वं घटिष्यत इत्याशङ्कयति —एकेति। तद्दूषयति —नेति। एकान्तःकरणसंक्रान्ताया अपि चितो नार्थसंसर्गकालुष्यमस्ति, विशुद्धत्वात्। न च विशुद्धापि तत्र संक्रान्ता अर्थाकारेण परिणमते, कौटस्थ्येनापरिणामात्। एतच्च संक्रान्तिमपेक्ष्योक्तम्; तत्त्वतस्तु सापि निष्क्रियत्वाच्चितो नास्ति, अर्थस्य च; अतः कुतोऽर्थस्य तत्संबन्धाच्चेत्यत्वमिति भावः। अथोच्यते—न बाह्योऽर्थो दृश्यः, किंतु बुद्धिरेवार्थाकारेण परिणता अर्थाकारेण दृश्या; सा चात्मचितः संनिधेः चितिच्छायां वहति; अतोऽर्थो दृश्यत इत्युच्यते; न तु चितेरशुद्धत्वं परिणामित्वं संक्रान्तिर्वेति; तदाह—दृश्येति। तद्दूषयति—अथेति। अचितिरूपाया बुद्धेश्चितिरूपता चेतच्छायता, मिथ्या तर्हि; न च मिथ्याभूतेन चितिसंबन्धेन परमार्थतो दृश्यं दृश्यते; न च परमार्थेनादृश्यमानं दृश्यं द्रष्टुर्वा अतिरिक्तमस्तीति शक्यते भणितुम्; अतो द्रष्टृद्वैतसिद्धिरिति भावः। योऽपि मीमांसको मन्यते—दृश्यतयैव वाच्यवद्दृश्यस्य व्यवस्था, न संबन्धेन; वाच्यवाचकवद्द्रष्टृदृश्यभाव एवानयोः संबन्धः, नान्य इति यावत्; दर्शनं च 'नीलमिदम्' इति व्यतिरिक्तं नीलमुपस्थापयति, न 'अहं नीलम्' इत्यव्यतिरिक्तम्; अतो द्रष्टृव्यतिरिक्तं दृश्यमिति; स वक्तव्यः—सत्यं दर्शनं व्यतिरिक्तवस्तुविषयम्, किं त्वेकस्यैवात्मनस्तेन तेन नीलादिना व्यतिरिक्तरूपेण भ्रान्त्याध्यवसायादव्यतिरेकेऽपि तद्व्यतिरेकदर्शनमिति। तत्सर्वमाह—योऽपीति। अत्र दृष्टान्तमाह—दर्पणेति। आत्मन इति; आत्मीयस्य देहस्येत्यर्थः। तदेव प्रपञ्चयति—तथा हीति। यथा बिम्बात् प्रतिबिम्बमभिन्नमपि भिन्नं प्रत्येति तद्वदित्यर्थः। ननु तत्र बाधादस्त्वेवम्, इह तु किं नोपपद्यते, येनैवं कल्प्यते इत्यत आह—चितोस्त्विति। चितेर्विविक्तमतदात्मकतया वा असंसृष्टं तया चेत्यत इति दुरवगमम्; अतश्चेत्यत्वानुपपत्त्यैवं

कल्प्यत इति भावः । वाच्यवाचकयोरभिधानक्रियागर्भः संबन्धः, चितेस्तु न काचित् क्रियास्तीति वैषम्यम् । आत्माव्यतिरेके च दृश्यस्य श्रुतिरप्यस्तीत्याह
P. 8-11 —एवं चेति । आत्मव्यतिरिक्तस्य सर्वस्याभावादात्मैव सर्वस्य तत्त्वम्; अत आत्मनि ज्ञाते सर्वं ज्ञातं भवतीति श्रुतेरर्थः । न च सदेव सर्वमात्मनो भिन्नाभिन्नम्, तेनाभेदांशेनात्मनि ज्ञाते सर्वं ज्ञातं भवतीति वाच्यम्; अश्रुतकल्पनाप्रसङ्गात्, भेदांशेन चाज्ञानादैकान्तिकज्ञातत्वानुपपत्तेः, भेदाभेदयोश्च निराकरिष्यमाणत्वादिति । तस्माच्छोभनम् 'एकम्' इत्युक्तमित्युपसंहरति—तस्मादिति ।

इदानीम् 'अमृतम्, अजम्' इति व्याख्यातुं तद्व्यावर्त्यं बौद्धमतद्वयमुपन्यस्यन् माध्यमिकमतं तावदाह—क्षणिकेति । तदुक्तम्—"प्रदीपस्येव निर्वाणं विमोक्षस्तस्य तायिनः" इति । विषयवासनया सहितस्याविद्यादिक्लेशस्य सम्यगुच्छेदनादित्यर्थः । विषयवासनोच्छेदात् ग्राह्याभावः, तदभावाच्च ग्राहकाभावः; नाग्राह्यं ग्राहकं संभवतीति विज्ञानोपरमहेतुः । माध्यमिकस्य शून्यलक्षणं ब्रह्म; अतस्तत्प्राप्तिरेव ब्रह्मप्राप्तिः । इममर्थं श्रुत्या द्रढयति—तथा चेति। संसारात् प्रेत्य ज्ञानं नास्तीत्यर्थः। योगाचारमतमाह—अन्ये त्विति; सम्यगुच्छिन्ना सकला विषयादिवासना यस्य स तथोक्तः, तत्त्वादित्यर्थः । विधूतो विगतो विषयाकारेणोपप्लवः संसर्गो यस्य; अत एव विशुद्धस्य विज्ञानस्योत्पादः, तल्लक्षणां ब्रह्मप्राप्तिमाहुरिति पूर्वेणान्वयः । नित्यात्मवादिनां तु दोषमाह—अनादीति । जन्मनाशरहितत्वे कौटस्थ्ये इत्यर्थः । ततः को दोष इत्यत आह—इतीति; इतिर्हेत्वर्थः। तदर्थानीति; अपनयोपनयप्रयोजनानीत्यर्थः । अपनेयोपनेयाभावमेव प्रपञ्चयति—तथा हीति। कुत इत्याह—अविद्याया इति । न तावदविद्या निवर्त्या, विद्यात्मनि तस्या अभावात्; न च विद्योपनेया, तस्याः स्वभावसिद्धत्वात् । न चाविद्यास्वभावं ब्रह्म; तत्राविद्यापनीयते इति वाच्यम्; नित्यस्य हि ब्रह्मणः स्वभावनाशेऽनित्यत्वप्रसङ्गात्; पूर्वस्याविद्यास्वभावस्यात्यागात्, विद्यास्वभावस्य चानाधेयातिशयत्वेनानापत्तेः विद्याविद्योभयस्वभावत्वे च विद्याया अवाप्तत्वेनानुपनेयत्वात्, अविद्यायाश्च तत्स्वभावत्वेनानपनेयत्वादित्यर्थः । 'न किंचिन्निवर्त्य-

मवाप्तव्यं वा' इति पक्षद्वयेऽपि परतोऽनुवर्तते । इति ये प्राहुः तान्प्रत्याह— P. ४-२१. अमृतमजामिति । तत्र परोक्तं तावद्दोषद्वयं परिहरति—न चेति । नन्वनादिरविद्या ब्रह्मवत् तदनुच्छेद्येत्यत आह—सर्वेति । सर्ववादिसिद्धत्वान्नेदं वयमेवोपालभ्याः; दृश्यत च प्रागभावस्यानादेरप्युच्छेद इति भावः । पर इदानीमाह नेति । नित्यब्रह्मस्वभावस्याविद्यारूपस्यानुच्छेद इति ब्रूम इति पूर्वेणान्वयः । स एवाशङ्क्य दूषयति—अथेति । ततश्च द्वैतप्रसङ्ग इति भावः । अथैतद्भयादर्थान्तरमपि सा नेष्यते, ततो न सा स्वभावः, न चार्थान्तरमिति नास्त्येव; अतः किं निवर्त्यमित्याह—न वेति । परः पुनराशङ्कयति अथेति । नाविद्या ब्रह्मणः स्वभावः, तथापि न द्वैतप्रसङ्गः, ग्रहणाभावरूपाया अवस्तुत्वेनानर्थान्तरत्वात्; न च तत एवानिवर्त्या, सर्वप्रमाणानां प्रमेयाग्रहणनिवृत्त्यर्थत्वादित्यर्थः । तदनिवर्तकत्वे सत्यपि प्रमाणे प्रमेयाज्ञानमनुवर्तेतेति भावः। एवमाशङ्क्य दूषयति - तदपीति । कुत इत्याह—तत्त्वेति । यस्मात्तत्त्वाग्रहणात्मिकाविद्या तद्विरुद्धया तत्त्वग्रहणात्मिकया विद्यया निवर्त्या नान्येन; सा च ब्रह्मस्वभावत्वान्नित्या; अतो नित्यनिवृत्तैवाविद्येति न तन्निवृत्त्यर्थत्वेन शास्त्रादीनामर्थवत्तेति भावः । अथ 'ब्रह्मणो नाविद्या, किं तु जीवानां ब्रह्मविषया; सा च तेषां श्रवणादिप्रयत्नलभ्यया ब्रह्मविषययागन्तुकया विद्यया निवर्त्यते; अतो न नित्यमविद्यानिवृत्तिप्रसङ्ग इत्युच्यते; तदपि न, ब्रह्मव्यतिरिक्तजीवाभ्युपगमे द्वैतप्रसङ्गात् इत्यभिप्रायेणाह —न चेति । अस्तु तर्हि ब्रह्मण्येवाविद्येत्यत आह—ब्रह्मणीति । दूषणान्तराभिधित्सया पुनरुपन्यास इति द्रष्टव्यम् । अथैतद्दोषभयादविरोधस्तयोरिष्येत तत्राह—अविप्रतिषेध इति । विरुद्धा हि सती विद्या तां निवर्तयेत्, नाविरुद्धा, रस इव रूपमिति भावः । एवमग्रहणात्मिकामविद्यां दूषयित्वा विपर्ययग्रहणात्मिकामिदानीं दूषयति—यस्य त्विति । ब्रह्मस्वभावत्वेऽर्थान्तरत्वादद्वैतविघात इति भावः । दोषान्तरमाह—कस्य चेति; निराश्रयविपर्ययग्रहणासंभवादिति भावः । न तावत्तद्विपर्ययग्रहणं ब्रह्मणोऽन्यस्य, तदभावात्; नापि ब्रह्मण एव, तस्य विद्यास्वरूपस्य विप्रतिषिद्धाविद्याश्रयत्वायोगादित्याह—ब्रह्मण इति । अथाविरोधस्तत्राह—अविप्रतिषेध इति ।

केन निवर्त्येत? न केनापीत्यर्थः। विद्याया अविरुद्धत्वेनानिवर्तकत्वादन्यस्य च तन्निवर्तकस्यादृष्टत्वादिति भावः।

P. 9-11.

अत्र सिद्धान्तमाह—अत्रोच्यत इति। 'न स्वभावो नार्थान्तरम्' इति स्वभावास्वभावपक्षोक्तदोषावनभ्युपगमेनैव परिहरति। यदि ब्रह्मणो न स्वभावः, नाप्यर्थान्तरमविद्या, नास्त्येव तर्हीत्यत्राह—नेति। यदि न ब्रह्मणो भिन्ना, अभिन्ना वा, न सती, नाप्यसती, कीदृशी नाम सा? इत्यत आह—एवमिति; ईदृश्येव सा, अनवस्थितैकरूपेत्यर्थः। न चेयमलौकिकीत्याह—अविद्येति; लोक इति वाक्यशेषः। एवमादिभिः शब्दैरसौ रूढा, न सदसदादिशब्दैरिति दर्शयितुं विशिष्टपर्यायनिर्देशः। तत्र सत्त्वाभावे तावत् प्रमाणमाह—स्वभावश्चेदिति; तस्याः सत्त्वाभावे तावदविद्यात्वान्यथानुपपत्तिरेव प्रमाणमिति भावः। तथा ब्रह्मस्वभावत्वे सत्यत्वात् ब्रह्मवद्बाधानुपपत्तिरपि तत्र प्रमाणमूह्यम्। अर्थान्तरत्वाभावस्तुल्यदोषत्वात् स्वभावान्यत्वपक्षतुल्यत्वाद्वा न स पृथगुक्त इति। अत्यन्तासत्त्वाभावे तु व्यवहाराङ्गत्वानुपपत्तिः प्रमाणम्; न ह्यसतो व्यवहाराङ्गत्वं दृष्टमित्यभिप्रायेणाह—अत्यन्तेति। उपलक्षणं चेदम्; उपलम्भोऽप्यसतः खपुष्पवन्नोपपद्येतेति सोऽपि प्रमाणम्। ननु व्यवहाराङ्गं चेत् ततोऽर्थक्रियाकारित्वात् सत्त्वस्य कथं न सती? मैवम्, देहात्मभावस्याशेषव्यवहाराङ्गस्याप्यसत्त्वात्। तज्ज्ञानं तत्र सदेव व्यवहाराङ्गमिति चेत्, तदपि न; यतो न ज्ञानमात्रं व्यवहाराङ्गम्। नन्वविद्या प्रमाणेन चेत् प्रतीयते, ततो ब्रह्मवत् सती; नो चेत्, खपुष्पवदसती; कथमनिर्वचनीया? मैवम्; अवभाति हि सा; न तु प्रमाणेन, शुक्तिरूप्यवत्; अत एव खपुष्पाद्विशिष्यते। न च सदसती, विरोधात्; अतो बलादापन्नमनिर्वचनीयं सदसत्त्वाभ्यां राश्यन्तरम्। ननु न तदन्यत् किंचिद्दृष्टम्। मा नाम दृश्यताम्, तथाप्युक्तप्रमाणबलात् सिद्धमनिर्वचनीयत्वमविद्याया नापलपनीयम्; न हि भुवो गन्धवत्त्वमन्यत्रादृष्टमिति तत्र दृष्टमप्यपलप्यते। नन्वनिर्वचनीयेति निरुच्यते, कथमनिर्वचनीया? मैवम्, सदसत्त्वाभ्यामिति विशेषितत्वात्। नन्वविद्या चेदुपेयते, अवश्यं ब्रह्मणो भिन्ना अभिन्ना वा स्यात्, राश्यन्तरासंभवात्। मैवम्, शुक्तिरूप्य-

